விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி VIII { ராக்ஷஸ௵ ஆடி௴ : 1915-௵ ஆகஸ்ட்௴ } பகுதி 2

வேதாந்தத் திரட்டு

VEDANTIC SELECTIONS

53. வேண்டுகோள்

அந்தணர் நால்வர்காண வருட்குரு வாகிவந்த
எந்தையே யெல்லாந்தானென் றியம்பின னெமைப்
படைத்த
தந்தைநீ யெம்மைக்காக்குந்தலைவனே நுந்தையன்றே
பந்தமில் சித்தமுத்தி படைக்கிநின் னருள்பாலிப்பாய்.

(தேன்முகம்—10)

54. கையறு நிலை

வாழ்வனைத்து மயக்கமெனத் தேர்ந்தேன்றேர்ந்த
வாறேநா னப்பாலோர் வழிபாராமற்
றாழ்வுபெற்றிங் கிருந்தேனி தென்னமாயந்
தடையுற்றான் மேற்கதியுந் தடையதாமே
யாழ்வலியோ வல்லதுன்றன் றிருக்கூத்தோவிங்
கொருதமியேன் மேற்குறையோ வுணர்த்தாயின்
பாழவதிப் படவெனக்கு முடியாதெல்லாம் (னம்
படைத்தளித்துத் துடைக்கவல்ல பரிசினனே.

(பன்மாலை—4)

55. தன் நிலை விளக்கம்

நானனிங் கெனுமகந்தை யெனக்கேன்வைத்தாய்
நல்வினை தீவினையெனவே நடுவேநாட்டி
யானுருமுடற் சுமையென் மீதேன்வைத்தா (ய்
யுயிரெனவு மென்னையொன்றா வுள்ளேன்வைத்தா
ஆனமை யாயகில நிகிலபேத
மனைத்தினுள்ளுந் தானாகி யறிவானந்தத்
தேனாகிப் பாலாகிக் கனியாய்க்கன்னற்
செழும்பாகாய்க்கற்கண்டாய்த்திகழ்ந்தவொன்றே.

(பன்மாலை—5)

56. மூர்த்திபேத ஒற்றுமை

மூன்றாத மூவுருவா யருவாய்ஞானக்
கொழுந்தாகி யறுசமயக் கூத்துமாடி
நின்றாயே மாயையெனுந் திரையைநீக்கி
நின்னையா ரறியவல்லார் நினைப்போர்நெஞ்சம்
மன்றாக வின்பக்கூத் தாடவல்ல
மணியேயென் கண்ணேமா மருந்தேநால்வர்க்
கன்றாலின் கீழிருந்து மோனஞான
மமைத்தசின்முத் திரைக்கடலே யமரரேறே.

(பன்மாலை—8)

57. முக்திநிலை ஈடேறு

திரையில்லாக் கடல்போலச் சலனந்தீர்ந்து
தெளிந்திருக்கும்பொன்போலச் செகத்தையெல்லா
கரையவே கனிந்திருக்கு முகத்திலேநீ (ங்
கனிந்தபர மானந்தக் கட்டியிந்நாள்
வரையிலே வரக்காணே னென்னாற்கட்டி
வார்த்தை சொன்னாற் சுகம்வருமோ வஞ்சனேனை
இரையிலே யிருத்திநிரு விகற்பமான
வின்பநிட்டை கொடுப்பதையா வெந்நாளோ.

(பன்மாலை—9)

58. அனுபவ நிலைகள்: ஸாதனம்

நினைவொன்று நினையாம லிற்றினக மென்பார்
நிற்குமிட மேயருளா நிட்டையரு ளொட்டுந்
தனையென்று மறந்திருப்ப வருள்வடிவா னதுமேற்
றட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமே யதுவாம்
பினையொன்று மிலையந்த வின்பமெனு நிலயம்
பெற்றாரே பிறவாமை பெற்றார்மற் றுந்தான்
மலையென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த
வாதனையா மாசையொழி மன்னருசொற் கொ
ண்டே.

(நினைவொன்று—1)

ராக்ஷஸஹூ ஆவணிமீ CALENDAR—பஞ்சாங்கம்

யோ	துலு	இங்	தமிழ்	வார	ராக்ஷஸஹூ ஆவணிமூ { சாலிசகம் 1837 கலியப்தம் 5016 } பசலி 1325 கோல்லம்-1090 } 1915ஹூ ஆகஸ்டுமூ செப்டம்பர்மூ
சு	5	17	1	செ	சப் 35-19, சுவா 15-14, சுப் 13-31, கர 8-2, திவி 20-20, அக 31-0, பிராகஸ்தசுக் 23-38, சூன்யதிதி சப் விரு சீத
					லாசப்தமி விஷ்ணுபதி ஸமார்கம். [3 சுக் 55-42, சூன்யதிதி கரிநாள்.
செபசு]	6	18	2	புத	அஷ் 29-25, விசா 11-24, பிரா 6-10, மா 52-24, பவ 29-25, திவி 20-43, திரு 1 செ 28-0, மக 4-புத 0-41, ஆயி
பு	7	19	3	வியா	நவ 23-20, அனு 7-20, வை 50-55, கௌ 23-20, திவி 20-22, பூர 1 புத 52-0, சிம் சு நவமி தசமி திதித்வயம் வைசி.
ர	8	20	4	வெ	தச 17-17, கே 3-13, மூலா 56-1, விஷ் 43-23, கர 17-17, திவி 21-53, ரா 24-20, மக 2 ரவி 16-25, ஏகாதிதி,
					வரலக்ஷ்மி விருதம். [திரு 4 ராகு ஆயி 2 கேது 56-46, சர்வ ஏகா.
புசுரா	9	21	5	சனி	ஏகா 11-28, பூரா 55-43, பிரி 36-11, பத் 11-28, திவி 19-54, அக 30-54, பூர 2 புத 44-25, ஆயி 4 சுக் 48-16,
சு	10	22	6	ஞா	துவா 6-5, உத்தி 52-44, ஆயு 29-22, பா 6-5, திவி 14-43, திரு 4 சனி 48-30, பிரதோ மழை 9-க்குள்.
ரசெபு]	11	23	7	திங்	திர 1-15, சது 55-53, திரு 49-0, ஸௌ 23-3, தை 1-15, திவி 2-7, ரா 28-7, மக 3 ரவி 44-40, திரு 2 செ 51-9,
					பூர 3 புத 40-0, ரிக்வேதி சிராவணம் சிர உப. [சிராவண் ரக்ஷ ப போ பூ சர்ப பெ.
சு	12	24	8	செ	◯பௌ 54-3, அவி 49-7, சோ 17-25, பத் 25-35, சே 2-7, ஸிம்ம சுக் 26-10, யஜுர்வேதி துதிய சிராவணம்
பு	13	25	9	புத	பிர 52-5, சத 48-51, அதி 12-35, பா 23-4, திவி 7-2, அக 30-50. சிரா பகு கன்யா 43-35, பூர 4 புத 36-15, இஷ்டி
	14	26	10	வியா	துதி 51-20, பூரட் 49-47, சுக 8-39, தை 21-42, திவி 5-6. [காயத்ரீஜபம் கரிநாள்.
ரபுசு	15	27	11	வெ	திரு 51-49, உத்தி 51-56, திருதி 5-43, வணி 21-34, திவி 14-39, மக 4 ரவி 12-22, உத் 1 புத 33-0, மக 2 சுக்
செ	16	28	12	சனி	சது 53-38, ரே 55-22, சூல 3-47, பவ 22-43, திவி 23-39, திரு 3 செ 20-6, சங் சது.[1-42, ஆவணியுச்சம் 12-22,
குசு	17	29	13	ஞா	பஞ் 56-33, அசு 59-53, கண் 2-52, கௌ 25-5, ரா 18-23, அக 30-45, பூரட் 4 வக்குரு 41-0, மக 3 சுக் 58-15. (39-39.
ரபு	18	30	14	திங்	சஷ் 60-0, பர 60-0, விர் 2-49, கர 28-16, திவி 26-6, பூர 1 ரவி 39-39, பச்சாதுதயபு 10-38, கன்னிபு 28-0, உச்சநிவர்தி
பு	19	31	15	செ	சஷ் 0-31, பர 5-26, துரு 3-30, வணி 0-31, ரா 7-51, உத் 3 புத 36-8, கார் உப மழை 7-க்குள்.
சு	20	1	16	புத	சப் 5-12, ✻கார் 11-37, வியா 4-46, பவ 5-12, ரா 25-12, மக 4 சுக் 33-26, ஜன்மாஷ்டமி
					காளாஷ்டமி சூரிய சா ம தசா ப விரு.
பு	21	2	17	வியா	அஷ் 10-10, ரோ 18-0, ஹர் 6-13, கௌ 10-10, ரா 2-49, அக 30-40, உத் 4 புத 45 0, ஸ்ரீஜயந்தி.
ரசெ	22	3	18	வெ	நவ 15-3, மிரு 24-15, வஜ் 7-36, கர 15-3, ரா 15-40, பூர 2 ரவி 1-39, திரு 4 செ 55-1, அஸ் 1 புத
	23	4	19	சனி	தச19-30, திரு30-4, வித் 8-43, பத் 19-30, தியா0-0, பூர1சுக் 18-19, ஏகாதி விய சி. [56-10, தச.
சு	24	5	20	ஞா	ஏகா 23-13, புன 35-8, விய 9-17, பா 23-13, திவி 2-36, ரா 25-53, அதிதி சர்வ ஏகா.
ரசு	25	6	21	திங்	துவா 25-53, பூச 39-8, வரி 9-7, தை 25-53, தியா 0-0, அக 30-35, பூர 3 ரவி 32-58, பூர 2 சுக்
					48-20, துவாதிதி பிரதோ.
பு	26	7	22	செ	திர 27-21, ஆயி 41-59, பரி 8-44, வணி 27-21, திவி 12-39, அஸ் 2 புத 9-24, மாசி.
	27	8	23	புத	சது 27-33, மக 43-32, சிவ 5-58, சகு 27-33, திவி 12,45, போதாயனம் மழை 5-க்குள்.
ரசெ புசு]	28	9	24	வியா	⬤அமா 26-27, பூர 43-50, சித் 2-52, சா 56-1, நா 26-27, திவி 3-38, பூர 4 ரவி 59-30, புன 1 செ 39-0, அஸ் 3
					புத 35-7, பூர 3 சுக் 35-16, அமாதிதி சர்வ அமா குசுல பீடோரி ரிஷப பூ போ இஷ்டி.
	29	10	25	வெ	பிர 24-13, உத்தி 43-4, சுப 53-54, பவ 24-13, திவி 1-36, அக 30-30, பாத் சுத் பிரதமாதிதி இஷ்டி சந்தரி.
	1	11	26	சனி	துதி 20-56, அஸ் 41-15, சுப் 48-3, கௌ 20-56, திவி 3-26, திதித்வயம் சாமக சிராவணம் பலராம ஜ.
புசு	2	12	27	ஞா	திரு 16-45, சித் 38-38, பிரா 41-37, கர 16-45, திவி 0-23, ரா 21-23, அஸ் 4 புத 0-55, பூர 4 சுக் 25-16, சதுர்திதி
					ஹரிதாளி விநாயக சதுர்த்தி தாமஸ ம. [25-5, ரிஷிபஞ்சமி கரிநாள்.
ர	3	13	28	திங்	சது 11-51, சுவா 35-18, மா 34-37, பத் 11-51, ரா 17-58, உத் 1 ரவி [சிம் சு சப்தமிதிதி அமுக்தா சப்
	4	14	29	செ	பஞ் 6-21, விசா 31-33, வை 27-16, பா 6-21, ரா 10-27, அக 30-25, சஷ் உப வை சிரா மழை 11-க்குள். [தமி.
செபு	5	15	30	புத	சஷ் 0-28, சப் 54-0, அனு 27-30, விஷ் 19-40, தை 0-28, ரா 10-9, புன 2 செ 21-2, சித் 1 புத 2-20, உத் 1 சுக் 3-10,
சு] ர	6	16	31	வியா	அஷ் 48-31, கேட் 23-29, பிரி 12-5, பத் 21-34, ரா 11-46, கன்யாரவி 50-22, அஷ்டமிதிதி, ஜ்யேஷ் தூர் அஷ்டமி.

குரு			செ சனி
	8-சிம் சுக் 13 கன்-பு		கே சுக்
ராகு			ர புத

விவேக போதினி

தொ. 8] ராக்ஷஸஹு : ஆடிமீ [பகுதி. 2

மோக்ஷ ஸோபானம்

THE STEPS TO THE GOAL

ராஜயோகம் (ஆராய்ச்சி)

1. கர்மா

கர்மா என்ற சொல்லுக்குத் தொழில் அல்லது செய்கை என்பது பொருள். பொதுவாக உயிருடையவைகளெல்லாம் எல்லாக்காலங்களிலும் ஓயாது உடல், உரை, உள்ளம் இவைகள் அசைவால், செய்துகொண்டிருக்கும் தொழில்களை எல்லாம் இச்சொல் அடக்கியுள்ளது. இந்தப் பொதுப்பொருளில்தான் இச்சொல் பின் காட்டப்படும் கீதை ச்லோகத்தில் அமைந்துள்ளது:—

கர்மத்தை விட்டிருத்தல் இல்லைக் கணமேனும்
இம்மண்ட லத்தெவனும் எந்நாளும்—மும்மைக்
குணவயத்த னாயெவனும் கூர்ந்தவினைசெய்யத்
துணைவறவே தன்னுண்பான் தான் (III—5)

இதுவுமன்றி கர்மா என்னும் சொல் வேறு இருவிதமாகவும் நமது சாஸ்திரங்களில் வழங்கிவருகின்றது. அவைகள் பின் வருவன. முன் எடுத்துக்காட்டப்பட்ட கர்மா செய்தே தீர்க்கவேண்டிய மானிடாது தன்மையை ஒழுங்குபடுத்தி கர்மபந்தத்திலிருந்து அவர்களை விடுவிக்க ஈசாஞ்ஞையாக வேதாதி சாஸ்திரங்களில் ஏற்பட்டுள்ள சிறப்பான செயல்கள் என்பதுதான் கர்மா என்ற பதத்தின் இரண்டாவது பொருள். இப்பொருளில் இச்சொல் பின் வரும் கீதா ச்லோகத்தில் காணப்படுகிறது:—

விடக்கூடா கர்மங்காண் வேள்விதவம் தானம்
அடுத்தவற்றை ஆக்கல்கடன் ஆமே—திடப்படுமத்
தானம் தவம்வேள்வி சாற்றும் விவேகிகளுக்
கூனமறத் துள்விளக்கும் ஓர் (XVIII—5)

நிஷ்காம்யகர்மம், கர்மயோகம், கர்மம்(ஈமக் கடன்) என்ற தொடர்களில் கர்மா என்பதற்கு இந்தச் சிறப்புப்பொருள்தான்.

இப்படி எல்லாம் ஏற்படும் தொழில்களின் குறிகளாயும், மேல் பயன்பட்டு செய்தவனை ஸுக துக்கங்களுக்கு ஆளாக்கக்கூடியதாயும் உள்ள மனப்பதிவுகளான கர்மபலன் என்ற மூன்றாவதாகிய வழக்கப்பொருளும் கர்மா என்ற சொல்லுக்கு உண்டு. இப்பொருள்தான் பின்வரும் கீதா ச்லோகத்தில் கர்மா என்ற சொல்லுக்கு:—

மண்டியெரி கின்றதழல் வாய்த்திடுமோர் வல்விறகை
உண்டனைத்தும் நீறுக்கும் உண்மைபோல்-கொண்டு
கர்மங்கள் முற்றுமற ஞானக் கனலெரித்து [புரி
வன்மையற மாய்த்திடுமே மற்று (IV-37)

ஸாதாரணமாக தலைவிதி என்ற பொருளில் கூறப்படும் "என் கர்மா இது! நான் என்ன செய்வது?" அல்லது 'கர்மவியாதி இது' என்ற தொடர்களில் இந்தப் பொருள்தான். கர்மப்பதிவுகளின் உண்மையை உணராததால் எல்லாம் விதிதான் என்ற கொடிய பொருள் கர்மகதி விஷயத்தில் பொருத்தப்பட்டு வருவது இந்த வழக்கப்பொருளால்தான். இதனால் கர்மகதி விஷயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் குழப்பத்தை மேலே நீக்கப்புகுவோம். இங்கு கவனிக்க வேண்டியது ஒன்று உண்டு. இவ்வாறு கர்மா என்ற சொல் மூன்று பொருளில் சாஸ்திரத்தில் வழங்கிவரும் என்ற நுட்பம் உணராது

இக்காலத்தவர் எல்லா இடங்களிலும் பொதுப் பொருளைக்கொண்டு சாஸ்திர நோக்கம் உணராது குதர்க்கம் செய்யத்தொடங்கி நம்மையும் நமது வைதிக தர்மத்தையும் வேத ஆதாரவைக்கொர்ண்டே கெடுக்க முயல்கின்றனர். இப்பொருள்களையும் இவைகளின் ஸந்தர்ப்பப் பொருத்தங்களையும் ஆய்ந்து ஓய்ந்து, இக்காலத்தவர் தர்க்க மயக்கத்தில் சிக்காது நாம் ஈடேற முயலவேண்டும். இதுபற்றி இம்முப் பொருள்களையும் இங்கு எடுத்தாராய்ந்து கர்ம விசித்ரத்தைக்கண்டு தெளிய முயல்வோம்.

(1) பொதுப்பொருள்: திரிகரணத்தொழில்.— கர்மா செய்வதற்கு 'நான் செய்கிறேன்' என்ற தம்முணர்வுடைய மானிடர்கள்தாம் தகுந்தவர். மற்றைய உயிர்ப்பிராணிகளுக்கு இவ்வித உணர்வில்லாததால் அவர்கள் செயல்கள் எல்லாம் கர்மகதிக்குரிய கர்மாக்களாகா. இப்படி மானிடர் செய்தே தீரவேண்டியதாகிய கர்மாக்களில் சாஸ்திரங்களில் காட்டப்படும் பொதுச் சிறப்பு இயற்கையால் அவை புண்யம், பாபம், மிச்ரம் என்ற மூன்று வகைப்படும். இவைகளையே தன்வினை, பிறவினை, ஒப்புக்கொள்வது என்ற தன்மைப்பற்றி நோக்குமிடத்து, அத்யுத்கடம், பலம், ஸாமாந்யம் எனக் கர்மா மூன்றுவிதமாகப் பிரிந்து நிற்கும்: இப்பாகுபாடு, கர்மாக்கள் நிகழும் கால அளவையையும், அவைகளின் பாப புண்ய வேகத்தையும் பொருத்தது. கொலை செய்பவனுக்கு அத்யுத்கடபாபம், அதற்கு உதவுபவனுக்கு பலமான பாபம், அது தரும் என்று ஒப்புக்கொள்பவனுக்கு ஸாமாந்யபாபம்: இப்படியே ஈசன் வழிபாடும், அதற்கு சிச்ருஷை செய்வதும், கண்டு களிப்பதும், புண்யவிஷயப் பாகுபாட்டைக் காட்டும். வேறுவகையில் மனதின் நிலையை நோக்குமிடத்து ஆவல், பிடிவாதம், குழப்பம் இவைகளால் நிகழுவதால் கர்மாக்கள் மூன்றுவிதமாகும். புண்யங்களில் ஈடுபட்டு கடவுள் வழிபாடாகச் செய்வது ஆவலால்: பிறர் புகழ்வதற்காகப் புண்யம் செய்வது பிடிவாதத்தால்: கொடிய வட்டி வாங்கிப் பாபம் தீரப் புண்யம் செய்வது குழப்பத்தால்: இப்படியே பாப விஷயங்களிலும்.

இப்படி நான்குவிதமாகக் கர்மாவும் முவ்வகைப்பட்டிருப்பதால் எல்லாம் சேர்த்துப் பார்க்குங்கால் கர்மாக்கள் 81 வகையாகப் பிரிந்து நிற்கும் பொதுவாக. இப்படிப் பல வகைப்பட்டிருக்கும் கர்மாக்களை சாஸ்திரங்களில் காட்டப்படும் இயற்கைகளாலும், நடைபெறும் கால அளவைகளாலும் உற்று நோக்குமிடத்தில் முக்யம் என்றும் அவாந்தரம் என்றும் இரண்டு பெரும் பிரிவாகக் காணப்படும். பல அவாந்தர கர்மாக்கள் ஓரே முக்ய கர்மாவுடன் பொருந்தி நிற்கலாம். பல பாபபுண்ய அவாந்தர கர்மாக்கள் ஓரே புண்ய கர்மாவுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கலாம்: உதாரணமாகபொது நன்மைக்கு உழைப்பதாகிய குளம் வெட்டுதல் முக்ய புண்யகர்மா, அதனுடன் பெரும் பொருள் சிறு முபற்சியால் அடைவது, பொய் சொல்வது, ப்ராணிஹிம்ஸை, முகஸ்துதி, தகாத ஸௌகரிய ஸுகங்களை ஏற்பது, முதலிய அவாந்தர பாபகர்மாக்களும்; பக்தி, பூததயை, கைம்மாறு கருதா உழைப்பு, தந்நயம் கருதாமை, விஷய நீக்கம், அன்னதானம், தருணத்தில் உதவுதல் முதலிய அவாந்தர புண்ய கர்மாக்களும் பொருந்தி நிற்கலாம். இப்படியே விரோதியைக் கொல்வது முக்ய பாப கர்மா: இதனுடன், கடவுள் வழிபாடு, தான தர்மம், பணத்தாசை நீக்கம் முதலிய அவாந்தர புண்ய கர்மாக்களும்; விரோதிகள் தோழரை வருத்துவது, கொடியவர் இணக்கம் முதலிய அவாந்தர பாபக்ர்மாக்களும் ஸம்பந்தப்படலாம். பலமானதும், ஸாமாந்யமானது

மான கர்மாக்கள் முக்யம், அவாந்தரமாக இருவைப்பட்டு மிருக்கலாம்; ஆனால் அத்யுத்கட கர்யா எப்பொழுதும் முக்ய கர்மாவாகத்தா னிருக்கும். இந்தக் கர்ம விசித்ரம் தான் உலக மாறுபாடுகள் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமான கர்மகதிக்கு ஆணிவேர்.

(2). சிறப்புப் பொருள்: சாஸ்திரீயச் செயல்.— இது வேதசாஸ்திரங்களால் வர்ணாச்ரம ஸ்திரீ புருஷ தர்மங்கள் ரூபமாக, முன் காட்டப்பட்ட பலவகைக் கர்மாக்களை செய்து தீர்த்து கர்மகதியில் பட்டுச் சுழன்று திண்டாடும் கொடுமையை நம்மைவிட்டு நீக்கிவிட, ஈசனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட உத்தரவுகளே. முக்தி நிலை கைகூடும் வரையில் இந்த கர்மாக்கள், மனதை சுத்தமாயும் உண்மைகளை ஆவலுடன் ஏற்றுத் தெளியக் கூடியதாயும் உள்ள நடுநிலையில் நிறுத்தி வைத்து, முக்தி வந்ததும் சுத்த மனமுடைய முக்தனிடம் இவைகள், புஷ்பத்தின் மணம் போல், இயற்கையாகவே அமைந்து, அவன் தேகம் நழுவும் வரையிலிருக்கும். ஆகவே வேதசாஸ்திர கர்மாக்கள் எல்லாம் முக்தனது முக்திக்கு தடையாகவிராது அவன் இயற்கையாக நடத்திவரும் கர்மாக்கள். அவைகளை நாம் மனப்பூர்வமாகப் பாடுபட்டுப் பின்பற்றினால் நாமும் எளிதில் முக்தியை அணுகலாம் என்பதுதான் இக்கர்மங்களை ஈசன் பொதுவாக வேதத்தில் தகுந்தவர்களுக்கு விதித்ததன் நோக்கம் என்பது நம் சாஸ்திர நுட்பம்.

முக்த புருஷனும் இக்கர்மாக்கள் வழியல்லது வேறு வழியால் உலகத்தவரை தன்னிலைக்குக் கொண்டுவரவே முடியாது. இதுபற்றித்தான் சாஸ்திரங்களில் ஈசன் கைக்கருவி போல முக்தர் உலக உபகாரத்திற்காக உழைப்பாரென்றும் 'தன்னுயிர்போல மன்னுயிரையும் பார்ப்பர்' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. தன் ஸுகமான ஆத்மானந்தமே எல்லோருக்கும் ஸுகமானது: அதுபோல விஷய ஈடுபாடு துக்கம்: இவைகளுள் பின்னதைவிட்டு ஒதுங்கி முன்னதை எல்லோரும் அணுக ஈசன் உத்தரவான கர்மாக்களைத் தவிர வேறு ஸம்பந்தம் தனக்கும் உலகத்தவருக்கும் இல்லை, தனது பொறியாதிகளும் ஈசன் உத்தரவுப்படி போகின்றன; இப்படி நடந்துவிடுவதுதான் மேலான உலக உபகாரம் என்ற மனோ நிலையின் ஸாரத்திலிருந்து கர்மானுஷ்டான பானாக விருப்பதுதான் முக்தர் உலக வ்யவஹாரம். இது ஒழிந்த வேறு ஒரு உலகத்தொழிலும் அவர்களிடமிராது. ஆகவே முக்தர் கர்மாக்களில் முனைந்து கொண்டிருப்பினும் ப்ரஹ்மத்திலேயே இருப்பர் என்பது முக்யமாக இப்பொருளில்தான். வேறு பொதுப்பொருளைக் கொள்ள வேதம் இடங்கொடாது. பட்டிணத்தார் கூறிய,

எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும்
முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே

என்பதில், தொழில் அவஸ்தை என்பதற்கு காயிக வாசிக வைதிக கர்மாக்களையும், மானஸீக வைதிக கர்மாக்களையும்தான் கொள்ளவேண்டும், ஊண் உலாவுதல், உறக்கம் இவைகளைக்கூட சாஸ்திரத்தில் வரையறுத்துவிட்டிருக்கிறபடியால். இப்படியே கீதையிலும்:—

ஆசையறுத் துள்ளத்தொ டாருடலைத் தானடக்கிப்
பேசுடைமை யாவுமறப் பின்விடுத்து—மாசில்வினை
தேகநிலை மாத்திரமாச் செய்திருப்போன் தீவினையை
சோகமுறத் தன்னான் துணி. (IV—21) (ச்

கேவலம் சரீரமாத்திர கர்மாவைச் செய்வன் என்னுமிடத்தும், மானிட உடல் எடுத்ததால் செய்யவேண்டிய வைதிக கர்மாக்களைவிடாது செய்வன் என்பதுதான் பொருள். இந்த நுட்பமுணராதவர் பலர், மிருகங்கள்போல முக்தர் தின்று தூங்கித்திரிவர் என்று வீண்குதர்க்கப் பொருள்கொள்வர் இங்கு.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த வைதிககர்மாக்கள் பொதுவாக நான்குவகைப்பட்டுக் காணப்படும். (i) விஹிதம்:—சாஸ்திரங்களில்செய்என்று குறித்தவைகளே. இவைகளைச் செய்வதால் புண்ணியமும், செய்யாமலிருப்பதால் ஈசன் உத்தரவை மீறிய பாபமும் வரும். இவைகள் வேதங்களில் குறிக்கப்பட்டு ஸ்மிருதி புராணங்களில் விஸ்தரித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. யாகங்கள், யஞ்ஞங்கள், ஜபங்கள் எல்லாம் இவைகளுள் அடக்கம். இவை மூன்று வகைப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருவன (1) நித்தியகர்மா: கால ஒழுங்குப்படி விடாது எப்பொழுதும் செய்து தீர்க்கவேண்டியவை. தினம் ஸாமான் தூசிதட்டுவது போல, இவை மனதில் உலக வாழ்க்கையில் விஷயஇச்சை புதிதாக ஏற்பட்டு கஷ்டத்தை வளரவொட்டாது தடுத்துக்கொண்டேவரும். இவைகளைவிட்டால் பாபம் உண்டு. செய்தால் கடமையைச் செய்ததுதாகும். உபநயநம், ஸோமயாகம், ஸந்தியாவந்தனம், ஸ்திரீகளுக்கு விவாஹம், போல்வன. (2) நைமித்திக கர்மா: விசேஷகாலங்களில் தகுந்த காரணங்களை ஒட்டி நடத்தித் தீரவேண்டியவை; தர்ப்பணம், ச்ராத்தம், ப்ராயச்சித்தம் போல்வன. இது பிறர் பொருட்டும் தன்பொருட்டும் செய்யவேண்டியதால், விட்டால் பாபம். (3) காம்யகர்மா: யாகங்கள், புருஷர்களுக்குவிவாஹம்முதலியவைபோல்வன. இகபரம் இரண்டினிலும் விஷயானுபவ ஸுகம் ஏற்படும் இதனால். இவைகளைவிட்டால் பாபமும் இல்லை: ஆசையுடன் செய்யுங்கால் பராமுகமாக விருந்தால் கெடுதி நேரிடலாம். பலத்தில் இச்சைவிட்டு, ஈசன் உத்தரவுப்படி நடப்பது மிகுந்த பொருளைச் செலவிட, அவரது ஆராதனம் இவை என்ற திடஉணர்வுடன் இவைகளையே செய்தால், பலமான நித்தியகர்ம பலனாகிய மோக்ஷ ஆசையை உண்டாக்கிவிடும். இவைகளை, காம்யமாகச் செய்தாலும் அடிக்கடி ஸ்வர்க்கத்திற்குக் கொண்டுசேர்த்து உலகிற்குக் கொண்டுவந்து நாளடைவில் இவைகளையே பலனைக் கருதாது செய்யும் திறனை அப்யாஸிக்கு உண்டாக்கிவிடும். ஆகவே விஹித கர்மாக்களால், மந்திர சப்தம், பாவனை, ஆராய்ச்சி, தேஹத்தொழில் இவைகள் வழியாக அப்யாஸியின் கர்மபந்தம் கழலத் தொடங்கும்.

(ii) நிஷித்த கர்மா:—சாஸ்திரங்களால் கூடாது என்று மறுக்கப்பட்டவைகள். இவைகளைச் செய்தால் பாபம், விட்டு நீக்கினால் கடமைப்படி நடந்த மனோபலம் ஏற்படும்: குடி, பிறன் பொருள் கவர்தல், துஸ்ஸங்கம் முதலியவைகள் போல்வன (iii) அவிஹிதா நிஷித்தகர்மா:—சாஸ்திரங்களில் தடுக்கப்பட்டும் விதிக்கப்பட்டுமுள்ள பலகர்மாக்கள் இதனுள்தான் அடங்கும்: தன் விஷயங்களை வரம்புமீறி அனுபவிக்கலாகாது என்பது போன்றவை. இதை விஹிதம் நிஷித்தம் என்றுவது குழப்பிக்கொள்ளவேகூடாது. உதாரணம்: உண்ணும் சோற்றை நிந்திக்காதே, அரசர்கள் சூதாட அழைக்கப்படில்மாட்டேன் எனலாகாது என்பவைகளே. இதனால் இவைகளின்படி நடந்தால் புண்யம் அல்லது நடவாவிடில் பாபம் என்று எண்ணிவிடக்கூடாது. இவைகளின்படி நடந்தால் ஸமீபத்தில் இவைகளின் பயனான நன்மைகள் கைவந்து தோன்றும்; நடவாவிடில் தீமைகளும் வந்து சேர்ந்துவிடும் வெகு சீக்கிரமாக. இவைகளுக்கு காலாந்தரத்தில் பாபமாகவாவது புண்யமாகவாவது பலிக்கும் தன்மையே இல்லை. உதாரணத்தில் தேஹ ஸௌக்கியமும் ராஜ்ய அல்லது ஞானஜயமும் வரும்; எதிராக நடந்தால் அஜீரணாதி நோய்களும், அவமானமும் நேரிடலாம் இவ்வளவுதான். இவைகளில் ஸுகதுக்கானுபவம் முக்யம். ஆகவே இந்த சாஸ்திர நுட்பமான விஹித நிஷித்தங்கள், விதிநிஷேதம்போலக் காணப்படும்;

அவிஹிதா நிஷித்தங்கள் இவைகள் வேற்றுமை தகுந்த குருமூலமாக சாஸ்திரங்களில் கண்டறிந்து தெளியாவிடில் நமது வைதிக தர்ம நுட்பம் விளங்கவே மாட்டாது. இதனால் நமது மதத்தை மேனாட்டவர் எப்படி ஆராய்ந்தாலும், அவர்கள் ஆராய்ச்சியை நம்மவர் எவ்வளவு பின்பற்றிய போதிலும், வேத ரஹஸ்யம் ரஹஸ்யந்தான். இந்த அவிஹிதா நிஷித்த கர்மாவையே வேதத்தில் யதிர்ச்சை என்று பல காரணமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது ச்வேதேச்வதர ச்ருதி I–2–ம் ச்லோகத்தில். இந்த நுட்பம் உணராதோர் யதிர்ச்சை என்பதை திடீரென்று அமைவது (Chance or accident) என்று பொருள்படுத்திக் குழம்புவர். இதைப் படிப்பவர் தெளிவைப் புகழவும் வேண்டுமா!

(iv) உபேக்ஷித கர்மாக்களை சாஸ்திரத்தில் தனித்தனிக் குறித்து விதி விலக்குக்களால் காட்டப்பட்டிராது. வீண் மனப்பற்றையும் பரபரப்பையும் அனுவசியமான ஸுக விஷயங்களில் உண்டாக்கி, நம்மை பழக்கத்திற்கு அடிமைப்படுத்தும் கர்மாக்களைக் கைக்கொள்ளலாகாது என்று பொதுவாக இக்கர்மாக்களை சாஸ்திரங்கள் ஒதுக்கிவிட்டுள்ளன. இந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த கர்மாக்கள்தான்: ஸோப் தேய்த்துக் கொள்வது, காபி குடிப்பது, சட்டை போட்டுப் பழகுவது, பொடி போடுவது, உருளைக்கிழங்கு தின்பது, சீட்டாட்டம் இவை போன்ற தத்கால நாகரீக நடை, உடை, ஊண் முதலிய தொழிற்பாடுகளே. இவைகள் அவிஹிதா நிஷித்தம்போல விருப்பினும், அவைகளைப்போல வெளிப்படையும் தனித்தனியாயும் குறிக்கப்படாமையாலும், அவைகளைவிட சிக்கிரம் பலன்காட்டும் தன்மை உடையதாலும் அவைகளைவிட வேறானவைகளே. இவைகளில் பழக்க பலம் முக்யம்.

இதுவரையில் கூறப்பட்டுள்ள கர்மபேதங்களை உணர, சாஸ்திரம் தவிர வேறு வழியே இல்லை. மானிட புத்தி தனியாக இங்கு பயன்படாது. இதுபற்றியே பகவான் கீதையில்,

சாஸ்திரத்தில் சொற்றவிதி தன்னைத் துறந்தேவனே
சேர்த்தியில்தன் இச்சைவழிச் செல்கின்றான்-சாற்றும
சித்திபெறல் இல்லன் சுகம்பெறலும் இல்லன் (வன்
முத்திபெறல் தானுமிலன் முன். (சேர்

ஆதலினால் செய்தல் செயாதொழிதல் ஆமிவைக்குத்
தீதில்பிர மாணமது சாத்திரமே—போதவிழும்
தார்மார்ப சாத்திரத்தில் சாற்றுநெறி தேர்ந்திங்குச்
சீருடன்நீ செய்தல் கடன் (XVI 23,24)

என்று கூறியுள்ளார். இந்த ரஹஸ்யமுணராது கீதையை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் புகுந்த ஒரு மேதாவி, இவ்விரு ச்லோகங்களும் கீதை பொதுத்தன்மைக்கு விரோதமானவை: யாரோ ஒரு திருட்டு ப்ராஹ்மணன் எழுதி இதில் சேர்த்தவை என்று தீர்ப்புச்செய்து இதை மொழி பெயர்க்காமலே அடுத்த அத்யாயத்திற்குத் தாண்டிவிட்டார். இவர் புத்தியை என்னென்று வியந்து மகிழ்வதோ தெரியவில்லை!

(3) பழக்கப் பொருள்: தலைவிதி கர்மபலன்:— செய்யப்படும் கர்மா எப்படிப்பட்டதாயினும் மனத்தில் ஒரு பாதிரியானபதிவை உண்டாக்கி அதைக் கலக்கப்படுத்திவிடும். இது மேல் பலிக்கும் காலம் வருகையில் ஸுகமாகவோ துக்கமாகவோ இதன் புண்யபாபத் தன்மைக்கு ஏற்ப விதியாகப்பலிக்கும். இந்த பலனைக் கர்மா என்று நாம் ஸாதாரணமாகக் கூறுவது வழக்கம். நமது முயற்சி வீணாகிக் கோரியது கைகூடாவிடில் 'என்கர்மா நான் என்ன செய்வது' என்போம்: தீராவியாதியைக், 'கர்ம வியாதி' என்போம். இப்படிச்சொல்லிச் சொல்லி, சீக்கிரம் ஸுகம் தருவதாக நம்பியுள்ளவைகள் விஷயத்தில் பாபவழியிலாகிலும் கர்மாவைச்செய்து திண்டாடும்படி நேரிட்டாலும் 'கர்மா' என்று

கிளிப்பிள்ளைபோல நம்மவர் கூறத்தொடங்கிவிட்டனர். இது கர்மகதியின் நுட்பம் உணராக் கொடுமையால்தான். இதைக்கொண்டுதான் கர்மகதி இக்காலத்தில் பல குதர்க்கங்களுக்குக் காரணமாகிவிட்டது. இந்தக் கர்மகதி விசித்திரங்களைத்தான் பகவான் கீதையில்

விதித்ததொரு கர்மம் விலக்கியதோர் கர்மம்
மதிக்குமோர் அகர்மமென வன்னால்—கதித்தவிவை
உய்த்துணரத் தக்கவறி கர்மத்தின் உண்மைநிலை
யைத்தெரிதல் தானரிதிங் கார்க்து. (IV—17)

என்று எடுத்துப் பாராட்டியிருக்கிறார்.

மேல் கர்மகதியையும் அதனால் ஏற்படும் கர்மபல விசித்ரங்களையும் பாகுபாடுகளையும் கூடியவரையில் எடுத்து விளக்கப்புகுவோம்.

பாபவிநாசம்.—இவ்வூர் அம்பாஸமுத்திரம் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குச் சமீபமாயுள்ள ஒரு முக்ய ஸ்தலம். இத்தலத்தின் மஹிமை மிகவும் மேலானது. இவ்வூரின் சமீபத்தில்தான் தாம்பரவருணி நதியும் உற்பத்தியாகிறது. இதில் கலியாணதீர்த்தம் யென்னும் ஒரு க்ஷேத்திரமிருக்கிறது. இதில்தான் அகஸ்திய மஹரிஷி தபஸ் செய்து கொண்டிருந்ததாகவும் பரமசிவன் தமது கல்யாணக்கோலத்துடன் வந்து அம்முனிவருக்குத் தரிசனம் தந்தருளியதாயும், அதற்கு ஆறுமைல் தூரத்தில்தான் ஸ்ரீராமபிரான் தம் பாணத்தை நிறுத்தியதாகவும், அவ்விடத்திலுள்ள தீர்த்தத்திற்குத் தான் பாணதீர்த்தமென திருநாமமென்றும், இந்த க்ஷேத்திரங்களில் பெரிய பெரிய அருவிகள் மலையுச்சியினின்று விழுந்து ஜலம் அதிவேகமாக ஓடுகிறதென்றும் தெரிகிறது. இந்த க்ஷேத்திரங்கள் அகஸ்தியமலையின் உச்சியில் பலபாகங்களாக விருப்பதுமன்றி பல அருவிகளாக மலையிலிருந்து பயங்கரமான பெருஞ்சப்தத்துடன் ஜலம்விழுவதும் பேரிரைச்சலாக விருக்கிறது. அம்மலையின் உச்சிகளிலிருந்து பார்த்தால் அந்த அருவிகளிலிருந்து ஜலம் விழுவது மிகவும் ஆச்சர்யமாயும் ரமணிகமாயுக் தெரியும். இதில் ஓர் சிவலாயமுமிருக்கிறது.

செய்யுள் நடையின் சிறப்பு

THE DIGNITY OF VERSE

நம் தமிழ் மக்கள் எல்லோரும் செய்யுள் நடையைப் போற்றுகிறார்கள். பல வித்வான்கள் செய்யுள் நடையிலே காவியங்களை இயற்றுகிறார்கள். செய்யுளியற்றுவது மிகவும் கடினமானது. செய்யுளில் கூறும் அபிப்பிராயங்களையெல்லாம் வசனத்தில் எழுதுவது மிகவு மெளியது: படிப்போரும் விரைவில் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளலாம், அவ்வாறிருக்க, நாம் ஏன் செய்யுள் நடையைப் பாராட்டுகிறோம்? ஏன் புலவர்கள் செய்யுள் நடையைப் பெரிதும் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள்? இந்தக் கேள்விகளுக்குச் சாதாரணமாகப் பின் வருமாறு விடை கூறலாம்.

எந்தச் செய்யுளைப் படித்தாலும் மனதில் ஒருவிதமான இன்பம் எழுகின்றது. பலகவிகளின் செய்யுட்கள் பலவிதமாக நமக்கு இன்பம் பயக்கின்றன. கம்ப ராமாயணத்தைப் படித்தால், கம்பருடைய வாக்கும், செய்யுள் நடையின் போக்கும், சொற்களின் கோவையும் இனிய வோசையும், சமயத்திற்குத் தகுந்தவாறு செய்யுள் அமைகிற ஒரு அழகும், இன்னும் பற்பல விஷயங்களும் ஒருங்குசேர்ந்து நமது மனதை வசப்படுத்துகின்றன. 'ஏன் அவ்விதமாக மனது கவரப்படுகின்றது' என்று விசாரிக்கப் புகுந்தால், அது மனோதர்ம சாஸ்திர மறிந்தோர்க்கும், சாரீரசாஸ்திர மறிந்தோர்க்கும் தீர்மானமாக உரைப்பதற்கு அரிதாயிருக்க நமக்கு எவ்வாறு புலப்படும்! நாமே வாசித்தாலும், பிறர் வாசிப்பதை நாம் கேட்டாலும், கம்பர் முதலிய மகாகவிகளுடைய பாடல்கள், நம்முடைய மனதை ஈர்த்துச்செல்கின்றன என்பதொன்றுதான் நமக்குத் தெரிகிறது. அத்தருணங்களில், நாம் பரவசமாகி ஆற்றில் மிதக்கும் தெப்பம் போலாகிறோம். கதாசந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப நமது மனதும் மாறுகிறது. "கம்பராமாயணம் படித்தீரே, எவ்வாறிருக்கிறது" என்று நம்மை ஒருவன் கேட்டால், "அது மிகவும் அழகாகவிருக்கிறது," என்கிறோம். அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்

னுவதற்கு நம்மாலியல வில்லை. இதுபோலவே சிந்தாமணி, திருவிளையாடல், பெரியபுராணம், காஞ்சிபுராணம், மணிமேகலை, அஷ்டப்பிரபந்தம், அழகர் பிள்ளைத்தமிழ் முதலிய நூல்கள் வாசிக்கும்போதே நமது மனதைப் பற்றுகின்றன. ஒவ்வொரு நூலும் ஒருவிதமான இன்பம் தருகிறது. சிந்தாமணியையும், இராமாயணத்தையும் தனித்தனி படித்து எது அதிகமாக இன்பங்கொடுக்கிறதென்று பார்ப்போமாகில், இரண்டையும் படிப்பதால் எழும் இன்பம் ஒன்றற்கொன்று ஏதோ வித்யாசமுள்ளதாகச் சில வேளைகளில் தோன்றினும், அது கதை நிகழ்ச்சியால் ஏற்படுகின்றதோ, அன்றி அவரவர் அருள்வாக்கின் அமைப்பினாலேற்படுகின்றதோ என்பதை ஊகிக்கவும் நமக்குச் சாத்தியப்படுவதில்லை. பகவானுடைய திருமேனியில் ஈடுபட்ட பக்தர்களின் நிலைமை "தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்" என்று கம்பர் குறித்ததுபோல, நாமும் மஹாகவிகளது வாக்கின் போக்கிலே ஈடுபட்டு ஆங்காங்கு நின்று விடுகிறோம்.

இதுவேயன்றி, நாம் பாவசமாவதற்கு வேறொரு காரணமுள்ளது. அது கவிகளின் சொற்சாதுரியத்தால் எழுகின்றது. அவர்கட்குத்தான் அவ்விதப் பதங்கள் அமைகின்றன. தமிழ்ப்பாஷை அவ்வவருடைய மனப்போக்குக்குத் தக்கபடி இடங்கொடுக்கிறது. இருவர் கவிஞர்கள் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயங்களைச் சொன்னபோதிலும் அவரவர் செய்யுள்களைப் படிக்கும்போது நமக்கு மனக்கிளர்ச்சி யுண்டாகி அக்கவிகளைக் கொண்டாடுகிறோம். இருவரும் மிகவும் அழகாகச் சொற்களைக் கோத்து நயம்பட வுரைத்தாலும் நாம் படிக்கும்போதே தனித்தனியே ஒவ்வொருவரையும்பற்றி மேலாகப் புகழ்கிறோம். இவரைப்போல இவ்வளவு அழகாக வேறொருவருஞ் சொல்வது அசாத்யமென்கிறோம். இவ்விதமான புகழ்ச்சி நம்மிடம் தானாகவே கிளம்புகிறது. படிக்கப் படிக்க மகிழ்கிறோம். மெய்மறந்து வாசிக்கிறோம்; உள்ளக்கிளர்ச்சியால் பரவசமாகிறோம். நேரத்தையும் ஊணுறக்கத்தையும் கவனிக்கிறோமில்லை. படிக்கும் பாகம் முடிவுபெற்றாலொழிய நமது மனது நம்மிடந் திரும்புவதில்லை. இம்மாதிரி நம்மைச் செய்யுவல்ல மஹாகவிகளி லீடுபட்ட நந்தமிழ்மக்கள், காலம் செல்வதைமறந்து மாசிலா மாணிக்கம்போலும் அரியபெரிய தமிழ்ப் பாடல்களைச் சரமாரிபோலப் பெய்து பிரசங்கங்களில் சபையோரைப் பிரமிக்கச் செய்தல் ஒரு வியப்பாமோ? இவ்வித ஆனந்தத்தைத் தாமேயனுபவியாத தமிழ்மக்கள் யாவர்? நூல்களை வாசிப்பதன் பயன் இதுவே யன்றோ?

இன்னும் மூன்றாவதாக வொரு காரணங் கூறலாம், அதாவது, செய்யுட்களில் சுருங்கிய மொழிகளால் பலவிதமான அடைகள் கொடுத்து எதையும் வர்ணித்தல். வர்ணனையழகெல்லாம் செய்யுளுக்கு இன்றியமையாதன. செய்யுளும் ஆபரணமும் ஒருவிதத்தில் ஒற்றுமையுடையன. ஆபரணம் பிரகாசிப்பது, பொன்னாலு முத்தாலு பணியாலுமே. அதை 'நகாசு' செய்தால் முன்னிலுமது பிரகாசமடைகிறது. நகாசு வேலைப்பாடு எவ்வளவு சிறந்ததோ அதற்குத் தகுந்தபடி நகையுமொளியடைகின்றது. அதுபோலச் செய்யுளும் இன்னிசை யெழுப்பும் பதங்கள் கோத்திருத்தலால் நமக்கு இன்பம் விளைவிக்கிறது. படிப்பதாலுண்டாகு மின்பம், கவியினது சாதுரியத்திற்கும் மனோபாவத்திற்கும் ஏற்பப் பெருகுகிறது. வர்ணனையினழகிற்கும், சிறப்பிற்கும் பெருக்கத்திற்குந் தகுந்தவாறு வாசிப்போருடைய மனமகிழ்ச்சியு மோங்கி வளர்கின்றது. இவ்வித வர்ணனைகள் வசனநடைக்கு ஏற்புடையனவல்ல. சிலர் அவற்றையுபயோகப்படுத்தினாலும், அவை தகுதியற்றவை போலத் தோன்றும். வர்ணனைகள் அதிகமானால் வசனநடை செய்யுளை யொட்டிநிற்கும்.

"பண்டலங்குதிசைக்களிற்றின் பணைமருப்பி
  னிணையொடியப் படர்ந்த பொற்றோள்
விண்டலங்கலுறவீங்கி
  யோங்குதயமால்வரையின் விளங்கமீதிற்
குண்டலங்கள்குலவரையை வலம்வருவானிரவி
  சொழுங்கதிர்சூழ்கற்றை
மண்டலங்கள் பன்னிரண்டும்
  நாலெந்தாய்ப்பொலிந்தவென வயங்கமன்னே."

என்றும்,

"காதங்கள் கோடி கடைசென்று காலு
  நயனங்கள் வாரிகலுழக்
கேதங்கள்கூர வயர்கின்றவள்ள
  திருமேனி கண்டு கிளர்வான்"

"சுமேயானத்திடை தன்றுணையேகத்
  தோன்றறுயர்க் கடலினேகக்

கடுமையார் கானகத்துக் கருணையார்
கலியேகக் கழற்கான் மாயன்
நெடுமையாலன்றளந்த வுலகெல்லாந்
தன்மனத்தே நினைந்து செய்யுங்
கொடுமையா லனந்தாளையாரிவ ரென்
றுரையென்னக் குரிசில் கூறும்''

என்றும்,

''அல்லைச் சுருட்டி வெயிலைப் பரப்பி
யகலாசை யெங்கு மழியா
வில்லைச் செலுத்தி நிலவைத்திரட்டி
விரிகின்ற சோதி மிளிர
எல்லைக் குயிற்றி யெரிகின்ற மோலி
யிடை நின்ற மேருவெனு மத்
தொல்லைப் பொருப்பின் மிசையே விளங்கு
சுடரோனின் மும்மைசுடர''

என்றும் படித்தால் கவியின் கம்பீரவாக்கு நமக்கு உள்ளக்கிளர்ச்சியை யூட்டுகின்றது. நாமறியாமலே தலையசைந்து விடுகிறது. வசன நடையைப் படிப்பதுபோலப் படிக்கத் தொடங்கினும் இராக ஞானமில்லாதவனுக்கும் தானாகவே இராகம் வந்துவிடுகிறது. முடிவில் இராக மாலிகையில் முடித்து விடுகிறான். இவ்வாறு நமது மனதைக் கவரவல்ல செய்யுட்களைப் பதச்சேதஞ் செய்து அவற்றின் பொருளை வசன நடையில் எழுதிப் படித்தால் முன்பு நமக்கிருந்த மனக்கிளர்ச்சி யெல்லாம் சேதிக்கப்பட்டுப் பாழாகின்றன.

இனி, நான்காவதாக வேறொரு காரணங் கூறலாம். அதாவது செய்யுளினிடையில் சந்தர்ப்பத்திற் கேற்ப நீதியை யெடுத்துரைப்பதாம். இதை வேற்றுப் பொருள் வைப்பணி யென்று கூறுவர் பெரியோர். சிலவேளைகளில் கவிகள் உலக வழக்குகளையும் பழமொழிகளையும் அமைத்துக் கூறுவர். அவ்வாறு கூறவே எடுத்துக் காட்டுவகையால் நமக்கு அவை பெரிய தருமோபதேச மாகின்றன. படிப்போர் ஒவ்வொருவருடைய நெஞ்சிலும் அவ்வடிகள் ஊன்றிப் படிகின்றன. நினைக்கும் போதெல்லாம் நாவிலெழுகின்றன.

ஐந்தாவதாக, ஒரு சிறந்த காரணமுளது. ஒருவருக்கொருவர் வாதிக்கவும் சாதுர்யமாய்ப் பேசவும் வசன நடை முக்கியமாய் உபயோகப்பட்டாலும், செய்யுள் நடையில் அவ்வசனங்களமைந்தால் எவ்வளவு இன்பம் விளைவிக்குமோ, அவ்வளவு இன்பம் அவ்வசன நடை கொடுப்பதில்லை. தமிழ்க் கவிகளின் நூலைப்படித்தோர் யாவர்க்கும் இது தெரிந்ததே. நாடகங்களாடும்போது நடிப்பவர் வசன நடையிற் பேசாது கவிகொண்டு பாடினால் நமக்கு எவ்வளவு ஆனந்த முண்டாகின்றது! புகழேந்தி ஒட்டக்கூத்தரிருவரும் சமயோசிதமாக ஒருவரை யொருவர் அடக்குவதற்குப் பாடின கவிகளைக் கேட்க மிக்க இன்பமுண்டாகிறதல்லவா? இதுபோலவே மஹாகவிகளாகிய கம்பர் முதலியோருடைய காவ்யங்களில் எத்துணையோ இடங்களைக் குறிப்பிடலாம். சூர்ப்பணகைக்கும் இராமருக்கும் நடந்த சம்வாதத்தையும், இராவணனுக்கும் சீதைக்கும் நடந்த சம்பாஷணையையும், இராமருக்கும் வாலிக்கும் நடந்த தர்க்கத்தையும்; யுத்தபூமியில் கும்பகர்ணனுக்கும் விபீஷணனுக்கும் நடந்தவார்த்தைகளையும் படித்தவரெவர்தான் கம்பருடைய கற்பனைசக்தியைப்பற்றிப் புகழாதிருப்பார்? சிலசமயங்களில் பல கருத்துக்களை அவாய் நிலையா யமைத்து ஒரு சிறு சொல்லால் புகல்வர். இதைக் கம்பசூத்திர மென்று பெரியோர்கள் சிறப்பித்து வியந்து கூறுவர். மேற்கூறிய விடங்களை உற்றுநோக்கினால் சம்பாஷிப்பதற்கும் வாதிப்பதற்கும் செய்யுளே சிறந்ததெனப்புலப்படுகின்றது. அதனாலன்றோ பிற்காலத்துக் கவிஞர்களும் தமது வரவைச் சீட்டுக்கவிகளால் சிமான்களுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். காளமேகப்புலவர் தம்முடைய எதிரிகள் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் தடையின்றிக் கவிகளால் விடைகொடுத்ததை இன்றும் படித்து நாம் ஆநந்திக்கிறோம். சிறிது காலத்திற்கு முன்னிருந்த தமிழ் வள்ளலாகிய முகவை ஸ்ரீமான் பொன்னுச்சாமித் தேவரவர்கள், திருவாவடுதுறைத் தம்பிரான் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்கட்கும் அவ்வாதீனத்துத் தமிழ்ப் பெருங்கடலாகிய மஹா வித்வான் ஸ்ரீ மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கட்கும் பாடல்களில் கடிதமெழுதுவதும் அவர்களுமவ்வாறே பாடல்களால் பதிலெழுதுவதும் வழக்கமென்று, அத்தேவர் அருமைக் குமாரரும் தமிழின் தவப்பயனும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க ஸ்தாபகருமாகிய காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் பாண்டித் துரைசாமித் தேவரவர்கள் பலமுறை சொல்லக் கேட்டதுண்டு. இவ்வாறு செய்யுளில் கடித மெழுதுவது அவர்களுக்கு ஒரு பெரிதல்ல. பாடல்களில் வித்வான்கள் சம்பாஷித்

தாரென்பதற்குப் பல சான்றுகளுள்ளன. "செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்" என்றபடி அதில் பழகிய மஹான்களுக்கு மடை திறந்தால் வெள்ளம் பெருகுவது போல, "இம்மென்றால் எழுநூறு மெண்ணூறும் அம் மென்றாலாயிரமும்" பாடல்கள் நினைத்த மாத்திரத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உதிக்கின்றன. கல்வியிற் பெரிய கம்பர் பகல் ஒன்றிற்கு 700 பாடல்களாகத் தமது இராமயணத்தைப்பாடி முடித்தாரென்பது நமக்குள் பெரு வழக்காயிருக்கிற தல்லவா? சில கவிஞருடைய சரித்திரமெல்லாம் அவர் சொன்ன கவிகளால் மட்டுமே தற்காலத்தில் வெளியாகின்றன. அவரைப்பற்றிய வேறு விவரங்களை அறிவதற்குப் பிறசான்றுகள் நமக்குக் கிடையா. இவ்வாறு செய்யுள் உபயோகப்படுமென்றால் "செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்த நற்பொருளிற் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல்வல்லிய" சிறந்த வரகவிகளுக்கே அவ்விதம் செய்வது எளிதாகுமே யல்லது மற்றவர்களுக்கு எளிதாகுமா? அவ்வரகவிகளை நாம் பொன்போற் போற்றுகின்றோம். தமிழ்ப்பாஷை உலகத்தில் பேசப்படும்வரை அக்கவிஞர்கள் தமிழ் மக்களால் பாராட்டப்படுவா ரென்பதற்கு ஐயம் சிறிதுமில்லை.

கடைசியாக இன்னும் ஒருகாரண முள்ளது. இதுவே எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானது. அதாவது வசன நடையில் விரித்து எழுதக்கூடிய ஒரு விஷயத்தை மிகவும் சுருக்கமாகவும் அழகாகவும், கேட்பதற் கினியதாகவும் படிப்பதற்கு ஆநந்தமுள்ளதாகவும் செய்யுளில் அமைத்துவிடலாம். முற்காலங்களிலெல்லாம் செய்யுளே மிகவும் பயின்று வந்தது. இது எல்லா ஜாதியாருக்கும் பொதுவாயிருக்கிற ஒரு கொள்கை. எல்லாஜாதியாரும் ஒருகாலத்தில் தங்கள் தங்கள் பாஷையை எழுதுவதற்கு வழிதெரியாது பேசிமட்டும் வந்தார்கள். பின்னரே, எழுதக் கற்றுக்கொண்டார்கள். அவ்வாறு எழுதத்தெரிந்த பின்னரும், அச்சில்லாத பெருங்குறையாலும், கையாலெழுதுவதா லுண்டாகும் கஷ்டங்களாலும், எழுதுவதற்குத் தகுந்த சாதனக் குறைவுகளாலும் புஸ்தகங்கள் பரவுதற்குச் சாத்ய மில்லாமற்போயிற்று. அதனால் பூர்வ ஜனங்களுக்கு விஷயங்களைப் பாட்டிலமைத்து அதைஞாபகப்படுத்திக்கொள்வது அவசியமாகவும் அவ்விதஞ்செய்வதே சௌகரியமாகவுமிருந்தது. ஆகையாற்றான் எல்லா ஜாதியாருடைய பூர்வ கிரந்தங்களெல்லாம் பாட்டில் அமைந்துள்ளன. அச்சியந்திரங்களும் காகிதமும் சாதாரணமாகப் போன இக்காலத்தில்தான் வசனநடையில் விரிவாக புஸ்தகங்கள் எழுதப் படுகின்றன. நம்முடைய செந்தமிழும் இந்த விதிக்கு உட்பட்டதுதான். செந்தமிழ்ப் பூர்வ கிரந்தங்களெல்லாம் செய்யுளிலே அமைந்துள்ளன. ஆயிர வருஷத்திற்கு முன்னெழுதப்பட்ட தமிழ் நூல்களில் நமக்கு ஒரு சிறிதே இப்பொழுது எஞ்சியுள்ளது. எஞ்சிய நூல்களெல்லாம் அநேகமாய் ஐம்பெருங் காப்பியம், ஐஞ்சிறு காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலிய நூல்களிலடங்கிவிடும். தேவாரம், திருவாசகம், திருவாய் மொழி முதலிய சமய நூல்களும் பெரும்பாலும் இக்காலத் தனவாம். எத்தனையோ காலங்களாக வழங்கப்பட்டும், போற்றப்பட்டும் வந்த தமிழிலுள்ள நூல்களெல்லாம் இவ்வளவே யென்றால் யார்தான் அதை ஒப்புக்கொள்வார்கள்? பல்லாயிர வருஷங்களாக நடைபெற்று வந்ததாகச் சொல்லப்படும் முச்சங்கங்களைச் சேர்ந்த புலவர்களை எண்ணிக் கணக்கிடுதல் கூடுமோ? முச்சங்கங்களிலு மெழுந்த நூல்கள் பலவா யிருத்தல் வேண்டுமே? அவையெல்லா மிப்போது எங்குள்ளன? எஞ்சியுள்ளவைகளையும் அச்சேற்றுவதற்கு ஏன் கஷ்டப்படுகிறது? இக்கேள்விகளுக்கு விடையளிப்பது மிகவும் எளியதே. நம்முடைய நூல்களெல்லாம் பனையோலையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பனையோலையி லெழுதிவைப்பதா லுண்டாகும் சிறந்த நன்மையைத் தெரிந்துகொண்ட நமது முன்னோரை நாம் எவ்வாறு புகழ்வது? அவர்கட்கு நமது நன்றியை எவ்விதஞ் செலுத்துவது? அவர்களியற்றிய நூல்களெல்லாம் என்றும் நிலைத்திருக்கவேண்டுமென்றே அவர்கள் அவ்வாறு ஓலைகளில் எழுதிவைத்தார்கள். ஓலைகளி லெழுதப்பட்ட ஏட்டுப்பிரதிகள் சரியானபடி காப்பாற்றப்பட்டால் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்க ளிருக்குமென்பதற்கு சாக்ஷி வேண்டுமோ? வேண்டுபவர் மதுரை, தஞ்சை, சென்னை முதலிய நகர்களிலுள்ள ஏட்டுப் புஸ்தகசாலைகளிற் கண்டுகொள்ளலாம். அங்கு பழுதுபடாத 800 வருஷத்திற்கு முன் னெழுதிய ஏட்டைக்கூடக் காணலாம். காகிதப் புஸ்தகங்கள் 100 வருஷத்தில் முறிந்துபோய்

விடும். அவ்வாறிருக்க ஏன் ஏட்டுப்பிரதிகள் அதிகமாக நம்மிடமில்லை? ஏன் நூல்களும் மிகக் குறைவாக வுள்ளன? இதற்குக் காரணம் நாமே. நாம் வெகுகாலமாக நமது அருந்தமிழைப் போற்றாது கைவிட்டோம். ஏடுகளையும் சேமித்து வைக்காது, தீய்க்கும், கறையானுக்கும் இராமபாணத்திற்கும் இரையாக்கினேம். ஏடுக ளின்னவை யென்று பார்க்கவும் மனமின்றி பதினெட்டாம் பெருக்கன்று, வீட்டிலுள்ள ஏடுகளை யெல்லாம், முழுமூடத்தனமாய் ஆற்று வெள்ளத்திலும், பாழுங்கிணற்றிலும், குளங்களிலும், முழுவதையு மப்படியே கட்டி யெறிந்துவிட்டால் ஒருவேளை இறந்துபோகாது தப்பிவிடுமோவென்று பயந்து ஒவ்வொரு ஏட்டையும் பிரித்துத் துண்டு துண்டாய்க் கிழித்து எறிந்துவிட்டோம். தமிழ் பள்ளிக்கூடங்களிலும் நஞ்சிறார்களுக்கு அவ்விதஞ் செய்வது தகுதியென்று கற்பித்தோம். அவர்களை ரகசியமாயும் வெளிப் படையாயும் ஏடுகளைப் பாழ் செய்யத் தூண்டினேம். இவ்வாறு பலவிதமாக ஏட்டுப்பிரதிகள் துன்பத்திற் குள்ளானல் எவ்விதம் அவை பிழைத்து நிற்கும்? நெருப்புப் பிடித்தெரியும்போது காற்று உதவியாயிருந்ததுபோல, ஏட்டுபிரதிகளுக்கு வந்த ஈனதசையோடு அந்நிய பாஷைகளை நாம் கற்கவேண்டிய நிமித்தங்களும், அச்சியந்திரம் வந்ததின் பேரில் அச்சுப்புஸ்தகத்தையே கையால்தொட்டுப் பயினறு ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கைபாலும் தொடாது விட்டது முதலிய பல காரணங்களும் ஒன்று சேர்ந்து, ஏடுக ளிறப்பதற்கு வழிகளாயின. இது நிற்க.

நாம் முன்கூறியபடி நமது ஆதி நூல்களெல்லாம் செய்யுளிலே அமைந்துள்ளன. கையாலெழுதுவதன் கஷ்டத்தாலும் அவ்வாறு வருந்திப் படிப்போரின் தொகைக் குறைவாலும் மிகவும் சாரமான நூல்களே நமக்கு இப்போது எஞ்சியுள்ளன. மற்ற நூல்கள் போற்றப்படாதிறந்தன. அச்சியந்திர உதவிபெற்ற இக்காலத்திலும் தினமொன்றிற்கு எத்துணையோ நூல்கள் கணக்கில்லாமலும், படிப்போரை யெதிர்பார்க்காமலும் அச்சிடப்படினும், திரும்பப் பலமுறை யச்சிடப்படும் நூல்கள் மிகச் சுருங்கியவைகளே. சில கர்ப்பத்திலே குழந்தைகளிறந்து போவதுபோல அச்சாபீசிலேயே நின்றுவிடுகின்றன. வேறுபல பாலாரிஷ்டத்தால் வருந்திக் கடைசியிலிறக்கும் சிறார்களைப்போல சிறிதுநாள் கையாளப்பட்டுப் பின்னர் மறக்கப்படுகின்றன, தங்களுடைய அரிய செய்கைகளினல் தமது பெயரை நாட்டி இறந்தும் இறவாது இவ்வுலகில் புகழுடம்புபெற்று நிலவுறும் மஹான்களைப்போல, மிகச் சில நூல்களே படிக்கப்படிக்க இன்பந் தந்து மக்கட்கு அறிவூட்டி என்றும் நிலவுவன. இவ்வாறு நியதியையுடைய நூல்கள்.—

"புவியினுக்கணிபாயான்ற பொருடந்துபுலத்திற்றாகி
அவியகத்துறைகடாங்கி யைந்திணை நெறியளாவிச்
சவியுறத்தெளிந்து தண்ணென் றொழுக்க முந்தழு
[விச்சான்றோர்

கவி" களாவனவேயன்றி சாமான்யமாயமைதல் கூடுமோ? அந்நூல்களில் ஒரு செய்யுளை எடுத்து அதிலடங்கிய கருத்துக்களை விரிவாக வசன நடையிலெழுதப்புகின் அது பெரிய புராணமாக நீண்டுவளரும். அவ்வாறு எழுதிய பின்னரும் கவிகளினுடைய முழுக் கருத்துக்களும் வெளிபாவதில்லை. உரையாசிரியருடைய அறிவின் பெருக்கத்திற்கும் மனோபாவத்திற்குந் தகுந்தவாறு உரைநடை விரிகின்றது.

"ஆகாத தன்றா லுனக்கவ்வனமிவ்வயோத்தி
மாகாத லிராமனம் மன்னவன் வையமீந்தும்
போகாவுயிர்த்தாயர் நம்பூங்குழற் சீதையென்றே
ஏகா யினியிவ் வயி னிற்றலு மேதமென்றாள்."

என்ற அயோத்தியாகாண்டத்து நகர் நீங்கு படலச் செய்யுளுக்கும்

"வானின்றிழிந்து வரம்பிகந்த
மாபூதத்தின் வைப்பெங்கும்
ஊனுமுயிரு முணர்வும்போ
லுள்ளும் புறத்து முளனென்ப
கூனுஞ்சிறிய கோத்தாயுங்
கொடுமையிழைப்பக் கோற்றுறந்து
கானுங்கடலுங் கடந்திமையோ
ரிடுக்கண்காத்த கழல்வேந்தை"

என்ற அயோத்தியாகாண்டத்துக் காப்புச்செய்யுட்கும்,

"உற்பத்தி யயனேயொக்கு
மோடும்போ தரியே யொக்கும்
கற்பத்தி னரனேயொக்கும்
பசைஞரைக் கலந்தகாலை"

சிற்பத்தி னம்மாற்பேசச்
    சிறியவோ வென்னைத் நீராத்
தற்பத்தைத் தடைத்தவென்றாற்
    பிறிதொரு சான்றாமுண்டோ.

என்ற கும்பகருணன் வதைப் படலச் செய்யுளுக்கும் இன்னுமிது போன்ற பல செய்யுளுக்கும் வித்வான்கள் விஸ்தாரமாக வுரை செய்து சபையில் பிரசங்கம் செய்வதை நாம் கேட்டு களித்துள்ளோம். ஒரு பாட்டிற்குப் பலவிதமாகக் கருத்துரைப்பர். முடிவதற்கு நீண்டகாலஞ் செல்லும். உற்சாக மேலெழுவதற்குத் தகுந்தவாறு அவருடைய கருத்துரைகளும் விரிந்து செல்லும். கேட்போருடைய மனச்சலிப்பால் பிரசங்கம் முற்றுப்பெறுமேயன்றி, பிரசங்கஞ் செய்யும் வித்வான்களுடைய சிரமத்தால் ஒருக்காலு முற்றுப்பெறாது. சரியானபடி பொறுமையுடனிருந்து கேட்பாரிப்போதில்லையே யென்ற மனக்குறை அவர்களிட மெப்போதுங் குடிகொண்டிருக்கும். இவ்விதமான நீண்ட பிரசங்கங்களைக் கேட்டாலும் உரையாசிரியருடைய விரிந்த வசனநடைப் புத்தகங்களைப் படித்தாலும் நம்முடைய அபிமானமெல்லாம் செய்யுள் நூல்களிலேயே செல்லுகின்றன. அவைகளையே திரும்பத் திரும்பப் படிக்கிறோம்; மனப் பாடம் பண்ணுகிறோம்; பிரசங்கங்களிலுபயோகப் படுத்துகிறோம்.

இவ்வாறு நம்முடைய, மனதைக் கவர்ந்தும், நினைக்கும் போதெல்லாம், நாவிலெழுந்தும் நெஞ்சில் எப்போதும் குடி கொண்டும், வாசிக்கும் போதெல்லாம் நம்மைப் பரவசப் படுத்தியும் நம்மை நல்வழிப் படுத்தும் ஞான தீபமாயும் துக்க நிலையில் படித்தாலும் நமக்கு மனமகிழ்ச்சியையே விளைவித்தும் விளங்குகிற நமது சிறந்த செய்யுள் நூல்களை நாமெப்போதும் போற்றுவோமாக. தற்காலத்தில் வசன நூல்களிலே நமது புத்தி சென்றாலும் விரைவில் செய்யுள் நூல்களும் நம்மால் கொண்டாடப் படுமென்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஆர். ரெங்காச்சாரி, எம்.ஏ., எல்.டி.

பம்பாயில் மோடார் வண்டிகள்.—1910-ம் வருஷத்தில் பம்பாய் நகரத்தில் 1015 மோடார் வண்டிகளிருந்தன. 1914-ம் வருஷத்திலோ 2193 வண்டிகளிருப்பதாகக் கணக்கெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அன்பு

BENEVOLENCE

அன்புஎன்றால் என்ன? அருள், கருணை, எனப்படும். அவ்வன்பை இரண்டுவகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை சிற்றன்பு, பேரன்பு எனப்படும். சிற்றன்பு, பஞ்சேந்திரியங்களால் சுகமெனக் கொள்வதை சிற்றன்பு என்று கூறலாம். மனிதனுடைய சுபாவ குணமாய, தாமதகுணக் கருவிகளாகிய, காமக்குரோத லோபமோகம் என்றவைகளைக் கடந்து, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை நன்றாய் உணர்ந்து எல்லாவற்றிலும் இருக்கிறவன் ஒருவனே என்றறிந்து, ஜீவகாருண்யத்தை விருத்தி செய்வதே பேரன்பு. கருணையினாலே மனிதனும் அவனுக்கு வேண்டிய உதவிகளும் கடவுளாற் படைக்கப்பட்டன. அன்பு கரை புரண்டு கண் பனித்தாரைகாட்டி, மெய்சிலிர்த்து, உள்ள முருகுங்கால் மனிதன் சச்சிதானந்தமாகிறான். இந்த மனிததேகம் போனால் மீளவு மிந்தத் தேகம் வருமென்கிற நிச்சயமில்லாமையாலும் இந்த மனிததேகம் முத்தியின்பம் பெறுதற்கே எடுத்ததேகமாகலாலும், இந்தப்பிறவியிலேயே மருள் நீங்கி அருள்செழிப்பது இடர்க்கடல் நீந்தும் வழி. அருள் வெள்ளத்தினாலே,

"நாயினுங்கடையே னென்செய்வேன்
    பிணியானலிகின்ற னலிவினையறிந்து
தாயினு மினியாயின்னு நீ வரவு
    தாழ்த்தனையென் கோலென்றறியேன்
மாயினுமல்லால் வாழினு நினது
    மலரடியன்றி யொன்றேத்தேன்
காயினுமென்னைக் கனியினுநின்னைக்
    கனவினும் விட்டிடேன் காணேன்."

என்று திருவருட் பிரகாசவள்ளலார் பாடியிருக்கிறார்.

நம்முடைய கருவிகாரணங்களில் ஜனிக்கும் எண்ணம், செயல்களின் பலனை ஈசுவரனிடத்தில் அன்பினால் அவருக்கு அர்ப்பணம்செய்வதே பிறவிக்கடலை தாண்டுவிக்கும் தோணி. மாந்தர்க்கணிகலம் மறை யெலாமோதும் வேந்தன் பாலன்பு; அன்பில் ஆழ்ந்த புண்ணியன் அநுபவிக்கும் ஆனந்தத்தை இங்ஙனம் சொல்லவெளிதோ? அனுபவிக்கக்கூடுமே யொழிய, நம் சிறுபுலன்களால் விவரிக்கவொண்ணாது. சிறு புலன்களிலடங்கக் கூடியதாயிருந்தால், சிற்றின்பாய்விடும், துரியா

நிதத்திலுள்ள மகான்களுக்கு அன்பே தேக மாகும். அந்த நித்யன் முக்தாவுக்கே சர்வ பூதங்களும் வசம். மாயை என்கிற பெண் அவர் முன்னிலேயில் வெட்கமடைகிறாள். அன்பின் சிறப்பைப் புகலுமுன் மேற்குத் தேசத்திய தத்துவ சாஸ்திரிகள் இதன் உற்பத்திஸ்தானத்தைப்பற்றி யாது எழுதுகிறார்களென்பதைச் சற்று ஆராய்வோம். மனிதனுடைய சூழ்ச்சியின் இருப்பிடம் மனது. மனது என்றால் எண்ணுங்கருவியென்றாகும். மனு என்பவர் இந்து சாஸ்திரம் சட்டம் முதலியது எழுதியவர். அம்மனுதர்ம சாஸ்திரமே நம் வைதிக லௌகிகர்கள் பெரும்பான்மையும் அநுசரித்து வருகிறார்கள் என்கிறது நமக்குத் தெரியாததில்லை. அக்கர்த்தாவின் பெயரே காரணப் பெயரெனக்கொள்வர் பலர். மனு என்றால் தீர்க்காலோசனைக்காரர். ஆதலால்; மனது என்பதும் வடமொழிப்பாலாகக் காரணப்பெயர். அம்மனதின் திரிகுணங்களாவன :—அறிவு, உணர்வு, அபீஷ்டமாம். இரண்டாவது குணமான உணர்வுசகலபிராணிகளுக்கும்பொதுவாயமைந்தது. இதற்கு உபமானம் தேவையில்லை. நாம் ஒரு பிராணியை இம்சித்தால் அதற்கு உணர்ச்சி இருந்தாலும், மெய்வருத்தத்தை வாயால் சொல்ல முடியாது. மிருகங்களுக்கு பகுத்தறிவு இல்லை. மனிதனுக்குப் பகுத்தறிவிருந்தும் அநேகர் அதை உபயோகிக்கத் தெரியாமல் மிருகங்களை விடத்தாழ்மையாய் நடந்துகொள்வதைநாம் பார்க்கிறோம். ஐம்புலன்கள் முப்புலன்கள் ஒருபுலனுள்ள எல்லாவற்றையும் இந்துக்கள்தொன்று தொட்டு ஓரேவிதமாய் பாவித்து வருகிறார்கள். உணர்ச்சியாவது, இந்திரிய உணர்ச்சி, பச்சாத்தாபம், எண்ணப்பயிற்சி என மூவகைப்படும். இம்மூவகையில் முதல், ஸ்பர்சம் முதலியவற்றால் ஏற்படும் பிரியம் அல்லது அன்பு. அநித்தியமான இந்திரியங்களில் உற்பத்தியாகி, அவ்விந்திரியங்களிலேயே முடிவுபெறு மாதலால், சிற்றன்பு அல்லதுசிற்றின்பமேயாம். இரண்டாவதுதான் நாம் பிரேரேபிக்கிற அன்புக்குப் பிறப்பிடமேயாம். அத்தியந்தன்பு பிரக்ருதியுடன் ஒற்றுமையை (Harmony) யேஉண்டுபண்ணுகிறது. வனத்தில் ஓடுகிற அருவி, மரத்தின் சலசலப்புள்ள இலைகள், பளபளப்பான சமுத்திரத்தின் மணல், பச்சைநிறமாய்த் தோன்றுகிற ஜலம் இத்தகைய வஸ்துக்கள் கவிக்கு உபந்நியாஸக் கருவிகளாக ஏற்படுகிறதை நாம் வாசிக்கவில்லையா? பாறையையும் உருகடித்து விடுகிறார்களே! ஆனந்த பாஷ்பம் அருவியாய் வடிகிறதே ஏன் ? கவிகள் தாம் பார்க்கும் பொருள்களுடன் ஐக்கியமாய் விடுகிறார்கள் அவர்களுடைய முன்னிலேயில் அவைகளும் ஜீவராசியைப்போல் பேசுகின்றன. இது அன்பினுலொழிய வேறல்ல. ஏதாவதுஒருநூதனத்தோற்றம்ஏற்பட்டால் அவர்கள் தங்களைமறந்து விடுகிறார்கள். அவ்வன்பர்களுக்கன்றோ இவ்வுலகம்! சுபநயம் பாராட்டாமையே பேரன்பு, இவ்வுலக வாஞ்சையில் தம்மை யிழந்து, ஜலத்திட்ட துரும்புபோல் மிதந்து தாம் எதற்காக இவ்வுலகில் ஜனித்தோமென்று சற்றும் யோசியாமல் உழலும் சிற்றின்பப் பிரியர்க்கோ இவ்வுலகம்!

"எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதா
னியாதினு மரிதரிது கா
ணப்பிறவி தப்பினு லெப்பிறவி வாய்க்குமோ
எதுவருமோ வறிகிலேன்
கண்ணகனிலத்திதானுள்ளபொழு தேயருட்
சகன வட்டத்தி னின்று
காணன்றி நின்றபொழி யானந்த முகிலொடு
கலந்துமதி யவச முறவே
பண்ணுவது நன்மையிந் நிலேபதியு மட்டுமே .
பதியா யிருந்த தேகப்
பரிவுகுலே யாமலே கௌரிகுண் டலியாயி
பண்ணவித னருளி னலே
விண்ணிலவு மதியமுத பொழியாது பொழியவே
வேண்டுவே னுமதடிமை நான்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசன் னிலேபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே.''

என்று தாயுமானவர் கூறியிருக்கிறதைக்கொண்டு அருட் பிரகாசத்தை நன்குணரலாம். அருளுணவே காயகல்பமாகும். கூன் குருடன்றி ஞானத்துடன் பிறந்ததற்கு ஈசுவரனை நாம் பக்தி செய்யவேண்டும். காற்று எல்லா விடமும் பாவி, யதேச்சையாய் இருக்கும் சமயம் அதன் குணம் விரிவாயுள்ளது. அதைப் பலவர்ணமான புட்டிகளில் அடைத்தால், அக்காற்று டலவர்ணமாகத் தோன்றுகிறது. அதுபோல், பரமாத்மா கர்மகாரணமாயமைந்த ஸ்தூல சரீரங்களில் சிறிது காலம் வசிக்கிறதினால் அதை ஜீவாத்மா வென்கிறோம். நாம் நம் மனைவி குழந்தைகள் பெற்றோர் சுற்றத்தார் இவர்களை நேசிப்பது ஒவ்வொரு தன்மையாகிறது. எல்லா

வற்றிலும் ஒரே ஆத்மஸ்வரூபம் இருப்பதினல்
அன்புபாராட்டுகிறோமென்று சற்றும் நினை
யாமல் ஜடசம்பந்தமாய் ஏற்பட்ட அக்ஞானத்
தில் மூழ்கி என் மனைவி, என் பொருள் என்கி
றோம். என்னுடையதென்பது எந்தமட்டுமென்
பது மாயவலைக்குட்பட்டுத் தவிக்கும் அக்ஞா
னிகளுக்குத் தோன்றுவதில்லை. "காதற்ற ஊசி
யும் வாராது காணுங் கடைவழிக்கே" என்று,
பட்டணத்தார் புலம்பியிருக்கிறார். நான் யார்
எங்கிருந்து வந்தேன், எங்குச் செல்லவேண்டு
மென்பதை சற்று யதார்த்தமாக கவனித்தால்,
இந்த மானிட இரகசியம் வெளிப்படும். அந்தப்
பரமபுருஷனை தூணிலும் துரும்பினு மிருப்
பவனென்பதை நன்குணர்ந்து சகல பிராணி
களுக்கும் ஜீவகாருண்யத்தைப் பெருக்கி அகங்
காரத்தை நீக்கி நாம் பிரம்மமாய் விடுவோம்.
பெண்டீர்மக்களும் எதுவரை நமக்குத் துணை
யாவார்களென்பதை வால்மீகி மகரிஷி உள்ளங்
கை நெல்லிக்கனிபோல் விளக்கியிருக்கிறார்.
அதைச் சற்று இவ்விடம் எடுத்துரைப்போம்.
அவர் தன்னிளமைப் பருவத்தில் வேடனய்,
கொலைகளவு புரிந்துகொண்டிருக்கையில் நாரத
மகரிஷி அவ்வழியே செல்லுகையில், வால்
மீகி இவரையும் இம்சிக்கத் தொடங்கும் பொ
ழுது, ஏவேடா இதுவரை எத்தனை பேர்கள்
உன்னல் உயிரிழந்தார்களென்று வினவ, ஒவ்
வொருவருக்கும் ஒரு சிறு கல்லுப்போட்ட பத்
தாயம் ஏழு நிரம்பிவிட்டதென்ற வால்மீகி
சொல்ல இப்பாபம் யாருக்காகப்புரிகிறீரென்று
நாரதர் கேட்டார். தன் சம்சாரத்துக்காகச் செ
ய்கிறேனென்று வால்மீகி சொல்ல, அவர்களை
இக்கற்களில் ஏதாவது ஒன்றை ஏற்றுக்கொள்
கிறார்களா வென்று கேட்டு வரச் சொன்னர்.
அவர்கள் மறுத்ததை வால்மீகி தெரிவிக்க,
அத்தகைய அன்பு பேரன்பல்லவென்று விள
ம்பி, பேரின்பத்தைப் புகட்டிச் சென்றார்.

சிற்றறிவின் துர்க்குணத்தினல் யாதொன்
றை நேசிக்கிறோமோ, அது அழியத்தக்கது.
துக்கத்தை விளைக்கும். சகுணத்தினல் எல்லா
வற்றையும் சமமாகபாவித்துக்குரோதமன்றி அ
ன்பு பாராட்டி வருவதே, பேரன்பு. நாம் ஒரு
வரை நேசிக்குமுன், நம் எண்ணப் பிரதி
மையை அவருள் செலுத்திப் பிறகு நேசிக்கத்
தொடங்குகிறோம் நாம நேசிக்கும் பொருள்,
நாமேயாகும். ஆதலால்தான் பிறருக்கு அவ
லட்சணமாய்த் தோன்றினலும் காமிகளுக்கு
ரமியமாய்த் தோன்றுகிறவை சில உளவென்
பதை உலகியல்பில் நாம் பார்க்கிறோம். அத
ற்கு ஒரு சிறு திஷ்டாந்தம் இங்ஙனம் எடு
த்துரைப்போம். சிரங்கத் தருகாமையில் ஒரு
கிராமத்தில் ஒரு பயல்வான் ஒரு ஸ்திரீயை
காதலித்துக் கொண்டிருந்தான். வெகு நேச
மாயிருவரும் இருக்குங்காலை ஒரு நாள் ஸ்ரீரங்
கம்போய் ஸ்ரீரங்கநாதர் தெரிசனம் செய்ய
அவாக் கொண்டார்கள். ஏகாதசி யன்றையதி
னம் இருவரும் ஸ்ரீரங்கம் சென்று கோயிலை
நோக்கிச் செல்லும் பொழுது, விசிஷ்டாத்
வைத சித்தாந்தக்காரராகிய ஸ்ரீராமானுஜாசாரி
யர், நதியில் திருநீராடி காலைக்கடன் முடித்து
சிஷ்யர் குழாத்துடன் எதிர்வந்தவர், ஒருபெண்
மேல் சூரிய கிரணம் படாமலும், தான் வெயி
லில் வருந்தியும், அப்பெண்மணிக்கு குடை
பிடித்து வந்த புருஷனை நோக்கி திகைத்து
நின்றார்.

சற்றுநேரம் பொறுத்து, 'ஏபுயவலிமையுடை
யவனே! நீ வெயிலில்வாடி, இந்த ஸ்திரீசற்றும்
வருந்தா வண்ணம், குடைபிடித்திருப்பதேன்,'
என்று அம்மகான் கேட்டார். 'ஸ்வாமி' சகல
ஜீவராசிகளுக்கும் அமுதளிக்கும் கவலையேற்ற
அப்பரமசிவனே ஒருபாகம் நாரிக்களித்தார்.
சர்வலோகரக்ஷகனன மகாவிஷ்ணுவே ஹ்ருத
யத்தை ஸ்திரிக்கு தத்தம்செய்து விட்டார்.
நாரிகளுக்குக்கெல்லாம் சிரேஷ்டமான இந்த
ஸ்திரீயின் கடைக்கண்பார்வைக்கே என் வாழ்
நாளை தத்தம் செய்யவேண்டியதாயிருக்க, இச்
சிச்ருஷை செய்வதுதானு தங்களுக்கு ஆச்சரி
யமாயிற்று. ஆ! தங்களைப் போலொத்த அறிஞ
ர்களுக்கா ஸ்திரீயின் மகிமை தெரியுமென்று
சொல்லிக்கொண்டு அவரைக்கடக்கக் யத்தனித்
தான். ஓட்டையும் தங்கமாய் மாற்ற வல்ல
சித்தர் அவ்விருவரை நிறுத்தி, ஏ! ரதியை யுக
ந்த மன்மதா, இவளுடைய விழிகளைவிட அழ
கிய விழிகள் காண்பிக்கிறேன் வா என்று
ஸ்ரீரங்கநாதர் கோயிலுக்கு அழைத்துப்போய்
பகவானுடைய ஆக்ருதியைக் காண்பிக்கவே,
அப்புமான், கண்களி னீர்பெருக, உரைகுளரி
உடலெங்குமோய்ந்து அயர்ந்தவசமாகி, சமாதி
யிலிருந்துவிட்டார். இதைக்கேட்ட மருகியோ,
அவ்விடம் சென்று, தன்னுபகனை விட பதின்
மடங்கு பக்திபெருகி, ஆனந்த வெள்ளத்திலமர்

ந்தாள். மனிதனுக்கு இரண்டுவகையான அப்பாசங்கள் ஏற்படுகின்றன. துஷ்க்ருக்ரியத்திலேயே மனதை ஊன்றி, அதன் வழியே செல்வதொன்று; அன்றி, ஸத்விஷயத்திலேயே நிலை நிறுத்துவது மற்றொன்று. இரண்டாவதுதான் முக்தி நிலைக் கேதுவானது. எல்லோரையும் ஒரே மாதிரி நேசிப்போமானால், துர்ச்சனர்களால் நமக்குக் கஷ்டம் நேரிடுமோ வென யோசித்து ஒரு மகான், ஒரு சிறு திருஷ்டாந்தம் கூறுகிறார். தான் ஒரு நாள் ஒரு காட்டின் வழிச் செல்லுகையில் பாம்புப்புற்றுஒன்று தோன்றிற்று. அதினின்று ஒரு ஸர்ப்பம் மாடுமேய்க்கும் பிள்ளைகளிலொருவரை சிறிது காலத்துக்கு முன் தீண்ட, அவ்விடம் யாவரும் வருவதேயில்லை. இதையறிந்து, அம்மகான் தம் சக்தியால் அச்சர்ப்பத்தை விளித்து, "ஏ துஷ்ட ஜந்து! உன்னைப்போலவே மற்றவரும் கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை நீ கொல்வதனால் பயனென்ன? ஒன்றுமில்லை யாதலால் இன்று முதல், யாரிடமும் பிரவேசியாமல் சும்மாவிரு; மறுபடி இவ்வழி வருகிறே னென்று சொல்லிப் போனார். அந்த நிமிஷம் முதல் இரை எடுக்கும் வேளை தவிர, அது வேறு சமயம் வெளிப்புறப்படுவதில்லை. இதன் சாந்தத்தை நோக்கி மாடுமேய்க்கும் பிள்ளைகள்கல்லெடுத்து அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். தினமும் இச்சிக்ஷையினால், சர்ப்பம் தேகமெல்லாம் காயப்பட்டு, மெலிவடைந்து, இறக்கும் தருணமாயிற்று. தன் இரைதேடக்கூட சக்தியற்றதாய் புற்றினுள்ளேயே மரணாவஸ்தைபட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, பெரியவர், ஞானதிருஷ்டியாலுணர்ந்து பாம்பை அழைத்தார். இரண்டு தடவை கூவியும் வெளியில் அவ்வரவம் வாராமையால், அதன் தேகஸ்திதியை அறிந்து, தன் சக்தியால் அழைத்து, விருத்தாந்தம் வினவ, சுவாமி தங்களாக்ஞைப்படி ஸாத்விகமாயிருந்தேன், என்கதி இவ்வண்ணமாயிற்று; என் கதையைத் தங்களிடம் சொல்லி உயிர் மாய்க்கவிருந்தேன்' என்று ஹீனக்குரலுடன், புலம்பிற்று. எளியபிராணியைக்கண்டு இரக்கமுற்று "ஏ சர்ப்பமே! நீ செய்தது அவிவேகம், உன்னை யாராவது தொந்தரவு செய்தால், கடிக்க மட்டும் கூடாதேயொழிய படத்தை விரித்துப் பயமுறுத்தித் துஷ்டர்களை ஏன் விலக்கக்கூடாது. ஆகையால் பிறருக்குஹிம்சையில்லாமல் தன்னை காத்துக்கொள்வது சிறந்த தர்மம்" என்று புத்தி சொல்லிப்போனார். அன்பு, ஒரு மனிதனுள்ளே புகுவது, எப்படி என்றால், ஒரு மதயானையானது. ஒரு பழைய வீட்டில் நுழைந்து, அதைப் பிடுங்கியெறிவது போலாகும். மனிதனுள் விளையும் காமக்குரோத லோபமோகாதிகளை வேருடன் பிடுங்கி, ஈவு இரக்கம், பச்சாத்தாபம், இத்தகைய சாத்வீகக் குணங்களின் வித்தை பதிக்கும். அன்பு ஓங்க ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர் சொல்லுகிறபடி தானிருக்கும் சங்கத்துக்கே ஜீவன்முக்தி உண்டாகும்படி அன்பமிர்தமுண்ட மனிதன் செய்கிறான்.

T. S. வேங்கடராமய்யர்.

ஸ்த்ரீ தர்மம்

WOMEN: THEIR DUTY.

நமது தேசத்தில் ஸ்திரீகளின் நிலைமையை உயர்த்தவேண்டுமென்று அவர்கள் சம்மந்தமாக அநேகவிதமான சீர்திருத்தங்கள் செய்வதற்கு பற்பல முயற்சிகள் சென்ற சிலவருஷங்களாக நடந்துகொண்டு வருகின்றன. பெண்களுக்கு ஸாதாரணமாய் எழுதப்படிக்க மாத்திரமல்லாது, உயர்தரக் கல்வியும் பயிற்றுவிக்கவேண்டுமென்றும், வீட்டிலும் வெளியிலும் அவர்களிப்பொழுதடைந்திருப்பதைக்காட்டிலும் அதிகமான ஸ்வதந்த்ரங்களையும் உரிமைகளையும் அவர்கள் பெறவேண்டுமென்றும், ருதுமதிவிவாஹமும், விதவைகள் விவாஹமும் தேசத்தின் நன்மையின் பொருட்டு அவசியம் நடத்தவேண்டியவைகள் என்றும், இன்னும் பலவாறான முயற்சிகள் நம் நாட்டின் நன்மையைக்கோரும் நல்லோர்களால் கைக்கொள்ளப்பட்டு ஒருவாறு நிறைவேறியும் வருகின்றன. அச்சீர் திருத்தங்கள் உண்மையில் நன்மை பயக்கத்தக்கனவா அல்லவா என்ற கேள்விக்கு ஒவ்வொருவனும் அவனவன் கற்றுக் கேட்டிருப்பதற்கு அனுகுணமாகவும் அவனவனது இயற்கை மனப்போக்கையும் ருசியையும் தழுவியுமே பதிலுரைக்கும்படியாயிருக்கும். ஆயினும் அடிக்கடி இது விஷயங்களில்சாஸ்திரங்கள்என்னசொல்லுகின்றன என்ற கேள்வியும் பிறக்கிறது. வடமொழியறியாதவர்களுக்கு அந்தக் கேள்விக்குப் பதில்

(இதன் தொடர்ச்சி 53-ம் பக்கம்)

(52-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தெரிந்துகொள்வதில் சிறுபான்மை பயனளிக்கக்கருதி, சில பிராசீன நூல்களில் ஆங்காங்கு ஸ்திரீகள் சம்பந்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் சுலோகங்களின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு கீழ்வருமாறு எழுதலாயிற்று.

தன் தேகத்தை இரண்டாகப் பிரித்து, (பிரம்மாவானவர்) ஒருபாதி புருஷனாகவும், ஒருபாதி ஸ்திரீயாகவும் ஆனார். அந்த ஸ்திரீயினிடத்தில் "விராட்" என்னும் புருஷனை உண்டுபண்ணினார்.—மனுஸ்மிருதி அத்தியாயம், I, சுலோகம் 32.

ஸ்திரீகளின் பெயர் சுலபமாக உச்சரிக்கக்கூடியதாயும், மிருதுவாயும், அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கக்கூடியதாயும், மனோஹரமாயும், மங்களகரமாயும் முடிவில் நீண்ட எழுத்துள்ளதாயும், ஆசீர்வசனம் பொருந்தியதாயுமிருக்க வேண்டும். —மனு, II-33.

ஜாதகர்மாதி க்ரியைகளையெல்லாம் சரீர ஸம்ஸ்காரத்தின்பொருட்டு, மந்திரமில்லாமல் அவையவைகளுக்கு விதித்த காலத்திலும் கிரமத்திலும் ஸ்திரீகளுக்குச் செய்ய வேண்டும். —மனு, II-66.

ஸ்திரீகளுக்கேற்பட்ட வைதிக ஸம்ஸ்காரம் உபநயனத்துக்குச்சமானமாயிருக்கும் விவாஹ விதிதான். தம் புருஷர்களுக்குச் சிச்ரூஷை செய்வதுதான் ஸ்திரீகளுக் கேற்பட்ட குருகுலவாஸம்; வீட்டுக்காரியங்களுக்காக மூட்டப்படும் அக்னியே, பிரம்மசாரிகள் காலையிலும் மாலையிலும் ஆராதிக்கும் அக்னியாகும்.

—மனு, II-67.

(சிருங்கார சேஷ்டைகள் என்ற தப்பு எண்ணத்தினால்) ஸ்திரீகள் புருஷர்களுக்கு (அனாவசியமாக) தோஷம் கற்பிக்கும் ஸ்பாவமுடையவர்கள்; இதுகாரணத்தால், அறிந்தவர்கள் ஸ்திரீகள் விஷயத்தில்ஜாக்கிரதையாகவே இருப்பார்கள். ஸ்திரீகள் கற்றவனையும் கல்லாதவனையும் காமக்குரோத வசத்துக் குட்பட்டு நெறிதப்பி நடக்கச்செய்ய வல்லவர்கள்.

—மனு, II—213, 214

பால்யத்திலும் யௌவனத்திலும் விருத்தாப்பியத்திலும் எந்த வயதிலும் ஸ்திரீயானவள் எந்தச் சிறு காரியத்தையும் ஸ்வதந்த்ரமாக வீட்டில்கூடச் செய்யலாகாது. பால்யத்தில் தகப்பன் வசத்திலும், யௌவனத்தில் (தன்னைப்) பாணிக்கிரஹணம் செய்தவன் வசத்திலும், புருஷனிறந்தபின் புத்திரர்கள் வசத்திலும் ஸ்திரீகள் இருக்கக்கடவர்; ஸ்வதந்த்ரமாக (ஒருபோதும்) இருக்கலாகாது.

—மனு, V—147, 148.

தகப்பனிடமிருந்தாவது, புருஷனிடமிருந்தாவது புத்திரர்களிடமிருந்தாவது பிரிந்திருக்க ஸ்திரீயானவள் விரும்பக்கூடாது. அப்படிப் பிரிதலால் (தன் தகப்பன், புருஷன்) இருவர் குலத்துக்கும் இழிவை உண்டுபண்ணுகிறாள். —மனு, V-149

எப்பொழுதும் (புருஷன் அன்பாயில்லாவிட்டால்கூட) பிரஸன்னமான முகத்தையுடையவளாய், வீட்டுக்காரியங்களில் சாமர்த்தியமுள்ளவளாய், பதார்த்தங்களைப் பேணிப் பரிமளிக்கச் செய்பவளாய், அடக்கமான கையுடன் செலவு செய்பவளாய் இருத்தல்வேண்டும்.

—மனு. V-150.

தன் தகப்பனோ, தகப்பன் அனுமதியின்பேரில் தன் சகோதரனோ தன்னை யாருக்கு விவாஹம் செய்துகொடுத்தானோ அந்தக் கணவன் உயிருடனிருக்கிறவரையில் அவனுக்குச் சிச்ரூஷை செய்து, அவனிறந்த பிறகும் அவனுக்கு வியபிசாரத்தினாலோ, சிராத்த தர்ப்பணங்கள் செய்யாமல் விடுவதனாலோ தீங்குண்டாகாவாறு நடக்கவேண்டும். —மனு. V-151

விவாஹ காலத்தில் ஸ்வஸ்த்யயனமும் ஹோமமும் (தம்பதிகளின்) க்ஷேமத்தையும் மங்களத்தையும் கருதியே செய்யப்படுகின்றன. (கன்யையை தானம்செய்த மாத்திரத்திலேயே (புருஷனுக்கு) அவளை ஆண்டு நடத்தும் அதிகாரம் உண்டாகிறது. —மனு, V-152

மந்திர பூர்வமாக விவாஹம் செய்த கணவன் (ஸ்திரீக்கு) இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் எக்காலத்திலும் சுகத்தைக் கொடுக்கிறான். (ஆதலால்) நன்னடத்தையில்லாதவனும், காமுகனும், நற்குணமில்லாதவனுமாயிருக்கிற புருஷனைக்கூட எக்காலத்திலும் ஸாத்வியான ஸ்திரீயானவள் தெய்வத்தைப்போல் உபசரிக்கவேண்டும். —மனு. V-153,154

ஸ்திரீகளுக்குத் தனிமையாக யக்ஞும் கிடையாது (பர்த்தாவின் அநுமதியில்லாமல்) விரதமும் உபவாஸமும் கிடையாது. தன் பர்த்தாவின் சிச்ருஷையாலேயே ஸ்திரீ ஸ்வர்க்கத்தில் பெருமை யடைகிறாள்.

புருஷன் உயிருடனிருக்கும்பொழுதும் இறந்தபிறகும், ஸ்வர்க்காதி லோகங்களையடைய விரும்பும் ஸாத்வியான ஸ்திரீ தன் கணவனுக்கு பிரியமற்ற ஒருவிதமான காரியமும் செய்யக்கூடாது —மனு. V—155, 156.

ஸ்திரீகளை அவரவர் புருஷர்கள் எப்பொழுதும் ஸ்வாதீனத்தில் நடத்தக்கடவர். ஸ்திரீகள் விஷயங்களை யனுபவிக்குங்கால் புருஷர்கள் அவர்களைத் தம் வசத்தில் உறுதியாய் நிறுத்தக்கடவர். —மனு, IX—2.

இளமைப் பருவத்தில் (விவாஹத்துக்கு முன்) பிதாவும், யௌவனத்தில் கணவனும், விருத்தாப்பியத்தில் (கணவனில்லாமற் போனால்) புத்திரர்களும் ஸ்திரீயை ரக்ஷிக்கிறார்கள். ஸ்திரீ ஒருபோதும் ஸ்வதந்த்ரியாக இருப்பதற்குத் தகுதியல்லள். —மனு, IX—3

(கன்யாதானத்துக் கேற்பட்ட காலத்துக்குள் தன் பெண்ணை விவாஹம் செய்து கொடுக்காத தகப்பன் நிந்திக்கத் தகுந்தவனாகிறான். (சாஸ்திரத்தில் போகத்துக்காக விதித்திருக்கிற காலத்தில்) தன் பத்தினியைக் கூடாத புருஷன் நிந்தையை யடைகிறான். கணவனிழந்த தன் தாயைக் காப்பாற்றாத புத்திரன் நிந்திக்கத் தகுந்தவன். —மனு, IX-4.

ருதுவுக்குமுன் (கன்யையை) தானம் (செய்யவேண்டியது.) கௌதமர், VIII-2

S. மஹாலிங்கையர், பி.ஏ., பி.எல்.

புதுக்கோட்டை கிராம பாடசாலைகள்.—இப்பாடசாலைகளிலுள்ள மாணவர்களுக்கு சுகவழி சம்பந்தமான விதிகள், அதாவது கிராமத்தைக் கசமலங்களாலும் இதர ஆபாசங்களாலும் சீர்கேடடையும் படி விடாமல் பாதுகாப்பதற்காக என்னென்ன விதமான சுகாதாரவிதிகளை யனுஷ்டிக்கவேண்டுமோ அவ்வழிகளை யெல்லாம் உபாத்தியாயர்கள் கற்பிக்க வேண்டுமென்றும், தொற்றுவியாதிகள் பரவாமலிருப்பதற்குச் செய்யவேண்டிய முறைகளைப்பயிலுவிக்க வேண்டுமென்றும், மேற்படி சமஸ்தானத்திலுள்ள கிராம பாடசாலை உபாத்திமார்களுக்குச் சுற்றுக்கடிதம் அனுப்பப்பட்டிருப்பதாயறிகிறோம்.

ராஜபக்தி

LOYALTY

ராஜபக்தி என்பது, நம்மையாளும் அரசரிடத்தும், அவர் குடும்பத்தினிடத்தும், அவருக்காக ராஜ்யபாரத்தைச் சுமந்து அவருக்கு உதவிசெய்துவரும், ராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் அனைவர்களிடத்தும் அரசரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பல சட்டதிட்டங்களிடத்தும் நாம் கொள்ளும் முழுநம்பிக்கையும் விசுவாசமுமே.

நம் இந்துவேத சாஸ்திரங்களில் "சக்தித்திரயம்" அவையாவன: தெய்வசக்தி, குருசக்தி பிரபுசக்தி, என்ற இவற்றின் பெருமைகள் மிக விரிவாய் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன வென நான் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். இவற்றுள் தெய்வசக்தியாவது உலகம் யாவையும் படைத்தளித்துக் காக்கும் முழுமுதற் கடவுளிடத்துள்ள சக்தி. குருசக்தியாவது இவ்வுலகிலுள்ள சகல ஆன்மகோடிகளிடத்துமுள்ள அஞ்ஞான இருளை நீக்கி ஞானஒளியை அளிக்கவல்ல பரம ஆசாரியர்களிடத்திலுள்ள சக்தி. பிரபுசக்தி என்பது, உலகிலுள்ள துஷ்டர்களை நிக்ரகம்செய்து நல்லோர்களைக் காத்து செங்கோல் வழுவாது நீதி நடாத்தும் மன்னவர்களிடமுள்ள ஆக்ஞா சக்தி. இம்மூன்றிற்கும் உடன்பட்டாற்கே தர்ம அர்த்த காம மோக்ஷம் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பவை சித்திக்கும் என்பது தெளிவு.

சகல அண்டங்களையும் படைத்து காத்தழிக்கவல்ல சக்தி கடவுளிடமே இருக்க, மனிதர்க்கு குருவினது கருணையும் பிரபுவினது தயவும் எதற்கு என யோசித்தால், சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பகவான் உலகத்துள்ள ஜீவவர்க்கங்களனைத்திற்கும் மாதா பிதாக்களை ஏற்படுத்தியிருப்பதே இதற்கு சமாதானமாகும். இதுபற்றியன்றோ "அன்னையும் பிதாவு முன்னறி தெய்வம்" எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் குரு, அரசர், இவர்களைக் கடவுள் சிருஷ்டிப்பதற்கு காரணம் ஏற்படுகிறது.

அவர்களுள் அரசர் தன் குடிகளுக்கு இடையூறு "தன்னால், தன் பரிஜனத்தால், ஊன மிகுபகைதிறத்தால், கள்வரால், உயிர் தம்மால், ஆனபயம் ஐந்துந்தீர்த்து அறங்காப்பது." ஒரு தாய் தன் குழந்தைகளைப் பசி,

தாகம், பலவகைப்பட்ட நோய்கள் முதலிய துன்பங்களினின்றும் காப்பதை ஒக்கும். குருவோ, பிதாவை ஒப்ப தன்னை அண்டினவர்க்கு வித்தை புத்தி ஞானம் இவற்றை அளிக்கிறார். இதுபற்றித்தான் "ஸர்வேஷாம் பிராணிவர்காணாம் பிரபுர் மாதா குருஃ பிதா" என ஆன்றோர் கூறினர். இதனால் ஒரு நாட்டின் ஜனங்களுக்கு அரசன், மாத்ரு ஸ்தானத்தையும் குரு பித்ரு ஸ்தானத்தையுமாக அடைகிறான் என ஏற்படுகிறது. இன்னும் அரசனை மாதாவுக்கு ஒப்பிடுதல் மாத்திரமன்றி "சார்ந்த சற்குரு ஒரு பிதா அவ மறுத்தாள் கின்ற வாசர் ஒரு பிதா" எனக் குமரேச சதகத்தார் பிதாவாகவும் கூறுகின்றார். ஆகையால் "அன்னையும் பிதாவும்" போல குருவும் அரசும் "முன்னறி தெய்வ"ங்களன்றோ.

'முறை செய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்கிறை யென்றுவைக்கப்படும்': அதாவது செங்கோல் செலுத்தி குடிகளைக்காக்கும் மன்னவன் பிறப்பில் மனிதனாயினும் செயலால் மக்கள் யாவர்க்கும் கடவுளே எனத் திருவள்ளுவனாயனாரும்;'

> " குலமக்கட்குத்தெய்வம் கொழுனனே மன்ற
> புதல்வர்க்குத் தந்தையும் தாயும்—அறவோர்க்
> கடிகளே தெய்வமனைவோர்க்குத் தெய்வ
> மிலைமுகப்பைம் பூணிறை.

என நீதிநெறி விளக்கத்தாரும் கூறியிருக்கின்றனர். இன்னும்,

> " அரசனுபாத்யாயன் தாய் தந்தை தம்முன்
> னிகரில் குரவரி வரிவரைத்
> தேவரைப்போலத் தொழுதெழுக வென்பதே
> யாவருங்கண்டநெறி. "

என அரசரைத் தேவரைப்போல தொழவேண்டு மென்ற கருத்து பதினெண் கீழ்கணக்கிலொன்றாகிய ஆசாரக்கோவையால் ஏற்படுகிறது. ஆகவே மாதா, பிதா, குரு, அரசன் இவர்கள் கடவுளுக்குச் சமானமானவர்கள். "மாத்ருதேவோபவ, பித்ருதேவோபவ, ஆசார்யதேவோபவ" என்ற வேதவாக்யங்களும் இவற்றினுண்மையை சிறிது வற்புறுத்துகின்றன.

மேற்கூறியவற்றால் அரசனைப் போற்றுதல் வேதசாஸ்திர சம்மதமானது. கடவுளுக்குப் ப்ரீதியானது; நம் ஹிந்து மதத்திற்கும், லோகதர்மத்திற்கும் மனுகுணமானது எனத் தெளிவாய் விளங்குகின்றது. இந்த விச்வாஸம் இவ்வுலகத்தில் இன்பங்களையும் பெருமையையும் தந்து, பின் வீடளிக்கும் தன்மையது. 'கும்பிடப்போனதெய்வம் குறுக்கே நிற்ப'தொப்ப மானிடர் ஒவ்வொருவரும் விரும்புகின்ற சதுர்விதபுருஷார்த்தங்களும்ராஜபக்தி, ஸேவை, விச்வாஸம் இவற்றால் கிடைப்பது திண்ணமாயிருக்க அவற்றை விரும்பாதார் உண்டோ?

"ஐங்குறவரா (அதாவது அரசனுபாத்தியாயன் தாய் தந்தை தம்முன்)னை மறுத்தலும் ஆர்வுற்ற எஞ்சாத நட்பினுட் பொய் வழக்கும் நெஞ்சமர்ந்த கற்புடையாளைத் துறத்தலும் நற்புடையிலாதனர் தொழில்' எனத் திரிகடுகத்தில் கூறப்பட்டுளது. அவ்வாறாக "ஐங்குறவர் ஆணைமறுக்கும் நற்புடையிலாளர்' உண்டானால் அவர்கள் இவ்வுலகில் கொடுந்துன்பத்தை யடைந்து பின் பெருநரகையும் அடைவார்கள். இதற்குச் சந்தேகம் இல்லை.

" கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்களை கட்டதனோடு நேர்" அப்படிப்பட்ட கொடியோரைக் கொலைசெய்து நீக்குதல், நிலத்தில் களையெடுப்பதற்குச் சமானமாக நாயனாரால் கூறப்படுகிறது.

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் தொழில்களுக்கு நாயகர்களாகிய பிரம்ம, விஷ்ணுருத்ரர்களுக்கு இறையாகிய ஆதியான் உலகில் அரசவிக்கிரகம் (ராஜ விக்ரகம்) ஒன்றை சிருஷ்டித்து அவரிடம் ஷடி தேவர்களின் அம்சத்தை அளித்து அஷ்ட திக்கு பாலகர்களின் பெருமை யருமைகளுக்குக் காரணமாகிய தனதம்சத்தையும் தர்ம தண்டமென்னும் ஆக்யா சக்தியுடன் அளித்து ராஜரீகம் நடத்த அனுக்கிரகித்திருக்கிறார்.

அப்படியில்லாதிருப்பின் கணக்கிற் கெட்டாத மானிடப் பிறவிகளிப் பூமண்டலத்தில் தோன்றி இருக்க, மற்றவரில் சிறிதும் வேறுபடாத வெளித் தோற்றமுடைய ஒருவர் அவர்களனைவரையும் அடக்கி யாண்டளிக்கக் காரணம் யாது? இவ்வாறு ஏற்படுத்தியதனால், கடவுள், தன் பெருமையையும் சக்தியையும் யாவர்க்கும் காட்ட நினைப்பதாகத் தோன்றுவதன்றியும், பல உலகங்களுக்கும் ஓர் இறைவன் உண்டு, என்னும் விஷயத்தை அவரால் நியமிக்கப்பட்ட இறைவனது அருமை பெருமை

களால் யாவரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்ற விருப்பம் அவர் கொண்டிருப்பது போலும் தோன்றுகிறது.

கடவுளை நாம் காண்கிறதில்லை. ஆயினும் அவரது ஆக்ஞைபாகிய தரும தண்டத்தால் சகல சராசரப் பொருள்களும் தத்தம் கருமங்களைச் சரிவரச் செய்துவருகின்றன. சூரிய சந்திரர்கள் ஆகாயத்தில் பிரகாசிக்கின்றனர். பல கோள வடிவான மண்டலங்களும் தத்தமக்குரிய நெறி வழுவாது நிற்கின்றன. இம்மாதிரியே ஒரு அரசன் தானாகவே தன்னாடு முழுவதும் சென்று குடிகளை நேரில்கண்டு அவர் குறைகளை விசாரிக்காவிடினும் அவரது தர்ம தண்டத்தின் சக்தியால் அவரால் நியமிக்கப்பட்ட பல உத்யோகஸ்தர்களும் தத்தமக்குரிய தொழில்களைச் சரிவரச் செய்து குடிகளைப் பரிபாலிக்கின்றனர். இதுதான் தர்மம். அரசன் தன் முக்கிய நகரிலிருந்துகொண்டு தன் செங்கோலோச்ச அவனது தர்மதண்ட சக்தி ராஜ்ய முழுவதும் பரவி பல்லோரையும் தத்தம் நெறியில் நாட்டுகின்றது. ஆகவே காவலன் தன் செய்கையில் கடவுளை யொப்பான்.

நாம் உலக விபவகாரங்களில் தலையிட்டபின், எவ்வளவோ நல்வினைகளையும் தீவினைகளையும் செய்திருக்கிறோம்; செய்தும் வருகிறோம். ஆயினும் நம்மவரில் தெய்வ சக்தியை நம்பினவர் அத் தீவினைக்காக, கடவுளது கோபத்திற் களாகிறோமென்றஞ்சி இனியாகிலும் மனம் வாக்கு காயம் இவற்றின் செய்கைகளை சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ள நம்மாலான மட்டும் பிரயாசப் படுகிறோம். கடவுளுக் கஞ்சுவது போலவே அரசனுக்கும் அஞ்சவேண்டும். ஏனெனில் "குடி புறங்காத் தோம்பிக் குற்றம் கடிதல் வடுவன்று வேந்தன் தொழில்." தன் குடிகளிடத்து காணப்படும் குற்றங்களைத் தண்டனையால் விலக்குவது அவனது கடமை. அரசன் தனது கடமையைச் செய்தலே செங்கோன்மை.

ஒரு நாட்டிற் கரசனில்லா விடில் அது பாழ். ஆன்ம கோடிகளனைத்தும் தத்தமக் கிஷ்டமான காரியங்களில் தலையிட்டுக்கொள்ளும். அதனால் எங்கும் கலகமும் சமாதான மின்மையும் பிரிவினையும் ஏற்படும். செங்கோல்மன்னருடைய தருமத்திற்குக் கட்டுப்பட்டல்லவோ இவ்வுலகம் நாகரிகத்தில் முதிர்ந்து நாளுக்கு நாள் செழித்தோங்குகின்றது. "கண்ணெனப் படுவ மூன்று! காவலர் கல்வி காமர் விண்ணினைச் சுழல ஓடும் வெய்யவன் என்னும் பேரா ரெண்ணினான்றலைக் கண்வைத்த கண்ணஃதில்லையாயின் மண்ணினுக்கிருளை நீக்கும் வகை பிறிதில்லை மன்னா!! அரசனில்வழி இவ்வுலக வியவகாரங்கள் சரிவர நடைபெறாது என்னும் இவ்விஷயம் சூளா மணியில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இவ்வுலகமாகிற ஒரு சரீரத்திற்கு அரசனென்ற கண் அவசியம் வேண்டும். அது இல்லாவிடில் உலகத்திருள் (கலகம் அநீதி) முதலியன நீங்காது. "வானோக்கி வாழும் உலகெலாம் மன்னவன் கோனோக்கி வாழும் குடி" என்று தமிழ் வேதத்தில் கூறியபடி குடிகளெல்லாம் அரசனை நோக்கி வாழ்கின்றனர்.

ஆகவே இம்மாதிரியாக நம் தர்ம நூல்களெல்லாம் அரசனைப் போற்றுதல் யாவர்க்கும் அழகு. அதனால் பலவித நன்மைகள் ஏற்படும் என முறையிடுகின்றன. இவ்வுண்மைகளைப் பற்றி சற்றே சிந்திக்குங்கால் நீதிக்கு வரம்பாகிய ஆங்கில அரசாக்ஷியால் நாம் அடைந்திருக்கும் நன்மைகள் பல. இரண்டொன்றை மாத்திரம் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

நம் தாய் நாடாகிய இந்தியா முழுதும் வேற்றரசர் துன்பம், உட்போர், கள்வர் பயம், முதலிய இவற்றால் சிறிதும் அஞ்ச இடமின்றி நிம்மதியாய் இருக்கிறது. இப்படியிருப்பதினால் அவரவர்கள் தத்தமக்கிஷ்டமான ஜீவனோபாயங்களைத் தேடிக்கொண்டு பொருள் சம்பாதித்து இன்பம் அனுபவிக்கின்றனர்.

எந்த ஜாதியாரும் எந்த சமயத்தினரும் தத்தமக்கிஷ்டமானபடி கடவுளைப் போற்றும் சுவதந்திரம் இக்காலத்தன்றி எக்காலத்திருந்தது? சில மகம்மதிய மன்னர் காலத்தில் அந்தணர் நூலும் அறமும் என்ன கதியாயின வென்பதை நாம் அறிவோம். அவர்கள் மாத்திரமோ? இந்து அரசர்களும் தத்தம் மதத்திற்கு மாறுபட்டவர்களை எவ்வாறு வருத்தினர். இவற்றை யோசிக்குமிடத்து நாயனார் "அந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய் நின்றது மன்னவன் கோல்" என்று கூறியது, ஆங்கிலமன்னவர் செங்கோலுக்கு முற்றிலும் பொருத்த முடைத்து. இக்காலத்தில் அந்த

ணர் நூல் மாத்திரமன்றி சகல மதத்தவர் நூல்களும் தர்மங்களும் நிலையாய் நிற்கின்றன.

குடிகள் யாவர்க்கும் பொதுவாகச் சட்டதிட்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. யாவரும் அதற்கடங்கியே நடக்கவேண்டும். தண்டனையும் யாவர்க்கும் பொதுப்பட்டது. குடிகளில் யாவனானாலும் சரி, தக்க யோக்யதையுடையவனாயின் உயர்ந்த உத்யோகங்களை அடையலாம். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரமெனத்தகும் விக்டோரியா மஹாராணியவர்கள் "எந்த ஜாதியனாயினும் எந்த சமயத்தவராயினும் சரி, தங்கள் கல்வி சாமர்த்தியம் நாணயம் இவற்றால் ராஜகாரியத்தை நடத்த யோக்யதையுடையவரானால் நம் ராஜாங்கத்தில் தக்க பதவிகளை அடையலாம்" எனக் கூறியிருக்கின்றனர். அம்மாதிரியே நம்மவர்கள் தற்காலத்தில் ராஜாங்கத்தில் மஹா உன்னத பதவியை அடைந்து வருகிறார்கள். ஆனதால் ஆங்கில அரசர்க்குக் குடிகளில் "ஏதிலருமாரவலரு" மில்லை.

ஆங்கிலர் நம் நாட்டைக் கைக்கொண்டபின்னன்றோ, ஐக்கியம், ஒற்றுமை இவைகள் ஜனங்களுக்குள் ஏற்படுகின்றன. பலமதத்தவர்களாயினும், ஒரு தாய் நாட்டார், என்ற எண்ணமும் இந்திய ஜனங்களுக்குண்டாகின்றது.

தவிர, மனத்தைச் சுத்தப்படுத்தும் கல்வியபிவிருத்தி செய்யக் கலாசாலைகளும் சரீர சுகத்தை விருத்திசெய்ய ஆஸ்பத்ரிகளும் இக்காலத்தில் ஒரு சிறு கிராமத்திலுங்கூட ஏற்பட்டிருக்கின்றன. தவிர, தந்தி, தபால், ரயில் இவற்றால் போக்குவரவுக்கும் வியாபாரத்திற்கும் எவ்வளவோ சௌகரியங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இதைப்போன்ற இன்னும் ஆயிரக்கணக்கான நன்மைகளை நாம் அடைந்திருக்கிறோம். ஈஸ்ட் இண்டியா கம்பனியாரிடமிருந்த இந்த ராஜ்யத்தை நம்முடைய மாக்ஷிமை தங்கிய சக்கிரவர்த்தியாரின் பிதாமகியாகிய விக்டோரியா மஹாராணியார் தானே ஆள விரும்பி, ராஜ்ய பாரத்தைக் கைக்கொண்டு செங்கோல் செலுத்தி சக்ரவர்த்தினி என உலக முழுவதும் தன் கீர்த்தி பரவ, அநேக நாள் ஆண்டபின், ஏழாம் எட்வர்ட் மகிபதியாரும் தன் தாயின் அருமைக்குணங்களைப் பின்பற்றி யாவருங்களிக்க உலகமுழுதும் ஓர் குடைக்கீழ் ஆண்டுவந்தார். ஈச்வர சங்கற்பத்தால் அவர் இவ்வுலகை நீங்க, அக்குடும்பத்திற்கே திலகமாய் விளங்கும் மாக்ஷிமை தங்கிய ஜியார்ஜ் மன்னர் நமக்கு சக்கரவர்த்தியாய் விளங்குகிறார். இவர் நம்மவரிடத்து கொண்டிருக்கும் அன்பிற்கு இவர் இந்நாட்டிற்கே வந்து, நம் பழமை க்ஷேத்திரமாகிய அஸ்தினபுரமென்னும், டெல்லி மாநகரில் முடிசூட்டிக்கொண்டதே தகுந்த சான்றாகும். அக்காலத்து அவர் நமக்களித்த வான்களும் அவர் நம்மேல் கொண்டிருக்கும் பிரியத்தை வெளிக்காட்டுகின்றன. தவிர, அவரால் தமக்குப் பிரதிநிதியாய் அமைக்கப்பட்ட லார்ட் ஹார்டிஞ் பிரபுவின் பெருமையைப்பற்றி நாம் தினமும் தினசரிப்பத்திரிகை முதலியவற்றில் படித்துள மகிழ்கின்றோம்.

நம் நாட்டிலுள்ள படியாத கிராமவாசிகளுங்கூட காலஞ்சென்ற நம் விக்டோரியா மஹாராணியாரின் பெருமையை இன்னும் புகழ்வதை நாம் தினமும் கேட்கிறோம். அக்குடும்பத்திற்றோன்றிய நம் மன்னவர் தம்பெரியோர்க்குக் குடிகளைக்காக்கும் திறனில் "பிது: சதகுணம் புத்திர:" என்றபடி சிறிதும் குறைந்தவரல்ல. இவர் டெல்லி மாநகரில் இருந்தபோது சாதாரண ஜனங்கள் தம்மைக் காண விரும்புகிறார்களென அறிந்ததும் ஓர் உயரமான கட்டிடத்தில் யாவரும் கண்டுகளிக்க தன் தரும பத்தினியாகிய மாக்ஷிமைதங்கிய மேரியம்மையாருடன் இரண்டொருமணி நேரம் தினமும் காட்சிகொடுத்தார். நம்மவரில் டெல்லிக்குச் செல்ல யோக்யதையுள்ளவர்கள் ஆங்கே சென்று தாம் கண்களைபெற்றதன் பயனாக ராஜ தம்பதிகளைக் கண்டு களித்தார்கள்.

இந்நாகரிகம் முதிர்ந்த 20-ம் நூற்றாண்டில் நாம் இவ்வாறிருப்பது அதிசயமல்ல. நம் நாட்டோர் எக்காலத்தும் ராஜபக்தியிற் சிறிதும் குறையாதவர். ஸ்ரீ ராமபிரான் கானக மேக நேர்ந்த காலத்து, குடிகள் எவ்வாறு பின்தொடர்ந்து வருந்தினர். ஹரிச்சந்திரன் நாடுவிட்டு காட்டகமேகின காலத்து கலங்காத குடிகளுண்டோ? அக்குடிகள் பின்னும் அரசன் ராஜ்யத்தை யிழந்தவனாயிருந்தும் அவனது ஆஞ்ஞைக்குள்பட்டு ராஜ விச்வாஸத்தா

லன்றோ, விச்வாமித்திர முனியை அரசாகக் கொண்டனர். பாண்டவரிடமன்புகொண்டு பரிதபித்த குடிகளைப்பற்றி, நாம் கேட்டதில்லையோ ?

இதிகாஸ புராண கதாநாயகர்களைப் பற்றி பேசுவதென்னத்திற்கு? நம்மிந்து தேசசரித்திரத்தில் விவரிக்கப்படும் விக்ரமார்க்கன், சந்திரகுப்தன், சாலிவாகனன், அக்பர் முதலியோர் காலத்துக் குடிகள் எவ்வாறு தத்தம் இறைவர்களுடன் நடந்துகொண்டனர். இவைகளினின்றும் நம் நாட்டார் எக்காலத்தும் அரசபக்தியுடையவர்களாகவே இருக்கிறார்கள் என்பது வெளிப்படை.

நம் தமிழ் நாட்டில், "ராமன் ஆண்டாலென்ன, ராவணன் ஆண்டாலென்ன?" என்ற ஒரு பழமொழி வழங்குகின்றது. இப்பழமொழி ஒரு கொடிய அரசன் ராஜ்யபாரம் தாங்கின காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென எனக்குத் தோன்றுகிறது. அக்காலத்தும் குடிகள், ஸ்ரீ ராமனைப்போன்ற செங்கோன் மன்னர் ஆண்டாலும் சரி, இராவணனைப்போன்ற கொடியோன் ஆண்டாலும் சரி, அரசன் எத்தகையோனாயினும் சரி, நாம் நம் கருமங்களைச் சரிவர நடத்தவேண்டும். ராஜ விச்வாசங் கொள்ளவேண்டும் என எண்ணி அரசனுக்கு வேண்டிய உதவி புரிந்து மிக்க த்ருப்தியுடன் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

நம் தரும சாஸ்திரக் கொள்கைகளும் பூர்வ சரித்திரங்களும் இவ்வாறிருக்க, நாமும் நம் முன்னோர்களைப் பின்பற்றி ராஜ பக்தியுடன் இருத்தல் நமது கடமையுடன் தருமமுமாம். நம்மைப்போல ஆசியர்களாகிய ஜப்பானியர்களுடைய பழக்க வழக்கத்தை இவ்விஷயத்தில் சிறிது பார்ப்போம். இந்துக்கள் வீடுகளில் பூர்வகாலத்தில் சுவாமியறையென்று ஓர் அறையிருப்பதுண்டு. இக்காலத்தும் சில பக்திமான்களின் வீடுகளில் அவ்வாறிருப்பதைக் காணலாம். அவ்வறைக்குள் அவரவர் தொழும் கடவுளின் விக்கிரகங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். சொந்தவீடும் போதுமான அறைகளும் இல்லாதவர்கள் ஒரு பெட்டியையாவது அறைக்குப் பதிலாய் உபயோகித்து ஓர் ஒதுக்குப்புறமாக வைத்திருப்பதுண்டு. இங்கு தெய்வவிக்கிரகங்களுக்கு எப்படியோ, அப்படியே ஜப்பான்தேசத்தில் ராஜவிக்கிரகங்களுக்கும் ராஜ படங்களுக்கும் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் தனியறைகளோ ஒதுக்கிடமோ உண்டு. அவ்வாறில்லாத வீடே கிடையாது. அரசன், தன் வீட்டிற்கு எக்காலத்திலாவது வரக்கூடும், அதற்கு எப்பொழுதும் முன் ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டுமென்று அவர்கள் இவ்வாறு விடுதிகள் விட்டிருக்கிறதாகத் தெரிகின்றது. உண்மையில் அரசன் வருகிறதில்லை. ஆயினும் அது அத்தேசத்தவரின் ராஜ பக்தியை நன்கு விளக்குகின்றது.

இத்தகைய பக்தி சகலருடைய மனத்திலிருப்பதாலன்றோ கடவுள் அவர்களிடம் கருணை கூர்ந்து அத்தேசத்தாரை சுமார் 50, 60 வருஷங்களுக்குள்ளாக மஹா உன்னத பதவிக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார். ஆனதால், ஜப்பானியரைப்போல, நம்மரசர், அரசகுடும்பத்தார் இவர்களின் பிறந்த நாட்கள், இவர்கட்கு சந்தோஷமான தினங்கள் முதலியவற்றை, யாவர்க்கும் பொதுவான பண்டிகை நாட்களாகக்கொண்டு களிப்படைந்து அவைகளின் மூலமாக நம்மனதிலுள்ள ராஜ விச்வாஸத்தை வெளியிடுவோமாக. பிரபுசக்தி, குருசக்தி, தெய்வசக்தி, இவற்றால் ஏற்படக்கூடிய சகல நன்மைகளையும் கருணைபங் கடவுள் நமக்கு அளிப்பாராக !

S. சிவராமய்யர், பீ. ஏ., எல். டி.

பல்லாரி ஹைஸ்கூல்களில் பைனல் பரீட்சை முடிவு.—பல்லாரியில் முனிஸிபல் ஹைஸ்கூல் ஒன்றும், வார்ட்லா கலாசாலையைச் சேர்ந்த ஒரு ஹைஸ்கூலும் ஆக இரண்டு ஹைஸ்கூல்களிருக்கின்றன. இவ்விரு பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஸ்கூல்பைனல் பரீட்சைக்குச் சென்ற மாணவர்களின் கதி மிக்க பரிதாபகரமாயிருக்கிறது. முந்தின பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து இப்பரீட்சைக்கு 33 மாணவர்களும், பிந்தின ஹைஸ்கூலிலிருந்து 20 மாணவர்களும் அனுப்பப்பட்டதில்ஒருவராவது தேறவில்லை. பாஸ்காலம் பூஜ்ஜியமாயிருக்கிறது. இப்பரிதாபகரமான முடிவானது அப்பள்ளிக்கூடங்களில் கீழ்தர வகுப்பில் வாசித்துவரும் மாணவர்களைப் பாதிக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை, ஏனெனில் ஸ்கூல் பைனல் வகுப்பில் அதிக மாணவர்கள் கூட்டமாக இருப்பதை முன்னிட்டு 5-வது பாரத்திலிருந்து கல்வியில் மிகவும் கெட்டிக்காரத்தனமுள்ள மாணவர்களில் மிகவும் சொல்பமான பேர்தான் மேல் வகுப்புக்கு மாற்றப்படுவோர்கள்.

தேகப்பயிற்சி

PHYSICAL EXERCISE

நம்தேசத்தில் நம் சிறுவர்களுடைய தேகப் பயிற்சி விஷயத்தில் நாம் போதுமான கவலை செலுத்துவதில்லை என்பது தெரிந்த விஷயமே. தம் பிள்ளைகள் நன்றாக வாசித்து சீக்கிரம் முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்று மட்டும் பெற்றோர்கள் நினைக்கிறார்களே தவிர, அதற்கு ஆதாரமாக, தேகாரோக்கியமுடையவர்களாயும், பலமுள்ளவர்களாயும், இருக்கவேண்டியதவச்யம் என்பது மட்டும், அவர்கள் மனதிற் படுவதில்லை. சிறுவயதிலேயே பிள்ளைகளை விளையாடக்கூட விடாமல், மிதமிஞ்சி படிப்பில் வாட்டுகிறார்கள். இதனால் அச்சிறுவர்களுக்கு அநேக கெடுதிகள் ஸம்பவிக்கின்றன. நாளுக்கு நாள் அவர்கள் பலவீனர்களாயும், சரீர ஸௌகமில்லாதவர்களாயும், ஆகிவிடுகிறார்கள். இதனால் அவர்கள் சிரமஸாத்யமான உயர்தரப்படிப்புப் படிக்கவும் பின்னால் ஊக்கத்தோடு தமக்குள்ள வேலையைச் செய்வதற்கும் அசக்தர்களாகிறார்கள். பிள்ளைகள் முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்ட பெற்றோர்களுக்கு, பிள்ளை பிழைத்தால் போதுமென்றாய்விடுகிறது. "உடம்பு வேண்டாம், கையை விடு" என்னும் பழமொழிக்குத் தங்களை திருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

தத்ஸமயம் நம் சிறுவர்களுடைய தேகப் பயிற்சியின் நிலைமையை சற்று கவனிப்போம். பள்ளிக் கூடங்களில் வாரம் ஒருதரம், இரண்டுதரம் தேகப்பயிற்சிக்காக "கிளாஸில்" ட்ரில் (Drill) நடத்துகிறார்கள். ஆனால் கோபாலன் தனக்குக் காலில் சுளுக்கென்றும், கிருஷ்ணன் வயிற்று வலி என்றும் ராமன்வீட்டில் அவஸர வேலையிருக்கிறதென்றும் ட்ரில் கிளாஸை விட்டுத் தப்பவே வழிதேடுகிறார்கள். சிறு பையன்களின் மனோ நிலைமையையும், 'ட்ரில்'லின்,ஸ்வபாவத்தையும் சேர்த்து நோக்குவோருக்கு, இது ஆச்சரியமல்ல என்பது தெரியும். 'ட்ரில்' அப்யாஸத்தில் மனதிற்கு உத்ஸாக ஹேதுவாக ஒன்றும் இல்லாததால், அது ஒரு பெரும் உபத்திரவமாகத் தோன்றுவது இயற்கையேயல்லவா? இவ்வாறு நெஞ்சும் மார்பும் படபடவென்று அடித்துக்கொள்ள, பொய்யேனும் சொல்லி தப்பித்து வீட்டிற்குவந்தால், சிறுவர்களின்கதி இன்னும் மோசமாயிருக்கிறது. புஸ்தகத்தை வீட்டில் வைத்துவிட்டு விளையாடப் புறப்படும் ஸமயம் தகப்பனாரோ தாயாரோ இவ்விளையாட்டிற்கு த்ரோகியாகிறார்கள். பள்ளிப்பாடங்களை விளக்கடியில் உட்கார்ந்து படித்தாலொழிய முன்னுக்கு வரப்போகிறதில்லையென்றும் வீட்டில் அமைதியாயிருந்து படிக்கும்படியும் "கொக்கிற்கு ஒன்றே மதி" என்று விளையாட்டிலேயே கவனத்தை செலுத்தாதபடியும், கடிந்துகொள்ளப் படுகிறார்கள். படித்த விஷயந்தெரிந்த தகப்பனார்களே, குழந்தைகளுக்கு தேகப்பயிற்சியின் ஆவச்யகத்தை கவனியாதுவிட்டால் படிப்பில்லாத தாய்கள் எவ்வாறு அதைக் கவனிக்க பிரமேய மேற்படும்?

ஸ்வபாவமாகவே, சிறுவர்களுக்கு விளையாட்டில் விருப்பமதிகம். ஆகையால் மெள்ள இக்கட்டுப்பாடுகளினின்றும் தப்புவிக்கவும், பெற்றோர்களை ஏமாற்றவும் பார்க்கிறார்கள். அந்தோ பாபம்! இவ்வளவு பிரயாஸையின்மேல் வெளிச்சென்றவர்களுக்கு விளையாடஸரியானஸ்தானமும் ஸாதனங்களுமுண்டா? அதுவுமில்லை. புழுதிநிறைந்ததெருக்களும், சாக்கடைநாற்றமுள்ள சந்துகளுமே இவர்கள் ஒளிந்து விளையாடுமிடங்கள்! புழுதியும், துர்வாஸனையுமே நிறைந்த காற்றை உட்கொள்ளும் சிறுவர்கள் தேகம் கெடுதியடைவது ஸகஜமேயல்லவா? மேலும், தெருவிளையாட்டில், கண்ட பையன்களோடெல்லாம் பழக நேரிடுகிறது. கெட்டஸாகவாஸத்திற்கு ஸௌலபமான வழியில்லையா இது? இன்னமும், ஒருவர்மேல் ஒருவர் மண் கல் வீசுவதும், அடிப்பதும் காயப்படுத்துவதும் தினஸரி ஸம்பவங்கள் என்று நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. இதுமட்டா! இந்தப் பிள்ளைகளின் பெற்றோர்களுக்கும், இப்பையன்கள் மூலமாய் மனஸ்தாபம் நேரிடுகிறது. வெளியிலேயே விடாமல் அடைத்துவிட்டாலோ, அவர்கள் வீட்டில், குறும்பு செய்துகொண்டும், அழுமூஞ்சிகளாயும், இருக்கும் சில நல்லகுணங்களை பிடிவாதத்தால் சிறிது சிறிதாய் இழந்துகொண்டும், காலங்கழிக்கிறார்கள்.

இக்காரணங்களை யெல்லாம் யோசித்தால் நம் சிறுவர்களுக்கு தேகாப்யாஸம் அவச்யமென்றும், அதற்கு வேண்டிய ஸாதகங்களை

நாம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்றும் ஸித்தமாகிறதல்லவா ?

குழந்தைகளின் தேகப்பயிற்சி விஷயத்தில் என்னென்ன ஏற்பாடுகள் செய்யலாம் என்று கவனிப்போம். இந்தப் பள்ளிக்கூடங்களில் ஏற்படுத்தியிருக்கும் 'ட்ரில்'லினால் பிள்ளைகளுக்கு நல்ல பிரயோஜனம் கிடையாது. தேகபலத்திற்கும், மனோத்ஸாகத்திற்கும் ஹேதுவான விளையாட்டுக்கள் எல்லாம் சிறுவர்கள் ஆவல்கொள்ளும் விதம் இருக்கவேண்டும். இவ்விஷயத்தில் ஐரோப்பியர்கள் தம் குழந்தைகளைப் பயிற்றும் விதத்தைக் கவனித்து அதைப் பின்பற்றினால் நாம் நன்மையடையலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.

மனிதன் இவ்வுலக இன்பங்களை நுகர்வதானாலும் ஸரி பரலோக ஸாதநம் தேடுவதானாலும் ஸரி, ஒருவனை தண்டிக்கவேண்டினும் ஸரி, தண்டிக்கப்படுவதாயினும் ஸரி, எதற்கும் இன்றியமையாதது தேகவன்மையே என்றுஐரோப்பியர்கள் நன்கு அறிந்துள்ளார்கள். அதையநுஸரித்தே வீடுகளிலும், பொது இடங்களிலும் கலா சாலைகளிலும், தேகப்பயிற்சிக்குத் தகுந்த ஸாதநங்களை குறைவின்றி யளித்து வைக்கிறார்கள். இதுபோலவே, இவ்விடத்தும் ஒவ்வொரு ஊரிலும், பொது ஜநங்களும், கலாசாலை அங்கத்தினரும் தகுந்த முயற்சி செய்யவேண்டும். விளையாட ஏற்படுத்துமிடம் புல் படர்ந்த மைதானங்களாயும், மணல் தரைகளாயும் இருப்பது நலம், சுத்தமான காற்று உலவும் படியான வெளிகளாகவேயிருத்தல் வேண்டும். இவ்வித வெளிகளில் கீழ்க்கண்ட சில ஏற்பாடுகளைச் செய்வது அநுகூலமாயிருக்கும்.

'ஸெகண்டரி' 'ஹைஸ்கூல்'களில், பெரிய மைதானங்களில் 'பாட்மின்டன் கோர்ட்டு' (Badminton Court) ஏற்படுத்தலாம். இந்தக் கோர்ட்டுகளில் பிள்ளைகளோடு உபாத்யாயரும் சேர்ந்துவிளையாடுவது, பையன்களை உத்ஸாகப்படுத்துவதால் மிகுந்த நன்மை செய்யும். ஆரம்பத்திலாவது, இந்த விளையாட்டிற்கு வேண்டிய பந்து, வலை முதலியவைகளை, பள்ளிக்கூடத்துப் பண்டு (Fund) கொண்டு வாங்குவதே நலம். பணச்செலவு மிகுதியாக இருந்தால், அநேக சிறுவர்க்கு அந்த விளையாட்டில் கலக்க முடியாமற் போய்விடும். அவர்கள் உத்ஸாகமும் குறையும். பையன்கள் பெரியவர்களாயிருந்தால் காலடிப்பந்துமுதலிய சற்றுமுரட்டுத்தனமாயும், தேகப்பயிற்சிக்கு மிக்கச் சிறந்ததாயுமுள்ள விளையாட்டுகளையும் ஏற்படுத்தலாம்.

இவ்விதம் தயார் செய்யும் விளையாட்டு மைதானங்களை சுத்தமாகவும், ரம்மியமாகவும் வைத்திருக்கவேண்டும். இவைகளில் சில பெரிய மரங்கள் வைத்திருப்பது நல்லது. பள்ளிக்கூடம் விட்டதும் இம்மைதானங்களுக்கு சிறுவர்களை உபாத்யாயர் அழைத்துவரப் பழகவேண்டும். மனோதத்வத்திற்கும், வயதிற்கும் தக்கபடி, பையன்களைப் பிரித்து, உபாத்யாயர், கிளியந்தட்டு, நொண்டி, கண் கட்டிப்பிடித்தல், பந்தாட்டம், முதலிய விளையாட்டில் குறைந்தது ஒருமணியாவது விளையாடச் செய்வது நன்மை விளைக்கும். சிறுவர்களுக்கும் உத்ஸாகமுண்டாகும். உபாத்யாயர் அருகிருப்பதால், சண்டையிடவும், கெட்ட ஸகவாஸத்திற்கும், கெட்ட ஸம்பாஷணைக்கும் இடமிராது. இதைவிட சிறுவர்களுக்கு நன்மை விளைப்பது எது?

மேலும், நமது பள்ளிக்கூடங்களில் எக்ஸ்கர்ஷன் (Excursion) என்னும் உபாத்யாயர் பிள்ளைகளுக்கு பல விடங்களையும், அங்குள்ள காட்சி விசேஷங்களையும், காட்டிவரும் வழக்கம் நடந்து வருகிறது. தேகபலத்திற்கும் மனோத்ஸாகத்திற்கும், அறிவு விசாலிப்பதற்கும் ஹேதுவான இந்த நல்ல ஸாதநம் இன்னும் அதிகமாகவேண்டும். வீட்டிலுள்ள பெரியவர்களும், அடிக்கடி பையன்களோடு வெளியில் ஓடி உலாவி வரவேண்டுவதும் அவச்யம்.

இவ்வாறு செய்தால், ஸரியாக ஓடி விளையாடி நல்ல காற்றை உட்கொள்ளுவதால், ரக்த சுத்தமும், ஜீரணமும், நல்லபசியும், ஸுக நித்திரையும் உண்டாகி, தேகம் புஷ்டியாக வழியுண்டாகுமல்லவா? பின்பு அவர்களே கூரிய புத்தியுடன் மேல்படிப்பை கவனிப்பதில் ஸந்தேகமில்லை. மற்ற காரியங்களைப்போல் இக்காரியத்திலும், பொது ஜநங்கள் தலையிட்டால் தான் சீக்கிரம் கைகூடும். ஆகையால் இந்தியாவின் அபிவிருத்தியை மனதில் கொண்டவர்களும், தம் பிள்ளைகள் உலகத்தில் சிறந்த காரியங்களைச் செய்து கீர்த்தியடையவேண்டும் என்ற ஆசையுள்ளவர்களும், சிறுவர்கள் தேகப்பயிற்சி விஷயமாக உதவி புரிவதவச்யம்.

துறவி

'THE HERMIT'

வெகு தூரத்துக்கப்பாலுள்ள ஒரு வனத்தில், ஒருவர்கண்ணுக்கும் புலப்படாமல் பால்யம் முதல் புல் தரையைப் படுக்கையாயும், குகையை வீடாயும், விருக்ஷங்களின் கனிகளை உணவாயும், மாசற்ற கிணற்று நீரைப் பானமாயுங் கொண்ட சந்நியாசி யொருவர் வசித்து வந்தார். நாள் முழுவதும் கடவுளைத் தியானஞ் செய்வதே அவரது வேலைகளாகும். அவனது குணாதிசயங்களைப்பற்றித் தோத்திரஞ் செய்வதே அவருடைய இன்பங்களாகும்.

தம் வாழ்நாளை யிவ்வாறு போக்குவதே மோக்ஷமெனக்கருதின அம்மாஹானுக்குத் திடீரென "இவ்வுலகில் சிற்சிலவேளைகளில் துன்மார்க்கர்கள் க்ஷேமமடைந்து சன்மார்க்கர்கள் வறுமையிற் றுன்பமனுபவிக்க, தருமமென்பது வலியற்றிருந்து அதருமம் வெற்றியடைவது நியாய மாகுமா? எல்லாமறிந்த ஈசன் சம்மதந்தான் அதிலுண்டோ?" என்ற ஒருவித சந்தேகம் மனத்திலுதித்தது.

உதிக்கவே, பரந்துள்ள ஓசைவற்ற தடாகத்தில் பிரகிருதியின் சாயல், நீர்மட்டத்தில் விருக்ஷங்கள் வேரூன்றிக் கீழே வளர்ந்து, நான்கு கரைகளும் கீழ் சாய்ந்து, அந்தந்த வர்ணங்களுடன் வானம் பிரதிபிம்பித்துத் தோன்றியும், அத்தடாகத்திலொரு கல் விட்டெறிந்தால் அதில் வரிசை வரிசையாய் அலைகளுண்டாகி அவைகளுடன் சூரியன் விண்டு விண்டும், செடி கொடி விருக்ஷங்களெல்லாம் ஆடியசைந்து கலங்கி ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் ஓடுகின்றனவன்றோ? அம்மாதிரியே மஹானுடைய மனமுங்கலங்கி அவ்வனியாயத்தினுண்மையறிய அவாக்கொள்ளவே, அவரது எண்ணங்களெல்லாம் நிலைகுலைந்து பற்பல விஷயங்களிற் புகுந்துவிட்டன. புத்தகங்களிலிருந்தும் மானிடரிடமிருந்தும் அறிந்ததைத் தானே பரீக்ஷித்துச் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டித் தண்டத்தைக் கையில் வாங்கிக் காஷாய வஸ்திரந்தரித்து, ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் ஆராய்ச்சிசெய்யக் குகையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பினார்.

காலைப்பொழுது முழுதும், விஸ்தாரமான அத்துவானத்தில் வழிதெரியாமல் அலைந்தார். சாயங்காலமானதும் சுந்தரமேனியோடு நல்லாடைதரித்து காற்றில் சற்றுச்சற்று அசைந்து நின்ற சுருட்டை மயிருடன் கூடின வாலிபனொருவன் எதிர்ப்பட்டான். க்ஷேமவார்த்தை விசாரித்த பிறகு வழி நடக்கும் சிரமம் தோன்றா வண்ணம் பல வியவகாரங்களைப்பற்றிப் பேசி ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிந்துபோக மனம் வாராமல் வயதிலவர்களுக்குள் வித்தியாச மிருந்த போதிலும் மனதொப்பி, இனிய மொழிகளிருவரும் பேசிச் சென்றார்கள். நேரான மார்க்கமடைந்து அவர்கள் சிறிது தூரம் போவதற்குள் சூரியன் அஸ்தமித்தான். சிருஷ்டியாவையும் அமர்ந்திருந்தன. மதியுந் தன்னுநந்த கரங்களாற் பத்மங்களை மூடி குமுதங்களினுதடுகளைத் தொட்டுப் புன்னகைமூட்டி வெளிவந்தான். கொஞ்சதூரத்துக்கப்பால் அளவிலாச் செல்வத்தைக் கொட்டிச் சிங்காரமாயலங்கரிக்கப்பட்ட மாளிகை யொன்று கண்ணிற்றென்பட அதை நோக்கி யிவர்களங்கு இராத்தங்கலாமென்று நினைத்தேகினார்கள்.

அம்மாளிகைக் குடையவர் அங்குவரும் வழிப்போக்கர்களுக்குக் கருணையுடன் விருந்தளிப்பதுண்டு. பிறர் தன்னை மெச்சவேண்டுமென்ற எண்ணம் நிறைந்த கருணையாதலால் அது வீண் பெருமையுடன் கூடியே யிருந்தது. யதீச்வரரும் வாலிபனும் வந்ததும் அவனுடையசேவகர்கள் அவர்களை ஆதரவுடனழைத்துப்போய் ஓராசனத்தில் அமர்த்தினார்கள். இவர்களங்கே விதம் விதமாய்ச் செய்து பொற்றட்டுகளில் பரப்பியிருந்த பக்ஷியங்களையுண்டு, வழி நடந்துவந்த களையைத் தீர்த்துக்கொள்ள இவர்களுக்காகப் போடப்பட்டிருந்த இறகுகளடைத்த பட்டுமெத்தையில் படுத்துச் சீக்கிரமுறங்கிவிட்டார்கள்.

விடியற்காலத்தில் மந்த மாருதங்கிளம்பி நீர்நிலைகளின்மேலும் விருக்ஷங்களின் சிகரங்களிலேயும் மெள்ள மெள்ள வீச ஆரம்பித்தது. பதிகர்களும் விழித்துக்கொண்டு எதிரில் வைக்கப்பட்டிருந்த சிற்றுண்டிகளையும் உயர்ந்த பொற் கிண்ணிகளிலிருந்த திராக்ஷாரஸத்தையும் உட்கொண்டுவிட்டு எஜமானனிடம் விடைபெற்று இருவரும் வியப்புடன் கிளம்பிப் போனார்கள். நடுவில் ஒரு வேலைமாத்திரம் நடந்தது. பையன் அப்பொற்கிண்ணிகளிலொன்றை யெவ

ருமறியாவண்ணம் மறைத்துத் திருடிவந்துவிட்டான். அந்தோ! முனிச்வரர் துஷ்டவிஷ ஜந்துவொன்றைக்கண்டதுபோல் முன்செல்வதற்கும் பின் வாங்குவதற்கும் கூடாதவராய்த் திகிலடைந்து இதுவென்ன விபரீதம்! இதுவென்ன புதுமை குற்றமுள்ளவர்களுக்கன்றோ தீங்கு நேரவேண்டும். உண்டவீட்டிற்கிரண்டு நினைக்கலாமா? பகவானே! என்று மனது படபடத்தும் பையனைத் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோகச்சொல்லத் துணிவு பெறாதவராய்த் துக்கத்திலாழ்ந்து கொண்டே சென்றார். இவ்வாறிவர்கள் போகையில் திடீரென இரவின் ஒளி மழுங்கிற்று. கரியமேகங்கள் வானத்தைக்கவர்ந்து சூழ்ந்துகொண்டன. கண்மூடித் திறப்பதற்குள் இடி மின்னல் புசல் காற்றுடன் மழை தாரைதாரையாய்ப் பொழிய ஆரம்பித்தது. தங்குவதற்கிடந்தேடி இவர்கள் ஒரு கிருபணன் வீடுசேர்ந்து கதவைத் தட்டினார்கள். வெகு நாழிகை தட்டியும் கதவு திறக்கப்பட்டபாடில்லை. கடைசியாய் உள்ளிருந்தவன் வெளிவந்து கதவைக் கொஞ்சந்திறந்து குளிரில் விறைத்துக்கொண்டிருந்தவர்களை உள்ளழைத்துப்போய் ஒரு கட்டையைக்கொளுத்திப்போட்டான். அவர்களும் குளிர்காய்ந்து மனதின்றிக் கொடுத்த உணவை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். புசல் மழை கொஞ்சமடங்கவே இவர்களைச் சமாதானமாய்ப் போய்விடும்படி உத்தரவளித்தான். "இவ்வளவு தனத்தாலெவ்வளவு எளிய குடும்பங்கள் பிழைக்கக்கூடும்! ஏன் கேவலம் வறுமையிலிருப்பவன் போலிவன் நடிக்கவேண்டும்? பணத்தைச் செலவிடாது குப்பல் குப்பலாகச் சேகரித்து வைப்பதற்கும் அப்பணத்தைமுழுதுமிழப்பதற்குமேதேனும் வித்தியாசமுண்டோ?" என யோகி தனக்குள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே என்ன அதிசயம்! எவ்வளவு மூடத்தனம்! எனிப்பேசு! இம்மதியீனம்! வாலிபன் தான் மறைத்து வைத்திருந்த பொற்கிண்ணியை யெடுத்து அக்கிருபணன் கையில் இதோ! வெனக் கொடுக்கின்றானே! முனிவர் அவ்வகிருத்தியத்தைப் பார்த்து ஒன்றுஞ்சொல்ல நாவெழாமல் மௌனமாய் வழி நடந்தார்.

சிறிது தூரஞ் சென்றதும் ஆதித்தன் மேற்கு சமுத்திரத்தில் மூழ்கி யாழ்ந்தான். வழிப்போக்கர்கள் தங்க, இடமொன்று தேடிவந்து அதியுந்நதமும் தாழ்மையு மில்லாத நடுத்தரமான ஓரழகுவாய்ந்த பவனத்தை யடைந்தார்கள். அப்பவனமுடையவரும் அவர்களை யழைத்து "நமது குறைகளை நீக்கி, நமக்கு யாவற்று மீந்தருளும் கடவுளுக்கென்று என்னிடத்திருப்பதி லொருபாகத்தை எடுத்து வைத்திருக்கின்றேன். அவனாலனுப்பப்பட்டு நீங்களிப்பொழுது வந்ததும் என் பாக்கியமே. வீண்பெருமை பாராட்டாமல் என்னாலியன்றவரை உங்களுக் கூழியஞ் செய்கிறேன். வேண்டியதையுண்டு களித்துச் செல்லுங்கள்" என்று சொல்லிப் பக்குவமான பதார்த்தங்கள் கொணர்ந்து அவர்கள்முன் வைத்தான். அவைகளைப் புசித்துவிட்டு எல்லோரும் வெகு நேரம்வரை தருமப் பேச்சும் தரும சிந்தனையுமாகவிருந்து தத்தம் படுக்கைக்குச் சென்றனர்.

பொழுது விடியச் சுமார் நான்கு நாழிகையிருக்கலாம்; இருவரும் படுக்கையிலிருந்தெழுந்தார்கள். உடனே சிறுவன் மெல்ல நகர்ந்துபோய்த் தொட்டிலில் தாமரை மலர்போல் விரிந்த முகத்துடனயர்ந்து நித்திரை போய்க்கொண்டிருந்த குழந்தையின் கழுத்தைத் திருகி இருதுண்டாக்கிக் கீழே எறிந்துவிட்டான் "ஐயோ! அச்சிசு இவனுக்கென்ன கெடுதி செய்திருக்கக்கூடும்? என்ன நன்றி! ஸர்வேச! உன்கண்ணாற் கண்டுமிதை எவ்விதம் நீ சகிக்கின்றாய்? அவனது ஒரேபுதல்வனையிற்றே! இது எங்கடுக்கும்? போதும், போது" மெனச் சந்நியாசி கலங்கி தாமரைமேல் நீர்போல் தத்தளித்து ஓடத் தொடங்கினார். சிறுவனவரை விடுகிற வழியாயில்லை. அநேக ரஸ்தாக்கள் சேருமிடம் நெருங்கி விட்டபடியால் சந்நியாசிக்கு எவ்வழி போவதெனப் புரியவில்லை. கடைசியில் ஒரு வேலைக்காரன் வழிகாட்டி முன்செல்ல இருவரும் பின்தொடர்ந்து சென்றார்கள். மார்க்கமத்தியில் ஓராற்றைக் கடக்க நேர்ந்தது. பெரிய மரமொன்றை யறுத்து அவ்வாற்றுக்குப் பாலமாகப் போடப்பட்டிருந்தது. அதன்மேல் இம்மூவரும் செல்லும்போது பையனதிவிரைவாயோடி அவ்வேலையாளைப் பொத்தென நதிநடுவே தள்ளினான்! நதியின் வேகம் வெல்ல முடியாது வேலையாள் இரண்டு மூன்று வாய் நீர் குடித்து உயிர் துறந்தான். முனிவருக்கு வந்த கோபத்திற்களவில்லை. எவருக்குத்தான் இச்செயல்களைக்கண்டு கோபம் பொங்காது? "அடே!

மஹாபாபி! என்ன காரியங்கள் செய்கின்றனை?' என்று வினவுவதற்குள் அவ்வாலிப உருவம் மனித உருவைவிடப் பதினாயிரம் மடங்கு அழகுபடைத்தது. அணிந்திருந்த ஆடைகள் வெண்ணிறமாக மாறி, பாதம்வரை தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. முகத்தில் சிவப்புமயமான தேஜஸொன்றுண்டாகி நாற்புறத்திலும் ஒளி வீசியது. நிற்கு மிடமுழுதும் திவ்யமலர் வாஸனைபரவி இன்பமுண்டாக்கினது. விசாலமான இரண்டு சிறகுகள் அக்குகளில் நொடிப்பொழுதில் முளைத்துவிட்டன. துறவி பிரமித்து வெறித்த கண்ணோடு அவ்வுருவையே நோக்கி நின்றார்.

சற்று நேரம் பொறுத்து அவ்வுருவம் "ஓ, தபோதனரே! உங்களடிமை நான். உங்கள் ஜபதவங்கள் பக்தி பூர்வமானதால் பகவான் வீற்றிருக்கும் சிம்மாசனமணுகி ஜயக்கொடியுடன் அங்கிருக்குமனைவரையும் ஆநந்திக்கச் செய்கின்றன. உங்கள் மனத்திலுதித்த சந்தேகத்தைத் தெளியவைத்து மெய்ஞ்ஞானமும் புகட்ட அவனாலனுப்பப்பட்டிங்கிறங்கினேன். அவன் செயல்களனைத்தும் விசித்திரமாய்த் தோன்றினும் ஓரணுவளவும் நீதிதவறான்; மானிடர் கண்ணுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய்த் தோன்றாமல் ஹேதுக்களையும்செய்கைகளையுங்கொண்டே அவன் செங்கோல் செலுத்திவருகின்றானென நீங்களுறுதிகொண்டு, சிற்சில புலப்படா விஷயங்களில் ஜனங்களவனைத் திட்டினும் அவன் செய்வது யாவையுமவர்களின் நன்மைக்கென்றும் தருமத்தை நிலைநாட்டுவதற்கென்றும் த்ருடமான நம்பிக்கை உங்களுக்கேற்பட வேண்டும்.

"வகை வகையாப் பக்ஷியங்கள் செய்து தங்கத்தட்டுகளில் பரப்பி, தந்தப் பெட்டிகளிலுயர்ந்த திராக்ஷ ரஸம் முதலானது வைத்து பொற்கிண்ணிகளிலூற்றிக் கொடுத்து அதிதிகளாய் வந்தவர்களை நிர்ப்பந்தஞ்செய்து உபசரித்து விருந்தளித்தவன், தன் கிண்ணி காணாமற் போனதும் இனியம்மாதிரியான வீண் செலவு செய்யானல்லவா? அவனது வீண் பெருமையுமொருவாறு குன்றாதா?

"யாரைக் கண்டபோதிலும் சந்தேகங்கொண்டு எவருக்கும் இதுவரை அன்னாகாரமிடாத பாபி கிருபணனுக்கு அக்கிண்ணியை நான் கொடுத்ததால், மானிடன் தயவுடனிருந்து, கேட்பவருக்கு ஈந்தால் தெய்வமே அவனுக்குச் சம்மானஞ் செய்யுமென்றவனறிந்து கொள்ளுகின்றான். அக்கிண்ணி பெற, தான் செய்தது தகாதெனச் சந்தேகிக்கிறான்.

"மூன்றாவன் வெகுநாள்வரை தெய்வபக்தி கொண்டு நீதிநெறி தவறாதவனாயிருந்துவந்தும் ஒரு குழந்தை பிறந்ததும் அதன்மேலேயே நினைவாயிருந்து அக்கிருபைசெய்த கடவுளை மறந்து பூலோகவாழ்க்கை நித்யமெனக் கருதி யதில் மூழ்கிவிட்டான். இவ்வயோதிகன் நல்வழி பெறவேண்டி அவன் மகனை நான் கொன்றது. தன் கண்ணுக்குங் கண்ணாயிருந்த குழந்தை பிறந்தவுடன் தான் செய்த தவறுக்கு விதிக்கப்பட்ட தண்டனை தகுதியாகு மென்றறிகிறான்.

"அந்தவேலையாளும் திருப்ப உயிருடனே சென்றிருந்தால் குழந்தை பிறக்கக்கொடுத்தவன் ஆஸ்தி யாவற்றையும் உத்தேசித்திருந்தது போலின்றிரவு கொள்ளை கொண்டிருப்பான்! அவ்வளவு தனமும் போயிருந்தால் அவன் செய்யக்கூடிய எவ்வளவு தானதருமம் குறைந்து போயிருக்கும்!

"ஆர்ய! நான் போய்வருகிறேன். இவ்வாறாக உங்கள் மனத்திலுண்டான புண்ணையாற்றயானிங்கனுப்பப்பட்டேன். நீங்கள் இனிக்கவலையற்று உங்கள் வேலையை உற்சாகத்துடன் தொடருங்கள்," எனச்சொல்லிச் சிறகுகளை விரித்து ஆகாயமார்க்கமாய் அவ்வுருவம் பறந்துபோய்விட்டது.

சந்நியாசி ஆநந்தக்கண்ணுடன் நீண்டகாலம் அவ்வழியே நோக்கி, "ஜகத்ரக்ஷகா! பராபர வஸ்துவே! விண்ணுலகத்திற்போல் மண்ணுலகத்திலும் உனது எண்ணம் நிறைவேறுக" வெனத் துதித்துத் திரும்ப வனத்திற்றன் குகையடைந்து வாழ்நாளை தெய்வ விசுவாஸத்தோடும் பக்தியோடும் கழித்துப் பரலோகமடைந்தார்.

டி. எஸ். ராஜகோபாலன்.

பர்மாவின் கடல் வியாபாரம்;—சென்ற ஜூன் மாதம் பர்மாவிலிருந்து கடற்பிராந்தியத்தின் மூலமாகச் செய்யப்பட்ட வியாபாரத்தின் மதிப்பு 5,28,87,393 ரூபா. சென்ற வருஷத்தில் இதே மாஸத்தில் செய்யப்பட்ட வியாபாரத்தின் மொத்தம் 4,93,99,740 ரூபா.

ப

டாக்ட

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

ஆத்திசூடி விளக்கம்

53. சொற்சோர்வு படேல்

சொற்களில் தளர்வுண்டாக இடங்கொடுக்காதே என்பது இந்த ஸூத்ரத்தின் பொதுப் பொருள். இங்கு சொற்கள் என்ற பதத்திற்கு நாம் சொல்லும் சொற்கள் என்றும், பிறர் சொல்லும் சொற்கள் என்றும், இருவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம். இதனால் இந்த ஸூத்ரத்திற்கு 'நாம் சொல்லும் சொற்களில் ஒருவிதத் தளர்வும் ஏற்படாதிருக்க முயலவேண்டும்'; 'நமது ஸம்பந்தமாகப் பிறர் கூறும் சொற்கள் விஷயத்தில் ஒருவிதத் தளர்வும் ஏற்படாதிருக்க முயலவேண்டும்' என்று இருவிதமாகப் பொருள்கள் உரைக்கலாம். தளர்வென்ற சொல்லுக்கு முதற்பொருளில் மறதி, தவறுதல், குற்றங்கள் என்ற பொருள்களையும், இரண்டாம்பொருளில் மறதி, பொருள் விளங்காமை, வீண் ஆவலுடன் எதிர்பாராமை இவைகளையும் பொருத்தி ஆராயலாம்.

(1) தளர்வின்றிச் சொல்லவேண்டும்:— நாம் பேசும்பேச்சுக்களில் ஒருவிதக் குற்றமும் இல்லாதிருக்கும்படி பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும். சொற்குற்றம் பத்து என்றும், சொல்லழகு பத்து என்றும் கூறுவர் அறிஞர். இவைகளில் முன்னவை ஏற்படாது காத்து, பின்னவை அமைந்து நமது சொல் ஏற்படும்படி முயலவேண்டும். முக்யமாக நாம் பேசும் பேச்சில் மறதி உண்டாகாமலிருக்கவேண்டும் ; பேசும் விஷயங்கள், அவைகளின் பொருத்தங்கள், பேச்சின் நோக்கம், இவைகளைப்பற்றி மறதி எழலாம். இது உண்டாக இடங்கொடுத்துவிட்டால் நமது சொற்களில் பத்துவிதக் குற்றங்களும் வந்து குடிகொள்ள இடம் உண்டாகிவிடும். இவை உண்டாக இடங்கொடாதிருந்தால் நயக்கு சொற்றெளிவு கைகூடி நாளடைவில் சொல்லழகு பத்தும் வந்து அமைந்துவிடும்.

இதுவரையில் கூறிவந்தது சொல்மாத்திரத்தில் ஏற்படும் அமைப்புக் குற்றங்களைப்பற்றித்தான். இனி, சொற்பொருளைப்பற்றி ஆராயுமிடத்து நான்கு குற்றங்கள் உள்ளன. அவையாவன பொய், குறளை, (கோள்சொல்), வன்சொல், பயனிலாச் சொல் என்பவைகளே. இவைகள் கலவாமல் சொற்களைக் காக்கவேண்டும். மானிடர்களுக்கு தொழில் காரணமான கரணங்கள் மனம், வாக்கு காயம் (உள்ளம், உரை, உடல்) ஆகிய மூன்றும்தான். இவைகள் ஒரேமாதிரியிருப்பது மஹான்கள் இலக்கணம்; முவ்வகைப்பட்டிருப்பது துஷ்டர் இலக்கணம். முற்கூறிய நான்குபொருட்குற்றங்களில் மனதிற்கும் வாக்கிற்கும் தீர வேற்றுமை இல்லாமல் போகாது 'இது முற்றிலும் நீங்குவதற்கு, ஒருவன் உண்மையாயும், வருத்தாததாயும், இனிப்பாயும் நன்மைபயப்பனவாயுமுள்ள சொற்களையே சொல்லவேண்டும். இதற்கே மௌனமென்றும் ஸத்யமென்றும் பெயர்' என்ற சாஸ்திரக் கோட்பாட்டைக் கைசோரவிடாது பற்றி நடக்கவேண்டியது அவசியம். மனம்ஒப்பி நடத்தமுடியா விஷயங்களை கீர்த்தியைமாத்திரம் கருதி வாய்கூசாது பலர் முன்னிலைக்கூறிவிடுவதே வழக்கமாக உள்ள மஹான்கள் நிறைந்த இக்காலத்தில் இச்சூத்ர ஆராய்ச்சி அவச்யம் என்று கூறாமலே விளங்கும்.

நாம்சொல்லும் சொல்லில் சோர்வு ஏற்பட்டால் பெருங் கேடுகூட விளையும் என்பதற்கு அநேக உதாரணங்கள் எடுத்துக்காட்டலாம். இக்காலத்திய நியாயஸ்தல நடவடிக்கைகள் எல்லாம் சொல் வன்மையையே பொருத்தது. நியாய வியாஜ்யம் சொற்சோர்வால் கெட்டுப்போவதும், அநியாயவியாஜ்யம் சொல் வன்மையால் தழைத்து ஓங்குவதும் இக்காலத்திய ஸஹஜ ஸம்பவங்களே. ஆகவே இக்காலத்தில் நியாயம்கூட உள்ளபடி உண்மையாக விளங்குவதற்கு சொற்சோர்வு இருக்கவேகூடாது. மேலும் இக்காலத்தில் செய்யக்கூடாதவைகளை செய்வதாக பலர் மெச்சிக்கொள்ள உபந்யஸித்துவிட்டு பின்னர் ஒன்றும் சொன்னபடி நடத்த முடியாது தத்தளிப்பவர் அநேகர். இவர்கள் பயனிலாச்சொல் கூறிச் சொற்சோர்வுபட்டு வாக்குத் தவறுவோர் வகையைச்சேர்ந்து பெயர்கெட்டுத் திண்டாடுகின்றனர். இம்மாதிரி சொற் சோர்வால் பொதுஜன மதிப்பிழந்து வருந்துபவரே இக்காலத்தில் அதிகம். புராணங்களிலும் இதற்கு திருஷ்டாந்தங்கள் உண்டு. நித்யத்வம் கேட்க எண்ணிய கும்பகர்ணன் ப்ரஹ்மாவைக் கண்டதும் ஏற்பட்ட சொற்சோர்வால் நித்ரத்வம்

கேட்டுத் தூங்குமூஞ்சியானென்ற கதைகூட உண்டு. பீஷ்மர் தகுந்த தருணத்தில் சொற்சோர்வில் அழுந்தி திரௌபதிக்கு சூதாட்ட காலத்தில் நேர்விடையளிக்கமுடியாது தத்தளித்து, துர்யோதனனையும் கண்டித்துப்பேசமுடியாது போக, முடிவில் தேகத்தை கௌரவர்களுக்கும் மனதைப் பாண்டவர்களுக்கும் ஈடுபடுத்தி கஷ்ட காலக்ஷேபம் செய்யும்படி நேர்ந்துவிட்டது. விதுர விகர்ணர்கள் இருவரும் இப்படிப்பட்ட சொற் சோர்விற்கு இடங்கொடாது பீஷ்மர் பட்டபாடு படாது தப்புவித்தனர். துரோணர் தமது சொற்சோர்வால் தமது பாண்டவ பக்ஷபாதத்தை அடிக்கடி வெளிப்படுத்திவிட்டனர். தர்மபுத்திரர் சொற்சோர்வால் மனம் ஒப்பாத உண்மை போன்ற சொற்களைக்கூறிப் பொய் கூறியவராகும்படி நேர்ந்தது. தர்மபுத்திரரிடம் கோபம் மூண்ட அர்ஜுனனுக்கு சொற்சோர்வுபடாது நடந்துகொள்ளும் வழியை கிருஷ்ணன் காட்டிய அழகு 17-ம் நாள் மாலைப்போரில் நன்கு வெளியாயுள்ளது. ஸ்ரீராமன் வாலியைக்கொன்ற அவஸரத்தில்சொற்சோர்வுபடாது மறுமொழி கூறிவிட்டதால்தான் வாலி மனந்தெளிந்து தேறும்படியாயிற்று. இவ்வாறு சொற்சோர்வால் திண்டாடியவரும், சொல்வன்மையால் ஈடேறியவரும் அநேகக் கணக்காக புராணங்களிலும், உலகவாழ்க்கையிலும் ஆங்காங்கு கண்டுகொள்ளலாம்.

(2) தளர்வின்றி ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும்:—நாம் கேட்ட அல்லது படித்த விஷயங்களைக் கூடியமட்டும் தெளிவாக ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும் என்பதும் இந்த ஸூத்ரத்தின் கருத்து. இப்படி ஞாபகத்தில் வைத்திருந்தால்தான் நமது மேல் அபிவிருத்தி தடையில்லாது ஏற்பட்டு நாம் நல்ல நிலையை அடைய இடம்உண்டாகும். தகுந்த தருணங்களில் வந்துதவாக் கல்வியால் பயன் என்ன? இவ்வாறு வந்துதவுவதற்கு உதவியாக இருக்கும்பொருட்டே இக்காலத்தில் எழுத்து மூலவ்யவஹாரங்களும், புத்தகங்களில் அகாராதிக் குறிப்பட்டவணைகளும்வெகு ஸாதாரணமாகிவிட்டன. ஒருவேளை மறந்துவிடும்படி நேரிட்டாலும் இவைகள் மூலமாக ஞாபகத்தைத் தீட்டிக்கொள்ளலாம் என்பதுதான் கருத்து. ஆகவே கல்வியாதி விஷயத்தில் சொற்சோர்வு ஏற்படாதிருக்க இக்காலத்தில் அநேக உதவிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இவைகளைக்கொண்டு இக்குற்றத்தை நீக்கிக்கொண்டே இருக்கவேண்டும் வெகு கவனமாக.

நமது விஷயமாக பிறர் கூறுவதை எல்லாம் நாம் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்று கூறுவதற்கும் ஒரு . எல்லை உண்டு. அதை மீறிப் போனால் இச்சொற்சோர்வுபடாமையும் பேராபத்தாகத்தான் முடியும். எல்லோரும் தாம் சொல்லுகிறபடியெல்லாம் நடப்பர் என்று எதிர்பார்ப்பது ஜனஸ்வபாவ அறியாமையாகத்தான் முடியும். ஒவ்வொருவனும் தன் வாக்குத் தவறாமலும், தவறக்கூடிய வாக்கை வெளியிடாமலும் ஜாக்ரதையாக நடந்து வரலாம். தான் நீங்கலாக எல்லோரும் நடக்கவேண்டும் இப்படியே, என்று ஒருவன் எண்ணுவதும், அவ்வாறில்லாவிடில் வருந்துவதும், வீண்தான்என்பது உலக விசித்ரத்தாலேயே விளங்கும். இந்த ரஹஸ்யத்தை நன்றாக உணர்ந்த தர்மபுத்திரர் தாம் கர்ணனால் பட்டபாட்டின் வேகத்தால் சற்று மறந்து அர்ஜுனன் கர்ணனை தன் வாக்குப்படி கொன்றுவிட்டுத்தான் வருவன் என்று பரபரப்புடன் எதிர்பார்த்திருந்தார். இதனால் தர்மபுத்திரருக்கு ஏற்பட்ட அகாரண கோபமும், அர்ஜுனனால் ஏற்பட்ட அவமானமும் கர்ணபர்வ கதையில் காணலாம். நம் போன்றவர் அடிக்கடி உலகவிசித்ர உண்மையை மறந்து, அடிக்கடி வீண் எதிர்பார்த்தலுக்கு ஆளாகி ''சொற்சோர்வுபடேல்'' என்பதை வரம்புமீறி கைப்பற்றித் திண்டாடுவது வழக்கம். இந்த விஷய எல்லை யாதெனில் நமது அபிவிருத்தி நன்மை முதலியவைகளுடன் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் பிறர் புத்திம்திச் சொற்களை மறவாதிருக்கவேண்டும் ஏன்பதுதான்: மற்றவைகளை மறந்துவிடவேண்டியதுதான்.

இப்பொருளில் இந்த ஸூத்ரத்தைப் பார்த்தால்ஒரு சிறப்பான வைதிகப்பொருள்ஒன்றும் வெளிப்படும். வேதஸ்மிருதி,புராண சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் நமது நன்மைக்காக ஏற்பட்டவைகள்: ஆகவே வேதாதிசொற்களை மறவாது நிலைத்து பழக்கத்தில் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற பொருள் ஒன்றும் இந்த ஸூத்ரத்திற்கு ஏற்படும். இதன்படி உலகில் பழகுங்கால்

(இதன் தொடர்ச்சி 66-ம் பக்கம் பார்க்க)

சிறுவர், ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S & LADIES' PAGES

மாதவீ கங்கணம்

இரண்டாம் பாகம்

அத்யாயம் 2

அவள் ஸஹோதரி

ஒரு வாரமாயிற்று. நரேந்த்ரனுக்குத் தேக ஸௌக்யமும் ஊக்கமும் நன்றாய் வ்ருத்தியாயின. ஆனால் வ்யாதி அநுகூலமாகித் தன் ஞாபகம் தெரியத்தெரிய, அவனுக்கு மனக்கவலை அதிகரித்தது. தான் இருப்பது எவ்விடம், தான் அவ்விடம் வந்த விதம் யாது, தன்னை ஸந்தித்த அந்த ரமணீமணியின் வரலாறென்ன, தன்னை அவள் அழைத்த காரணம் ஏது, அவள் தன்னை எவருடைய அரண்மனைக்கு அந்தரங்கமாய்க் கூப்பிட்டாள், இந்த விஷயங்களெல்லாம் அவனுக்குச் சூந்ய ப்ரதேசமாயிருந்தது. அந்தச் சூந்யப்ரதேசத்தின் ரஹஸ்யங்களைக் கண்டறியத் தன்னாலானமட்டும் முயன்றான். தான் செய்யப்புகும் வீரதீரச்செயல்களைப்பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் அவன் அளவில்லா மகிழ்ச்சி எய்தினான். ஆனால் அந்தத் தார்த்தரி தேசத்துப் பெண் கூறிய மொழிகளைக் கவனித்தால் தான் தலையிட்டுக்கொள்ளவிருக்கும் ஸாஹஸத்தில் அபாயங்கள் அதிகமாயிருக்குமென்று அவனுடைய மனதில் ஒரு பயம் ஜனித்தது. போர்க்களங்களில் எத்தனையோ அபாயங்களையெல்லாம் எதிர்த்து எவ்வளவோ துணிகரமான அத்புத வீரச்செயல்களெல்லாம் புரிந்திருக்கிறான். ஆனால் கத்தியின் உதவியைவிடக் கட்டாரியின் உதவியே அதிகமாய் வேண்டிய அந்தப்புர அந்தரங்க ஸாஹஸங்களுக்கு அவனுக்கு ஸாமர்த்யம் போதாதுதான். இதுகாறும் கண்டுங்கேட்டுமறியாததொரு அரண்மனைக்குள் ஸ்த்ரீகளால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கும் அர்த்தராத்ரி கள்ளிருள் சூழ்ச்சிகள், அவனுடைய மனதில் ஆதிபந்தமற்ற ஸந்தேஹத்தையும் நடுக்கத்தையும் உண்டுபண்ணின. அறை முழுவதும் சுற்றிப்பார்த்தான்; ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அவன் வஸிக்கும் அவ்வழகிய சிறைக்கூடத்தின் ஸலவைக்கல் வேலைப்பாடுகளும் சித்ரங்களும், பூவேலை செய்யப்பட்டிருக்கும் கம்பளங்கள் படுதாக்கள் முதலியவைகளும் அவனுடைய ஸந்தேஹத்தை நிவர்த்தித்து ஸமாதானம் செய்யும் ஆற்றலற்றனவாயிருந்தன. கம்பிகளிடப்பட்ட அந்த அறையைச் சுற்றி நின்றிருந்த காவலாளிகளும் வாயடைத்திருந்தனர்.

அவ்வறைக்கு நேர்மேலேயிருக்கும் மாடிக்கு ஒரு சுழல்படிக்கட்டு மார்க்கமாய்ப் போய்வர நரேந்த்ரனுக்கு அநுமதியுண்டு. அவ்விடம் சென்று சுத்தவெளியான ஆகாயத்தின் நிர்மலமான காற்றை உட்கொண்டு வெகு நேரம் வரையில் உலவிக்கொண்டிருப்பான். கீழே இறங்கிவரும்போது சில தினங்கள் இருட்டிவிட்டாலும் இருட்டிவிடும். தனக்கு எதிரேயிருக்கும் முற்றத்தில் ஸேவகர்களும் போர்வீரர்களும் நின்றிருப்பதை அவன் பலமுறை கண்ணுற்றான். ஒரு பெரிய கற்சுவரால் மறைபட்டிருக்கும் கட்டடங்களின் ஸலவைக்கல் ஸ்தூபிகளும் அவனுடைய கண்களுக்குப் புலப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. அத்தகைய சிகரங்களையும் ஸ்தூபிகளையும் அவன் ராஜமஹலில்கூடக் கண்ணுற்றதில்லை. ராஜாமான்ஸிங்கைவிடச் செல்வம், சீர், சிறப்பு எவற்றிலும் மேன்மையுற்ற அதிபதிகளுக்காகவா அல்லது வங்கநாட்டு ராஜஸ்த்ரீகளைவிடச் சிறந்த ஸ்த்ரீரத்நங்களுக்காகவா அழகிலும் அமைப்பிலும் நிகரற்றிருக்கும் இந்த மாடமாளிகைகள் கட்டப் பெற்றன? அவைகள் மஹாராணிகளும் மண்டலாதிபத்ய வீரர்களின் மனைவிமார்களும் வாஸஞ் செய்யும் பவனங்

(65-ம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

சாஸ்திர வரம்பை மறவாது ஒழுங்காக நடந்து, உலகை மறந்து கடவுள் வழிபாட்டிலிருக்குங்கால் வேத ஒழுங்கு ஆசார்யன் உபதேச ஒழுங்கு இவைகளைக் குறிக்கும் சொற்களைக் கைசோரவிடாது ஞாபகத்தில் வைத்து நிதானித்து நிலைத்துப் பழகிவர வேண்டும் என்றாகிறது. ஸாதாரணமாக சொற்குற்றங்கள் நேரவொட்டாது காத்துவருவதே இந்த வேதவாக்கு மறவாது பழகுவதான இந்த ஸூத்ரத்தின் முடிவான பொருள் குறிக்கும் நிலைக்கு நம்மை நாளடைவில் கொண்டு சேர்த்துவிடும் என்று கூறவும் வேண்டுமா!

களாய்த்தான் இருக்கல்வேண்டும். ஏனெனில் அக்கட்டடங்களைச் சுற்றியிருந்த செம்மணற் கற்சுவரில் நரேந்த்ரன் பார்த்தமட்டும் ஒரு சாளரமாவது ஒரு வாயிலாவது கிடையாது.

ஓரிரவு நன்றாய் இருட்டியவுடன், நரேந்த்ரன் மனோவேதனையால் பீடிக்கப்பட்டு வலியிழந்து களைத்தவனாய் மாடியினின்றும் இழிந்துவந்து ஸ்வல்ப ஆஹாரம் உட்கொண்டு அதிசீக்ரமாய்ப் படுக்கையிற் கிடந்து மருந்து மயக்கங் கொண்டவன்போல் உடனே அயர்ந்த நித்திரையில் ஆழ்ந்துவிட்டான்.

இரவின் முதல் ஜாமங் கழிந்து விட்டது. நகர்கானனிலிருந்து பறைபொலி அப்பொழுது தான் ஓய்ந்தது. ஜெலிகா, மங்கலான அவ்வறைக்குட் ப்ரவேசித்தாள். அவள் சுற்றிப் பக்கம் பார்த்துக்கொண்டு அதிக ஜாக்ரதையாய்ச் சப்தம் செய்யாமல் உள்ளே நுழைந்தாள். அவளுடைய கண்கள் நூதனமாய் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தன. கைகள் ஆடையின்றி வெளிக்குத் தெரிந்துகொண்டிருந்தன. அவள் தன் வலது கரத்தில் கட்டாரி பிடித்திருந்தாள். சந்தடியின்றிப் படுக்கையருகே வந்துநின்றாள்.

சில நிமிஷ நேரம் அவள் தூங்குபவனைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்து நின்றாள். ஸ்வப்னங்கள் ஒன்றுமின்றி அயர்ந்து உறங்கும் அவ்வீரனுடைய ஸ்வாஸத்தைக் கவனமாய் உற்றுக் கேட்டாள். அவனுடைய மார்பின்மீது கை வைத்துப் பார்த்தாள்; அவனை நல்ல நிடகாத்ரனெனத் தீர்மானித்தாள். அவளுடைய முகம் மலர்ச்சி யடைந்தது; அவளுடைய மெல்லிய அதரங்களில் புன்னகை தவழ்ந்தது. அவள் சில பதங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு தன் கட்டாரியை உயரத் தூக்கி நரேந்த்ரனது தலைக்கு நேராக அதை அசைத்தாள்.

உச்சாரணம் முடிந்தவுடன் ஜெலிகா தன் கட்டாரியின் முனையை நரேந்த்ரனுடைய வயிற்றின்மீது வைத்தாள். அவனுடைய வயிற்றினின்று ஒரு துளி ரக்தம் வெளிவந்தது; நரேந்த்ரன் ஆழ்ந்த நித்ரையினின்று விழித்தெழுந்தான். அவன் கண்ணைத் திறந்து மதிமயங்கினவன் போல் நாலாபக்கமும் திரும்பிப் பார்த்தான். கட்டாரியை உறையிலிட்டுவிட்டுப் புன்சிரிப்பு செய்துகொண்டு நின்ற அந்த விசித்ரப் பெண்ணின்மீது சென்றது அவனுடைய நோக்கம்.

“வீரசிகாமணீ, என்ன வெகுநேரம் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாய்? எழுந்திரு, நீ காத்திருந்த ஸமயம் வந்துவிட்டது.”

“ஒரு நிமிஷம் பொறு, இதோ நான் போர்க்கோலம் பூண்டு போர்வீரன் உடைதரித்துவருகிறேன். ஆலஸ்யமில்லை.”

“நீ இன்றிரவு செய்யவேண்டியது போர்வீரன் தொழிலன்று. ஆதலால் நீ போர்வீரவுடைதரிக்கவேண்டாம். உனக்கென்று நான் வேறு ஆடைகள் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். அவற்றைத் தரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.”

நரேந்த்ரன் அவ்வாடைகளைப் பார்த்துவிட்டு அவற்றைக் கீழே வீசியெறிந்தான்.

“ஸ்த்ரீகளாடையாயிற்றே இது?”

“ஆமாம், ஸ்த்ரீகள் உடுக்கும்உடுப்புகள்தான்.”

“அவற்றை மனிதன் எவ்வாறு தரித்துக்கொள்வான்? அதிலும் நான் சுத்தவீரனாயிற்று. எனக்கு ஏற்குமா அவ்வுடைகள்?”

ஏளனஞ்செய்வதுபோலிருந்த தனது உதடுகளில் புன்சிரிப்பு தவழ க்ரூரமாய்க் கண்களைக் கொட்டிக்கொண்டுஜெலிகா “உனது உதவியைக் கோரிய பெண்ணுக்காக வாழ்விலும் சாவிலும் நம்பிக்கையாய் உழைப்பதாக வாக்களித்து வீரம்பேசினவன் நீதான் அன்றோ?” என்றாள்.

“ஆமாம், புருஷன் செய்யக்கூடிய கார்யமெல்லாம் செய்வதற்கு இப்போதும் ஸித்தமாயிருக்கிறேன்,” என்று ஸாவதானமாய் விடையளித்தான் நரேந்த்ரன்.

மறுபடியும் புன்னகை செய்தாள் ஜெலிகா; உடனே அப்புன்னகை மறைந்துவிட்டது. அவள் அவனுடைய காதண்டை வந்து ரஹஸ்யமாய் “நரேந்த்ரா, உனது ப்ராணனும், எனது ப்ராணனும், ஓர் உயர்குலச் சீமாட்டியின் மானமும் யாவும் உன் ஸம்மதத்தைப் பற்றி நிற்கின்றன. நாழிகையாகிறது. தாமதித்தால் கார்யம் கெட்டுவிடும். சுத்தவீரா, யோசிக்க வேண்டாம். உனது கடமையை நிறைவேற்றுவதைப் பார்” என்றாள்.

சுத்தவீரன் கீழ்ப்படிந்தான். அவன் தரித்திருந்த அரைக்கச்சை, கத்தி இவைகளின் மீது ஒரு பெரிய பாவாடையொன்று கட்டப்பட்டது. தன்னாலானமட்டும் முயன்று பயன்படாமல் கடைசியில் ஜெலிகாவின் உதவியின் பேரில் நரேந்த்ரன் ரவிக்கையை ஸரியாய்ப் போட்டுக்கொண்டான். தலையில் பொய்மயிர்

வைத்து வாரிப் பின்னலிட்டுக் கொண்டான். முகத்தில் பாதிமட்டும் ஒரு மூடி போட்டுக் கொண்டான். மேலாடை பொன்று தோள்புறத்திலிருந்து முழங்கால் வரைக்கும் அழகாய்த் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கழுத்தில் ஒரு பவளமாலையும், சதையற்றிருக்கும் கைகளில் பொன் வளையல்களும் தரித்துக் கொண்டான். அவன் நடந்து செல்லுங்கால் அவனுடைய கால்களில் வெள்ளிச் சிலம்புகள் கிண்கிணென்று சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன.

நரேந்த்ரனது ஸ்த்ரீ வேஷத்தைக் கண்டு, "கமுகமரம்போல் உயர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் இக்கட்டழகி நமக்கு ஒரு முத்தமிடாளா என்று அரண்மனையிலுள்ள யௌவனபுருஷர்கள் யாவரும் ஏங்கி நிற்பார்கள்" என்று ஜெலிகா சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள். தான் தரித்திருக்கும் கோலத்தைக் கண்டு அத்ருப்தியடைந்து முகம் மாறியிருக்கும் நரேந்த்ரன் பதில் மொழி யாதும் கூறவில்லை.

பட்டப்பகல் வெளிச்சத்தில் கண்கொட்டாமல் தேடினாலுங்கூடப் புலப்படாமல் சுவரோடு சுவராயிருக்கும் ஒரு கள்ளக் கதவைத் திறந்தாள் ஜெலிகா. இந்தக் கதவின் வழியாகத்தான் ஜெலிகா அடிக்கடி தன் அறைக்குள் வந்து மாயமாய் மறைந்து சென்று கொண்டிருந்தனள் என்று நரேந்த்ரன் எண்ணினான். இருவரும் உள்ளே ப்ரவேசித்துக் கள்ளக்கதவை மூடித் தாளிட்டவுடன் அவ்விடம் இருள்மயமாய் விட்டது. நரேந்த்ரன் கையால் தடவித் தடவி வழியைக் கண்டு செல்லவேண்டியதாயிற்று.

"ஷரீபா, இவ்விடம் படிக்கட்டுகளும், நெருக்கமான திருப்பங்களும் அதிகமாயிருக்கின்றன. பத்ரம்" என்று ஜெலிகா உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொண்டு, "இனி நீ வடக்கு ப்ரதேசத்திலிருந்து வந்த எனது ஸஹோதரியாயிருப்பாய். இதை மறந்தால் நம்மிருவர் உயிரும் செல்லவேண்டியதுதான்" எனக் கூறினாள்.

தான் அப்போதிருந்த அபாயகரமானநிலைமையையும் இனிவிளையக்கூடிய தானறியா ஆபத்துகளையும் அறவே மறந்தவனாய் நரேந்த்ரன் தான் தரித்திருக்கும் வேஷத்தையும், தனது புதிய நாமதேயத்தையும் கண்டு ஸந்தோஷித்து வேடிக்கையாய்ப் பேசத் தொடங்கினான். அவன் வயிறு வெடிக்கச் சிரித்துச் சில படிக்கட்டுகளின்மீது காலிடறி விழுந்தான்.

"ஷரீபா நீ என்ன இவ்வளவு அசடாயிருக்கிறாய்? ஆனால் நீ நமது ஜன்மபூமியாகிய வடப்ராந்த்ய வனாந்தரங்களினின்று வந்து அதிக நாளாகவில்லை. இந்த்ய கொல்லர்கள் கட்டும் இந்தக் கள்ளறைகளும், திருட்டுவழிகளும் உனக்கு எப்படி இதற்குள் தெரியும்? என் கையைப் பிடித்துக்கொள். நீ என்னுடனிருக்குமட்டும் உனக்கு ஏதாவது தீங்குநேர்ந்தால் உன் தாயார் என்னை லேசில் விடாள். இந்த அந்தகாரமான வழியில் இடர்கள் பல இருக்கின்றன. ஜாக்ரதையாய்ச் செல்லவேண்டும்."

கரும்பு தின்னக் கூலிவேண்டுமா? நரேந்த்ரன் அவளுடைய ம்ருதுவான கரங்களைக் கெட்டியாய்ப் பற்றிக்கொண்டான்.

"ஸஹோதரீ, ஏன் இவ்வளவு முரட்டுத்தனமாய்ப் பிடிக்கிறாய். என் கைகளைப் பிடிப்பதைப் பார்த்தால் உன்னைப் புருஷனென்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. புருஷருக்குரிய இந்த முரட்டுத்தனம் எங்கே படிந்தது. பெண்ணென்பவளுக்கு இதைவிட சாந்தமான நடவடிக்கைகள் படியவேண்டும். ஏனெனில் அச்சம், நாணம், மடமை, பயிர்ப்பு முதலிய குணங்கள் இருந்தால்தான் ஸ்த்ரீகள் தமது காதலருடைய மனதைக் கவரலாம்."

"அதிக நாணயமும் நாகரிகமுமுடைய ஸஹோதரீ, சில வேளைகளில் சிறு பெண்கள் புருஷருடைய தைர்யத்தைச் சிறிது விரும்புகிறார்களென்று எண்ணுகிறேன். கன்னிகா பெண்களாகிய நாங்கள் பௌருஷமற்ற மனிதனைப்பற்றி, அதிகமாய் நினைப்பதில்லை. சில ஸந்தர்ப்பங்களில் புருஷர்களுக்குரிய சிறு முரட்டுத்தனத்தை நாங்கள் ஒரு பொருட்டாக எண்ணுவதில்லை."

"இருக்கலாம் ஸஹோதரீ, இவ்வாறு பௌருஷத்தன்மையை அங்கீகரிக்கும் ஸ்த்ரீகள் இருக்கலாம். ஆனால் என் மட்டும், இந்த அதிக ப்ரஸங்கத்தைக் கண்டு நான் மயங்கு முன் எனது கட்டாரிக்கு ரோஷம் பிறந்து விடும்" என்று தீரமாய்ச் சொன்னாள் ஜெலிகா.

இவ்வாறு அவமானப்பட்ட ஜெலிகாவின் தோழியானவள், "எனதருமை ஸஹோதரீ, உனது பரிசுத்தகுணத்தைக்கண்டு நான் மெச்சி

னேன். நீ எனக்குப் புரிந்துள்ள பேருபகாரத்தை என்றைக்கும் மறவேன்" என்றாள்.

"இதுதான் உடன்பிறந்தாள் பேச்சு. பெண்பாலருக்குள் நாகரிகத்திற் சிறந்தவளைப் போல் நீ இப்போது பேசினுய். ஷரீபா, உன்னை மணம்புரிய உத்தேசித்துவந்த எந்த ஸுந்தா புருஷனுடைய ஆண்மையைக்கண்டு நீ மதி மயங்கினேயோ?

"ஜெலிகா, நீ சொல்லியது உண்மை. நான் படுகிடையாய்க் கிடந்தபோது உயரமும் ஒற்றைநாடி சரீரமுமான ஒரு ஸுந்தர புருஷன் எனக்கு வெகுகாலம் சிச்ருஷை செய்தான். கடைசியில் அவன் என் மனதைக் கொள்ளைகொண்டான். அவனுடைய நீண்ட கைகளின் அழகே அழகு. அவனுக்கிருக்கும் கண்களும் நெற்றிப்புருவமும் வேறெவருக்குங்கிடையாது. என் மனம் அவனையேபற்றிச் செல்கின்றது. ஆனல் சிலவேளைகளில் அவன் ஒரு பரிஹாஸமான புன்னகை செய்து புருவங்களை நெறித்துக்கொள்வான்: அப்போது நான் சிறிது அச்சமுறுவேன். கடைசியில் ஒருவேளை அவன் என்னைப் பரிஹஸித்து ஏளனஞ்செய்யும் மோசக்காரனுய்த்தான் இருப்பானே நான் அறியேன்."

"யாதுமறியாத பேதை நீ, அம்மனிதனை நம்பி மோசம்போகாதே. அவனிடம் காதல் கொள்ளவேண்டாம். காதல் கொண்டால் என்றைக்கும் அவனுடையஅடிமையாய்விடவேண்டும்."

"ஜெலிகா, ஸமயம் தவறிப்போய்விட்டது.நான் முன்னமே அவனுக்கு அடிமையாய் விட்டேன். அவன் என்னைக் காந்தம்போல் இழுத்துச்செல்கிறன். அந்தச் சக்தியை எதிர்க்க எனக்கு ஆற்றல் காணேம் ஸஹோதரீ, உனக்கு எப்போதாயினும் இத்தகைய அனுபவம் உண்டாயிருக்கிறதா?"

"இல்லை ஷரீபா, நான் பிறர் வழிபட்டுச் செல்பவளல்லள். நான் எப்போதாயினும் ஒருகாதலனைத் தேடவேனுனல் அடிமைச்சந்தை சென்று நானிட்ட கட்டளைகளைச் செய்துகொண்டு என்கால்கிழ் விழுந்துகிடக்கும்படியான அடக்கமுள்ள ஒரு புருஷனை வாங்கிவருவேன். நான் சிறுபெண்ணுயிருக்கும்போதே எனது தாயார் எனக்குக் கட்டாரியின் மஹிமையை உபதேசித்திருக்கிறுள். அதைக்கொண்டு நாம் மனிதர்களை நமக்கு அடிமைகளாக்கலாம்.

"ஸஹோதரி, உன்னைக் கண்டு ஏங்கிக்கிடக்கும் அடிமைகள் எவர்மீதாவது—நீ மரணத்தினின்றும் காப்பாற்றிய நாடோடிப்போர்வீரன் உள்பட—அந்த மந்த்ரத்தை இதுவரைக்கும் ப்ரயோஹித்த துண்டா?"

"என்ன ஆவல் உனக்கு? உனக்குக் குறும்புத்தனம் ஜாஸ்தி."

"நான் உன்ஸஹோதரிதானே. என் ஆவலை மன்னிக்கக்கூடாதா? என் மனவமைதியை அபகரித்த நயமான சரீரமும் ம்ருதுவான அங்கங்களும் கரிய விழிகளுமுடைய ஒரு ஸுந்தரபுருஷரைப்பற்றி நான் உன்னிடம் சொல்லவில்லையா? நீ உன் கட்டாரியின் மந்த்ரத்தையோ அல்லது அதைவிட அதிக வச்யசக்தியுடைய ரூபலாவண்யமான உனது விழிகளின் மஹிமையையோ ப்ரயோஹித்திருக்கக்கூடிய துணையற்று நாதனற்று நாடோடியாய் வீட்டைவிட்டு இத்தேசம்வந்த புருஷன் எவனும் உனக்கு ஞாபகமில்லையா?"

"ஷரீபா நீ மஹா தந்த்ரக்காரி. உன் பார்வை ஸாதுத்தன்மையாயும் உனது கண்கள் சாந்தமாயிருந்தபோதிலும் நீஒரு நாணமற்ற சிறுமி. நீ சொல்வது நிஜந்தான். அழகும் தைர்யமும் பொருந்திய ஒரு யௌவன புருஷன்மீது ஒரு காலத்தில்நான் என்மந்த்ரத்தை ப்ரயோஹித்ததுண்டு. ஆனல் அவன் எவ்வளவுரூபலாவண்யமுடையவனே அவ்வளவுக்கவ்வளவு நம்பிக்கைத்ரோஹிபோலிருக்கிறது. இந்நாட்டுச் சிறுவர்கள் ஸ்த்ரீகளை ஏமாற்றுபவர்களாயிருந்தாலும் இருக்கலாம். நான் தெரிந்தெடுத்த அடிமை என்னைப் வாய்பேச்சுப் பேசி ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்கையில், அவனுடைய மனதை வேறொரு ஸுந்தரி சிறைகொண்டிருந்தாலும் இருக்கக்கூடும்."

நரேந்த்ரன் திடுக்கிட்டான். இது என்ன, குருட்டடியாய்ப் பேசின வார்த்தையோ அல்லது அந்த விசித்ரப் பெண்மணிக்கு அவனுடையபூர்வசரித்ரம் தெரிந்திருக்குமோ? சற்று நேரம் இருவரும் ஒருவருடனெருவர் பேசாமல் நடந்தார்கள். அந்தகார வழி முடிவெய்தியது.

ஜெலிகா ஒரு சிறிய கதவைத் திறந்தாள். செம்மணற்கற்கள் பரப்பப்பட்ட ஒரு முற்றம்

அவர்களுக்குத் தென்பட்டது. நக்ஷத்ரங்களின் ஒளி ஜெலிகாவின் முகத்தில் விழுந்தது. அவள் முகம் வெளுத்திருந்தது; ஸந்தோஷக் குறிகளெல்லாம் அகன்றுவிட்டன. அவள் அம்முற்றத்தை மூலைமூலையாய்த் தன் நுட்பமான கண்களால் பரிசோதித்தாள். காவலாளிகளின் காலடியோசையையும் ராப்பக்ஷிகளின் ஒலியையும் கவனமாய் உற்றுக் கேட்டாள். வரம்பு கடந்த அச்சத்தால் அவளுடைய புருவங்கள் இருண்டன. எறும்பு ஊறும் த்வனியைவிடத் தாழ்ந்த த்வனியாய்க் காதோடு காதுவைத்துப் பேசத்தொடங்கினாள்:

"யௌவன வீரசிகாமணியே, நான் சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேள். எல்லாவற்றையும் விட்டுச் சொல்லிவிடுகிறேன். உனக்கு ஸர்வமும் தெரியவேண்டும். இவ்விடம் நேரிடக்கூடிய ஸர்வ அபாயங்களையும் நீயே எதிர்த்துப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இதோ ஆஹாயத்தை அளாவிநிற்கும் மதிற்சுவர்களால் சூழப்பெற்றிருக்கும் கோட்டை ஆக்ரா நகரத்துக் கோட்டை. உனக்கே தெரியலாம். இதைப்போன்ற கோட்டை இப்பூமண்டல முழுவதுங்கிடையாது."

"அப்போதே தெரிந்துகொண்டேன். மேலே விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போ, தடங்கல் வேண்டாம்,"

"நீ உன் அறையின் கூரையினின்று கண்ணுற்றது கோட்டையின் வெளிப்ராகாரம். ஸபா மண்டபங்களும், நாட்டிலுள்ள உயர்குலச் சீமான்களுடைய வாஸஸ்தலங்களும் அவ்விடம் அமைந்திருக்கின்றன. சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய ஆட்கள் இரவும் பகலும் ஓயாமல் உருவினகத்தி உருவினப்ராகாரம் அவ்விடம் காவல்புரிகிறார்கள். நமது சக்ரவர்த்தியவர்களின் ராணிமார்களுள் ஒருவராகிய ஆம்பர் ராஜகுமாரியின் விருந்து மண்டபமும் அவ்விடம் தானிருக்கிறது. அவ்விடம் தான் ராணியாருடைய ஜோதிஷ சாஸ்த்ரிகளும், நிபுண வைத்யர்களும் வாஸம். ராஜா மான்ஸிங் ராணியாருடைய மருமகன். உன்னை யாவரும் கைவிட்டபிறகு மான்ஸிங் அவர்களுடைய வேண்டுகோளின்பேரில் நீ விருந்து மண்டபத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனை. ராணியாருடைய ப்ரபலவைத்யர்கள் உன்னை இரவும் பகலும் கண்கொட்டாமல் கவனித்து உன் வ்யாதியை சொஸ்தப்படுத்தினர்."

"மஹா பெருந்தன்மையுள்ள ராஜா அவர்கள் என்வம்சத்தாரிடமும் என்னிடமும் அதிக பக்ஷம் பாராட்டி எங்களுக்கு எவ்வளவோ நன்மைகள் புரிந்துவருகிறார். நான் தண்டனைக்குப் பாத்ரனாயிருந்தபோது அவர் என்னை க்ஷமித்தருளினார்; நான் மரணாவஸ்தையிலிருந்தபோது எனக்கு உயிர்ப் பிச்சைக் கொடுத்தார்."

"அவருடைய அன்பு, பெருந்தன்மைகளின் அளவே அவருடைய பெருமையும் செல்வாக்கும். சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய மூத்த மகனும் அவருக்குப் பின்னர் பட்டத்துக்கு வரவேண்டியவருமாகிய ஸாலிம் ராஜகுமாரர் அவருடைய ஸஹோதரியை மணம்புரிந்திருக்கும் விஷயம் உனக்குத் தெரிந்திருந்தாலுமிருக்கலாம்."

"ஆமாம், கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்."

"இன்றிரவு நீ அந்த ராஜகுமாரரைப் பார்ப்பாய்."

"ஸாலிம் இளவரசையா?'

"ஸாலிம் இளவரசையும், அவருடைய தாயாரையும், இளவரசர் மனதைக் கவர்ந்திருக்கும் நாரீமணி யொருத்தியையும் ஆக மூவரையும் நீ இன்றிரவுபார்க்கும் பாக்யம்பெறுவாய்."

"ஜெலிகா, நீசொல்வது விசித்ரமாயிருக்கின்றதே! ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களைத்தவிர இதர மனிதர்கள் ஜனானா ஸ்த்ரீகளைப் பார்ப்பது எப்போதாவது ஸாத்யமா?"

"ராஜவம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தவிர, வேறெந்த புருஷரும் அவர்களைக் கண்ணுற்றதில்லை யென்பது வாஸ்தவமே. ஆனால் நீ இன்றிரவு ஒரு ஸ்த்ரீயாயிருக்கின்றனை என்பதை மறந்துவிட்டனையோ ஸஹோதரீ?"

நரேந்த்ரனோ மஹாவீரதீரன்; அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த இணையற்ற ரணசூரன். ஆயினும் ஜெலிகாவின் சூழ்ச்சிகளைக்கேட்டு அவன் முகம் ரக்தம் சுண்டி வெளுத்தது. நூற்றுக்கணக்கான வீரர்கள் இடைவிடாது காவல் புரியும் ஜனானாவினுள் ஸ்த்ரீவேஷம் தரித்து நுழைவது யமன் பட்டணத்துக்குச் செல்வதேதான். ஆனால் இவ்விதமெல்லாம் எண்ண

மிட ஜெலிகா அவனுக்கு அவகாசம் கொடுக்கவில்லை.

"இந்த முற்றத்துக்கப்பால் ஓர் உன்னதமான கற்சுவர் எழும்பியிருக்கிறது பார். அச்சுவருக்குப் பின்புறம்தான் ஆக்ரா ராஜ்யத்து ராணிகளும் பட்ட மஹிஷிகளும் வாஸம் செய்யுமிடம். இதுவரைக்கும் கடந்து ஒரு மனிதனும் உயிருடன் திரும்பிவாராத அம்மதிற் சுவரை நீ இன்றையதினம் தாண்டிச் செல்வாய். அந்நிய புருஷர்கள் இதுவரைக்கும் கண்டிராத வதனங்களைக் கண்ணுறும் பாக்யம் நீ பெறுவாய்."

"எல்லாம் இருக்கட்டும், மதிஹீனமான இந்த ஸாகஸமேன்?".

"உனக்குத் தைர்யம் இல்லையா? திரும்பி விடலாம்."

"எனது கடமையென எனக்குத்தோன்றும் எக்கார்யத்தினின்றும் என்மனம் பின்வாங்காது. நமது மஹா பெரிய காருண்ய சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய அந்தப்புரத்தின் நிபந்தனைகளை நிராஹரித்து ஸ்த்ரீவேஷம்பூண்டு ராஜபத்னிகள் வஸிக்கும் எல்லைக்குள் நான் கள்ளத்தனமாய்ச் செல்வது எனது கடமைகளிலொன்று என்று எனக்கு ரூபி.நான் பின் வாங்குவதில்லை"

"ராஜஸ்த்ரீகள் எல்லோரினும் சிறந்து பேர்பெற்று சீர்பெற்று விளக்கப்போகிற மாதுசிரோமணி உன்னை அழைத்துவரும்படி ஆஞ்ஞாபித்திருக்கிறாள். அவளிடமிருந்து நீ சில கட்டளைகள் பெறுவாய்."

"முன்னே செல். பின்னரே வருகிறேன்."

அத்யாயம் 3

ராஜபுத்ர ராணியார்

ஆஹாயத்தில் சந்த்ர ப்ரகாசம் கிடையாது. நக்ஷத்ர வெளிச்சந்தான் தெரிந்துகொண்டிருந்தது. அவ்வொளியில் இருவரும் முற்றத்தைக் கடந்து சென்றனர்.

ஜனனா காவலைச் சேர்ந்த ஒரு நபும்ஸகன் உட் ப்ராகார வாயிலண்டை நின்றுகொண்டிருந்தான். அவன் தன்னுடைய ஸேவகத்தின் மஹிமையால் சக்ரவர்த்தியவர்களுடன் அதிக பரிசயம் ஏற்படும் அதிர்ஷ்டம் பெற்றவன். மஹாராஜாக்களும், சிற்றரசர்களும், ப்ரபுக்களும்,ப்ரதானிகளும்,ஆம்ராக்களும், மன்ஸாப்தாரர்களும் அவனுக்கு ஏராளமாய்ப் பொன்னும்பரிசுமாய்க்கொடுத்து அவனது தயையை எதிர்பார்த்து இருந்தனர். அவனது நாமதேயத்தைக் கேட்டு நடுங்காத ஸேவக ஸ்த்ரீகளும், அடிமைப் பெண்களும் அரண்மனையில் கிடையாது. அவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய பேர், ஊர் முதலிய ஸர்வ விஷயங்களும் அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவன் மாத்ரம் பெரியமனது செய்யாமலிருந்தால் அவர்களுள் பலர் இதற்குள் இப்பூவுலகை விட்டு அகன்றிருப்பார்கள்.

"அவன்தான் முஸ்ரூர்" என்று சொல்லி ஜெலிகா உடல் நடுங்கினாள்.

"யார் அது முஸ்ரூர் என்பது?"

"உச், மெள்ள" என்று உதட்டின்மீது கைவைத்தாள்.

ஜெலிகாவும் அவளுடைய தோழியும் வாசற்படியண்டை வந்தனர். முஸ்ரூர் புன்சிரிப்பு சிரித்துக்கொண்டே அவர்களைப் பார்த்து,

"ஹா! என்ன ப்ரதிதினமும் நிசியாகிறது? நாளுக்கொரு ஸ்நேஹம் புதிதாய்ப் பிடித்து வருகிறாப்போலிருக்கிறது. யார் அந்த அழகிய ஸ்த்ரீ, அரண்மனைக்குள் அழைத்துச் செல்கிறாய்? இதுவரைக்கும் நான் பார்த்திருப்பதாகக் காணோமே?" என்றான்.

"முஸ்ரூர், உமது தயைக்கு என்றைக்கும் காத்திருக்கிறேன். இப்பெண் எனது உடன் பிறந்தாள். ஹிந்துஸ்தானம் வந்து கொஞ்சகாலம்தான் ஆயிற்று. நமது ஜனனாவில் வேலை தேடி வந்திருக்கிறாள். அவள் அதிர்ஷ்டம் ஏதாவது வேலை அகப்படுமாயின் உனக்கு அவள் சிக்ரத்தில் ஸ்நேஹமாவாள்."

"அவளுக்கு வேலை அகப்படலாம். இக்காலங்களில் நல்ல கட்டாரிப் பழக்கமுள்ள தார்த்தரிப் பெண்கள்தான் அதிகமாய்த் தேவை. உனது ஸஹோதரி விசிறி பிடிப்பதை விடக் கட்டாரிபிடிப்பதில் கைதேர்ந்தவளாகத் தோற்றுகிறது." இந்த அரண்மனைக்குள் வெளியுலகம் அறியாத செயல்கள் எத்தனையோ ஸர்வஸாதாரணமாய் நடைபெறுகின்றன—அல்லா நம்மை மன்னிப்பாராக. உன் ஸஹோதரியின் நடையுடை பாவனைகள் எனது மனதில் சிறிது ஸந்தேஹத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. ஆதலால் உள்ளே நுழைவதற்குமுன்

அவளுடன் ரஹஸ்யமாய் இரண்டொரு வார்த்தைகள் பேசவேண்டும்.

"முஸ்லூர், அவளுடன் இன்றிரவு வார்த்தையாடுவது அஸாத்யமெனத் தோற்றுகிறது. ஏனெனில் அவளுக்கு இன்னும் இந்த இந்துஸ்தானத்தில் வழங்கும் பாஷை தெரியாது. ஆனால் அவள் சிறிது சுடியானவள். சீக்கிரத்தில் கற்றுக் கொண்டுவிடுவாள். அப்புறம் அவளே உன்னிடம். பேசவருவாள். ஆகையால், மன்னிக்கவேண்டும். நாங்கள் செல்கிறோம், அனுமதி அளியும்" என்று சொல்லும்போதே ஜெலிகாவின் முகம் பயமிகுதியால் வெளுத்தது.

"என் ப்ரிய ஸ்நேஹிதை, நீ சொல்வதற்கு மாறாகச் சொல்லமாட்டேன். ஆனால் உன் ஸஹோதரி இவ்விடம் வருவது இதுதான் முதல் தடவை. ஆதலால் அவள் உள்ளே செல்லுமுன் அவளுடைய முகத்தையாவது பார்த்தாகவேண்டும்."

ஜெலிகாவுக்கு ஆத்ரம் அதிகரித்தது. அவளுடைய நெற்றிக் கோவைப்பழமாய்ச் சிவந்தது. வேதனையாலும் ஸங்கடத்தாலும் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டாள். நா குழற அவள் பேசிய மொழிகளில் அவளுடைய பயமும், மனோவேதனையும் சிறிது வெளியாயிற்று: "நான் ஜோத்பாய் ராணியின் அடிமையென்பது நீ அறிந்த விஷயம். ராணியாரது கட்டளையின் பேரில் எனது ஸஹோதரி என்னுடன் வருகிறாள். முஸ்லூர், இதோ பார் ராணியாருடைய முத்ரை மோதிரம். எனது உடன் பிறந்தாள் விஷயமாய் நீ ஏதாவது தடைசெய்தால் ராணியாருக்குப் பதில் சொல்லியாகவேண்டும்."

ஏற்கெனவே கறுத்த மேனியனாகிய அம் முஸ்லூரின் முகம் பின்னும் இருண்டது தன்னிடம் இவ்வளவு அலக்ஷ்யமாய்ப் பேசியதைக் கேட்டு அவனுடைய கண்கள் சிவந்தன. கோபாக்ராந்தனானான். அந்த நபும்ஸகன் மோதிரத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தலைவணங்கி மேல்வார்த்தை பேசாமல் ஜெலிகாவையும் அவளுடைய தோழியையும் உள்ளே செல்லவிட்டான்.

"ஜெலிகா, அவன் அகம்பாவத்தை அரை நொடியில் அடக்கி வைத்தனையே! இனி உன்னிடம் அவன் வாலாட்டமாட்டான். உன்னோடு பேசும்போது சற்றுமுன்பின் ஆலோசித்துத் தான் பேசுவான்."

'அவன் ஸமாசாரம் உனக்குத் தெரியாது; அவன் மஹா பொல்லாதவன்; நிஷ்கண்டகன். பழிக்குப் பழிதீர்ப்பதில் நிபுணன். இன்றிரவு அப்படுபாவியை நான் பகைத்துக் கொண்டேன். ஆண்பாலாயிருந்தால் மறப்பான்; பெண்பாலாயின் மன்னிப்பாள். ஆணும் அற்றுப் பெண்ணுமற்ற இந்த அலி குற்றங்களை மறப்பதுமில்லை, மன்னிப்பதுமில்லை."

ஜெலிகா மௌனமுத்ரையிட்டு முன்னே சென்றாள்; நரேந்த்ரனும் உடன் சென்றான். ஸலவைக்கல் முதலிய விலையுயர்ந்த கற்களால் கட்டப்பட்டு நக்ஷத்ர ஒளியில் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்தூபிகளையும் சிகரங்களையுமுடைய ரமணீயமான பல மாளிகைகள் கடந்து சென்றனர். வழியெல்லாம், கத்திகேடய ஸமேதர்களாய் விளங்கும் பல ஸ்த்ரீகள் காவல் புரிந்து நின்றனர். அரண்மனையிலுள்ள எண்ணிறந்த விளக்குகளின் ஒளியில் அவ்விரவு, மாரிகால இரவாகவே தோற்றவில்லை. கீழே ப்ரவஹித்துக்கொண்டிருக்கும் யமுனாநதியின் நீரோட்ட சப்தம் வெகு தூரத்தினின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. எத்தனையோ சுற்றுவழிகளெல்லாம் கடந்து இருவரும் வீணை முதலிய ஸங்கீத த்வனிகள் இனிமையாய் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும் ஜோதிமயமான ஒரு சிறந்த க்ருஹத்தை அடைந்தனர். ஜெலிகா மெதுவாய் ஒரு கதவைத் திறக்க அவர்களிருவரும் ஒரு பெரிய மண்டபத்துள் ப்ரவேசித்தனர்.

அக்பாது திவ்யபுத்ரரும், அக்காலத்தில் இணையற்று விளங்கிய மஹா பெரிய ராஜ்யத்து இளவரசுமாகிய ஸலிம் ராஜகுமாரர் நல்ல காசிபட்டு பீதாம்பரங்கள், சந்தன களபகஸ்தூரி முதலிய வாஸனை த்ரவ்யங்கள் அணிந்து உயர்ந்ததொரு ஸ்தானத்தில் கம்பீரமாய் வீற்றிருந்தனர்: நல்மணம் கமழும் தைலங்கள் விட்டு கொளுத்தப்பட்டிருந்த வெள்ளி விளக்குகளும், காபூல் ப்ராந்த்யத்தில் உற்பத்தியாகும் இனிய பழவர்க்கங்கள் நிறைந்த தட்டு தாம்பாளங்களும் அவர்முன் விளங்கிக்கொண்டிருந்தன. இளவரசருக்கு அதிப்ரியமான ஷிராஸ் சாராயம் முதலிய மதுவர்க்கங்களும் அழகிய கண்ணாடி அல்லது கல் கோப்பைகளில் விளக்கொளியில் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தன. அக்பாது ராஜபுத்ர பத்னியாகிய ஜோத்பாய் ராணியார் தமது திருமகனுக்கு விருந்து அளித்துக்

கொண்டிருந்தனர். மண்டபமுழுவதும் பட்டப்பகல்போல் வெளிச்சமாயிருந்தது. காஞ்சானிகள் அல்லது ஸ்வர்ண விக்ரஹங்கள் எனப்பெயர் பெற்ற ஆக்ரா நகரத்துத் தாஸிகள் இளவரசு முன்னர் பிறைவடிவமாக நின்று கர்ணாம்ருதமானபாட்டுகள்பாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களுடைய வாய்ப்பாட்டுக்கிசைய கிண்கிணென்று ஒலிக்கும் அவர்களுடைய கால்களும் நடனம் புரிந்தன. சக்ரவர்த்தியவர்களுடைய புதல்வரை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளப்போவதுபோல் அவர்கள் தமது வெண்மையான கரங்களை நீட்டும்போது, அவர்களுடைய ஆடைகளில் விளங்கும் பொன் ஜரிகைகள் விளக்கொளியில் மின்மினென்று ப்ரகாசித்தன. கடைசியில் பாட்டுகளும் வாத்யங்களும் ஓய்ந்தன. நாட்டியமாடும் அந்த ஸ்வர்ணவிக்ரஹப் பெண்கள் விம்மும் தமது மார்புகளின்மீது கரங்களை வைத்துத் தலைவணங்கி இளவரசரை நமஸ்கரித்து நின்றனர்.

ஸாலிம் ராஜகுமாரர் ஆனந்தம் எய்தினர். அவருடைய முகம் குடிமிகுதியால் நல்லசிவப்பு நிறமாயிருந்தது. தன் முன்னர் தோன்றும் அபூர்வக் காட்சியைக்கண்டு அவர் புளகாங்கிதமாயினர். தாஸிகளுக்கு இருமருங்கிலும் அரண்மனை ஸேவாஸ்த்ரீகள் வணக்கத்தால் தலை குனிந்து மிகவும்கம்பீரமாய் அணிவகுத்து நின்றனர். அவர்களுக்கிடையில் ஜெலிகாவும் அவளது தோழியும் ஒரு ஸலவைக்கல் ஸ்தம்பத்து மறைவிலிருந்தார்கள்.

இவற்றையெல்லாம் கண்டு உத்ஸாஹமுற்ற இளவரசர் "என் அருமை அன்னையே? உனக்குப் பணிவிடை செய்பவர்கள் அனைவரும் நல்ல ஸௌந்தர ஸ்திரீகள். அவர்களுடைய கண்டமும் காதுக்கினிமையாயிருக்கிறது. நான் யுத்தத்தை முன்னிட்டு செல்லுமுன்னர் என்னைப் பரிவுடன் அழைத்து இவ்வளவு விமர்சையாய் விருந்தளித்ததை நான் எவ்வளவு தூரம் சென்றாலும் ப்ரதிதினமும் நினைத்துக்கொண்டிருப்பேன்" என்றார்.

மகன் பிரிவாற்றாத அன்னையாரும் தமது செல்வப்புதல்வனை நோக்கி, "இளவரசே, வீரஸிம்ஹமே, என்றைக்கும் நான் உன்னை என் கண்ணின் கருமணியாகக் கருதி வளர்த்துவந்தேன். உன்னை ஸதா கண்குளிரப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதே எனக்கு ஆனந்தம். நீ போரை முன்னிட்டு செல்லுமுன் உன்னை ஸந்தித்து உனக்கு விருந்தளிப்பது எனக்கு எவ்வளவோ பெருமையாயிருக்கிறது. உனது தந்தையாரைப்போன்ற வீரதீர புருஷரும், தர்மபரிபாலன கர்த்தாவும் இப்பூவுலகில் காண்பதரிது. அவரைப்போலவே நீ நடந்துகொள்ள வேண்டும். உனது ஜயவிஜய காலங்களில் உன் ராஜபுத்ர தாயாரை ஞாபகம்வைத்து ஹிந்து ப்ரஜைகளை ஹிம்ஸிக்காது அவர்களிடம் ஆதரவாயிருப்பாயென்று எண்ணுகிறேன்" என்றாள்.

மத மபக்கங்கொண்டு உழலும் இளவரசருக்கு இவ்வளவு பரிவுமொழிகளும் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்குபோலிருந்தது. அம்மொழிகளில் ஓர் அக்ஷரமாவது அவர் செவியில் விழவில்லை. பால்யம் முதற்கொண்டு, சீரும் செல்வமுமாய்ப் பயமறியாத இளங்கன்றாய் வளர்ந்துவிட்ட அரசகுமாரருக்குத் தகப்பனாரது நற்குணங்களில் ஒன்றாவது படியவில்லை. அவர் கேளிக்கைக் குழந்தையாகவே யௌவன பர்வத்தை யடைந்துவிட்டார். ராஜ்ய ஸ்தாபக, ராஜ்ய நிர்மாண கர்த்தாவாகிய அக்பர் பெருமான் மாண்டபின்னர் ராஜ்யத்தின் கதி என்னாகுமோ என்று ஏங்கினர் மொகலாய ராஜ்யத்து மதியூஹிகள். இன்றிரவு ஸாலிம் தமது தாயாரைத் தர்சிக்கவந்தது அவள் பரிவுடன் அளிக்கும் விருந்தை உத்தேசித்தன்று. தனது ஆவியைக் கொள்ளைகொண்டு மோகவலையிலாழ்த்திய கருவிழியாள் ஒருத்தியைக்கருதிவந்தவர் அவர். "நிசியாய்விட்டது. அகாலமாகிறது. பெண்மணிகளெல்லாம் அதிக ச்ரமப்பட்டிருக்கின்றனர்; முகமலர்களெல்லாம் வாடிவிட்டன; அவர்களுடைய கண்கள் நித்ரையை நாடுகின்றன. இந்தா; இந்தப் பொற்கிழியைக் கொடுத்து அவர்களை அனுப்பிவிடு."

யாவரும் போய்விட்டனர். தாயாரும் பிள்ளையும் நம்பிக்கையான சில ஊழியக்காரிகளுமே அவ்விடம் தங்கியிருந்தனர். அவ்வாறு தங்கியிருக்கும்படிக் கட்டளையிடப்பட்டவர்களுள் ஜெலிகாவும் அவளது தோழியும் இருவர்.

"எனதாசை மகனே, உன்னைக் காண்பது அத்திப் பூத்தது போலாய்விட்டது நீ ஆக்ராவில் தங்கியிருப்பதே அபூர்வமாயிருக்கிறது. ஓயாது இரவும் பகலும் போர்முனையில் உழைப்

பதால் உன் உடம்பு இளைத்துப் போய்விட்டது."

"ஆக்ராவிலிருக்க எனக்கு இப்போது பிடிக்கவில்லை. இனி ஆக்ராவிலிருந்து பயனென்ன? போர்த்தொழிலால் மட்டுமே உடம்பு இளைக்காது. கார்ய விக்னமும் மனோவேதனையுமே என் உடம்பை உருக்கிவிட்டன."

"நீ மணம்புரிய எண்ணியிருந்த அந்தப் பாரஸீக இளங்கொடியைப் பற்றியா பேசுகிறாய்? அந்த விஷயத்தில் உனது தகப்பனார் செய்த ஏற்பாடு ஸர்வோத்தமமானது. நமது ராஜ்யத்துப் பணிவான ஊழியர்களிலொருவரை மிஹ்ருந்நிஸா விவாஹம் செய்துகொண்டு நிம்மதியாயிருக்கிறாள். என் செல்வக் குமாரனே, உன் மனதில் எழும் துர்யோசனைகளை யெல்லாம் ஒழித்துவிடு. உனது உன்னத பதவிக்கேற்ப கம்பீரமாய் நடக்கவேண்டும்."

ஸாலிம் இளவரசர் பதில்மொழி யொன்றும் புகலவில்லை.

"நான் உதித்த கம்பீர குலத்தில் தோன்றிய ராஜகன்னிகைகள் பலரை நீ மணம் புரிந்திருக்கின்றனை. அவர்களிடம் உனக்கு நவமணிகளான பிள்ளைகள் பிறந்திருக்கின்றனர். ராஜா மான்ஸிங் அவர்களுடைய ஸஹோதரி உன் மூத்தபிள்ளையின் அன்னையாவள். குஸ்ரு அழகிலும் தைர்யத்திலும் நிகரற்றவன். காஜா ஹாஸன் புத்ரிதான் பார்விஸ் தாயார். குழந்தையாயிருந்தும் எவரிடமும் காணப்படாத திடசித்தமும், கூரிய புத்தியும், முகப்ரகாசமும் பொருந்திய குர்ராம் ராஜகுமாரனைப் பெற்றெடுத்த உதயஸிங்கின் புத்ரியோ உனது மூன்றாவது மனைவி. திபேத்து ராஜ்யாதிபதியும் தன் மகளை உனக்கு அளித்திருக்கிறார். ராஜஸ்தான முழுவதுக்கும் நடுநாயகமாய் விளங்கும் ஜகத்ஸிங்கின் புதல்வியைக் கடைசி பத்னியாகக் கொண்ட பாக்யம் பெற்றுள்ளாய். நீ கைதொட்டுத் தர்மமாய் மணந்த மனைவிமார்களிடம் பூர்ண காதலையும் வைத்து அவர்களை நேசிப்பதுதான் உசிதம். இப்போது ஷேர் ஆப்கனின் பெண்டாயிருப்பவளின் காதலுக்கு ஆசைப்படாதே. அது அதர்மம், அக்பர் மகனுக்கு ஏற்றதன்று."

"தாய்சொல்லின் மிக்க மந்த்ரமுண்டோ? நீ சொல்லிவிட்டால் அதற்குமேல் என்ன ஆக்ஷேபம்? தந்தையார் செய்த ஏற்பாட்டை நிராஹரிப்பது ஸாத்யமா? நிசிவேளைகூடத் தப்பிவிட்டது. எவ்வளவு நேரம் கண் விழித்திருப்பாய்? உன் உடம்புக்கு ஆகாது. இன்றொரு விருந்துக்கு நான் செல்லவேண்டும். எனது பெரியன்னை ராக்ய பீகம் ஸாஹ்தானா என் வரவை எதிர்பார்த்திருப்பாள்."

"எனது ஆருயிர்ச் செல்வமே, நீ நெறிதப்பி நெறி செல்கிறாய். நீ பார்க்கப்போவது எனது ஸஹகளத்தியையன்று. இந்த அவவேளையில் உன் வரவை எதிர்பார்ப்பவள் வேறொருத்தி. ஸரி போய்வா, அந்தப் பாரஸீகப்பெண்ணைக் கடைசிமுறைப் பார்த்துவா. ஆனால் இதுமாத்ரம் ஞாபகமிருக்கட்டும். அவள் இப்போது ஷேர் ஆப்கன் மனைவி. அவளிடம் மரியாதையாய் நடந்துகொள். அவள் கன்னிகையல்லள். எனது அடிமை ஜெலிகா உன்னை எனது ராஜஸஹோதரி பவனத்துக்கு அழைத்துச் செல்வள்."

ராஜகுமாரர் இன்னொரு முறை குடித்துவிட்டுத் தாயாருக்கு வந்தனஞ் செய்து மண்டபத்தை விட்டு அகன்றார். ஜெலிகாவும் அவளுடைய தோழியும் அவரை அரண்மனையின் பிறிதொரு பாகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

நூதனமான ஆக்ரா கோட்டையின் மதிற்சுவர்களின்மீதும் அவ்விடம் அமைக்கப்பட்டிருந்த கொத்தளங்களின்மீதும் மோதிக்கொண்டிருந்தன யமுனாநதியின் அலைகள். மந்தமாய் வீசிக்கொண்டிருக்கும் காற்றுடன் உத்யானவனத்தில் புஷ்பித்திருக்கும் மலர்களின் நறுமணம் கலந்திருந்தது. அந்த நிசிராத்ரியில் எல்லாம் நிச்சப்தமாயிருந்தது.

ஆனால் ஸாலிம் இளவரசோ அவற்றை யொன்றும் கவனிக்க வில்லை. நக்ஷத்ர ஒளி ப்ரதிபலிக்கும் யமுனாநதியின் அழகும் காற்றின் நறுமணமும், சப்தமற்று நித்ரையிலாழ்ந்திருக்கும் ஆக்ரா நகரத்துக் காட்சியும், அக்கோட்டைக்குள் ஆங்காங்கு எழும்பியிருக்கும் ஸ்தூபிகள், உலாவிடங்கள் ஒன்றும் குடிமயக்கத்தால் வருந்தும் ஸாலிமுக்குத் தெரியவில்லை. மிதமிஞ்சி மதுபானம்செய்ததால் முகம் சிவந்து கண்கள் ரக்தவர்ணமாகிக் கால் தள்ளாடத்

தள்ளாட அவர் ராக்யபீகம் இல்லம் சென்றார்.

போகும்போது ஓரிடத்தில் சற்றே குடிமயக்கம் தெளிய அவர் ஜெலிகாவைப் பார்த்து "தார்த்தாரிப் பெண்ணே, உன்னை நான் இதற்கு முன் பார்த்திருக்கிறேன் போலிருக்கிறதே. உனது ஊடுருவிப்பாயும் இருண்ட கண்களை எளிதில் மறக்க முடியாது" என்றார். ஜெலிகா வணக்கமாய் "மஹாராஜா, நான் உமது பணிவான அடிமைகளில் ஒருத்தி. உமது தாயாருக்கு ஸேவகம் புரிபவள்" என்றாள்.

"இந்தப் பெண் உனது ஸஹோதரியல்லவா? தார்த்தாரிப் பெண்கள் நல்ல உயரமுடையவர்கள் போலிருக்கிறதே. உன் ஸஹோதரி உன்னைவிட ஒரு பிடி உயரமாயிருக்கிறாள். உன் முகத்தைப்போல் அவ்வளவு மனதுக்கினியதாயிராவிட்டாலும், அவள் முகத்தில் சிறிது ஆண்மைத்தனம் விளங்குகிறது. அதுவும் ஒரு விதத்தில் நன்றாய்த்தானிருக்கிறது."

அச்சக்குறி கிஞ்சித்து மின்றி ஜெலிகா விடைபகர்ந்தாள்: "ராஜகுமாரரே, நாங்கள் காட்டில் வஸிக்கும் ஒரு முரட்டு ஜாதியார். எங்கள் ஜாதிபுருஷர்களுக்கு ஸதாஸர்வகாலமும் போர்த்தொழில்தான் கார்யம். எங்கள் பெண்கள் ஏகாந்தமான மலைப்ராந்தங்களில் ஆடுமாடு மேய்ப்பது வழக்கமாதலால் அவர்களுக்குக் கட்டாரி ப்ரயோஹம் நன்றாய்த் தெரியும்."

"உனது உடன் பிறந்தாளுக்கு ஹிந்துஸ்தானப் பாஷை தெரியுமா? நான் ஒரு முத்தங்கொடு என்றுகேட்டால் அவள் அறிந்து கொள்வாளா?"

"எனது ஸஹோதரிக்கு எங்கள் பாஷை தவிர வேறொன்றும் தெரியாது. எங்கள் நாட்டில் முத்தங்கொடுப்பது அவமானத்துக்கிடம். அதையொரு வசையான கார்யமென்று எங்கள் பெரியோர்கள் சொல்வார்கள். யாராவது முத்தமிட்டால் எங்கள் ஜாதிச் சிறுமிகள் அவர்களைக் கட்டாரியால் ஒரே குத்தாய்க் குத்திப் போடுவார்கள்."

"காட்டு தேசத்துக்கேற்ற காட்டுப்பூனைகளாகத்தான் இருக்கிறீர்கள் நீங்கள்! சீறினாலும் பூறினாலும் பாதகமில்லை. இவளுக்கு நான் முத்தமிடுவேன். அவளது அதரங்களில் நல்ல சாராயத்துக்கொப்பான இனிய ரஸமிருக்கிறதென்று எண்ணுகிறேன். எனது விருப்பத்துக்கிசைந்தால்தான் என் அரண்மனையில் அவளுக்கு வேலை கிடைக்கும். முஸல்மான் ஸ்திரீகள் சிறிது பிதவுடையவர்கள்; ராஜபுத்ர மாதர்களோ லஜ்ஜைப்படுகிறவர்கள். இந்த முரட்டு ஜாதித் தார்தாரிப் பெண்கள்தான் போர்வீரர்களுக்கு ஏற்றவர்கள்."

நரேந்த்ரனுக்குக் கோபமும் ஆத்ரமும் உண்டாக உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டான். அவனையறியாமலே அவனுடைய கை அரைக்கச்சையை நாடியது. ஆனால் அத்தருணம் பதட்டம் சிறிதாவது தோன்றுமாயின் அந்தரங்கம் வெளியாய்விடும். ஜெலிகாவும் அவனும் ப்ராணன் இழக்கவேண்டிவரும். இந்தத் தர்மசங்கடத்தினின்றும் உபத்ரவத்தினின்றும் தப்பியோடவோ அல்லது ப்ராணனை விட்டுவிடவோ எத்தனிப்பவன்போல் நரேந்த்ரன் கீழே பாயும் யமுனாநதியை உற்றுநோக்கினான். ஆனால் ஜெலிகாவோ இந்த அரண்மனை அந்தரங்கங்கள் ஜனனா சூழ்ச்சிகள், கள்ள ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றிலும் கைதேர்ந்த பேர்வழி. அவளுக்கு ஸமயத்துக்கேற்ற யோசனை மின்னலைப்போல் திடீரெனத் தோன்றும். அவள் அதிக அமைதியும் சாந்தமும்உடையவள். அவளுடைய நிதானபுத்தி நிகரற்றது. தனது திடமான கரங்களால் ராஜகுமாரனை இரும்புபோல் பிடித்துக்கொண்டு ஜெலிகா தன் அதரங்களில் இனிய புன்னகை தவழ "உமது தயைக்குப் பாத்ரமாகி என் ஸஹோதரி தங்களுடைய திருமாளிகையில் வேலையிலமர்ந்தால் அவளும், எனது தகப்பனார் குலமும் கௌரவமடைவார்கள், ஆனால் இன்றிரவுதான் எக்காலத்தும் மறக்கவொண்ணாத மன்மத ராஜகுமாரரைக் கண்குளிரக்கண்டு, அவரிடம் விடைபெற்றுச் செல்லவேண்டும் என்ற ஆவல் மேலிட்டவளாய்த் தெய்வலோக ரம்பையொருத்தி உமது வரவைக் கண்கொட்டாது எதிர்பார்த்து நிற்கிறாள். அந்த நவமணியைத் தாங்கள் இந்நேரம் காக்கவைப்பது ந்யாயமன்று," என்றாள்.

"ஆம், நீ சொல்வது வாஸ்தவந்தான்; என் பெண்ணே, அக்கட்டழகியை நான் காக்க வைப்பது தர்மமன்று. அந்தப் பாரஸீக அழகியை ஒரு தரம் தர்சனம் செய்வதற்கு ஈடாகுமா இந்தத்தார்த்தாரி தேசத்துப் பெண்களும் ஹிந்து தேசத்துப் பெண்களும் எல்லாம் சேர்ந்து?"

மூவரும் துரிதமாய் நடந்தனர்; சீக்ரம் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டனர். பல வகையான புஷ்பச் செடிகளும், நறுமணம் கமழும் மலர்க்கொடிகளும், அந்நிய தேசத்து ஸுகந்த புஷ்பங்களும் நிரம்பிக்கிடக்கும் பூங்காவனத்தால் சூழப்பெற்ற அழகியதோர் அரண்மனை அவர்கள் முன் கம்பீரமாய்த் தோன்றிற்று. யமுனா நதியிலிருந்து ஜலம் அரண்மனையைச் சுற்றிப் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. பூந்தோட்டத்திற்கு எவரும்பாய்ச்சாமலே ஜலம் ஸமர்த்தியாயிருந்தது. சாளரங்களுக்குப் பதிலாகக் கட்டப்பட்டிருந்த ஸலவைக்கல் வளைவுகளின் மூலமாய் உள்ளே எரிந்துகொண்டிருந்த தீபங்கள் தெரிந்தன.

ஜெலிகாவும் அவருடைய தோழியும் வெளியில் நின்றுவிட்டனர். ஸாலிம் இளவரசர் மாத்ரம் உள்ளே சென்றார். வெல்வெட் பட்டாடைகளும், பொன்னாபரணங்களும், கல் நகைகளும் முக்தாஹாரங்களும் அணிந்து நயமான பட்டு மறையாடை தரித்து நல்ல ரூபலாவண்யமுள்ள தோழிமார்கள் புடை சூழ ஒரு ஸ்த்ரீ ரத்னம் அவ்விடம் வீற்றிருந்தாள். அவள் தான் சக்ரவர்த்தியார் திருமகனின் மனதை மயக்கிய மிஹ்ருந்நிஸா.

புத்தகக் குறிப்பு

BOOKS RECEIVED

ஹேமலதா: * சிறந்த நாவல்களில் ஒன்றாகச்செல்லலாம். கதையின் போக்கு, புஸ்தகத்தை கீழேவைக்கமுடியாத வண்ணம், அமைந்திருக்கிறது. இதில் ஆசிரியர் காண்பித்திருக்கும் லோகாநுபவமும், மனித ஸ்வபாவ மனோதர்ம அறிவும், வியக்கத்தக்கனவாயிருக்கின்றன. இது இயற்றியது, இரு ஸ்திரீகள் என்றதைப் பார்க்கக் கூறிய புத்தியும் நல்ல கல்பனா சக்தியும் வாய்ந்தவராயிருத்தல் வேண்டுமென்பது வித்தம். கல்வியினால் பெண்கள் என்ன பிரயோஜனமடையலாம் என்பதற்கு, இந்நாவல் ஒரு சாக்ஷி. இம்மாதிரி, ஸ்த்ரீகளும் சிறுவர்களும் அச்சமின்றி வாசிக்கத்தகுந்த புஸ்தகங்கள் அநேகம் வெளிவந்தால், தமிழ்ப் பாஷையின் ஒரு பெருங்குறை நீங்கும் என்று ஒருவாறு நிச்சயமாய்க் கூறலாம். இவ்வளவு அச்சுப்பிழைப் பேய்கள் இப்புத்தகத்தை பிடித்தாட்டவேண்டாம்.

---

* இப்புத்தகம் வேண்டுவோர் 'விவேக போதினி' ஆபீஸுக்கு எழுதிப்பெற்றுக்கொள்க. 343பக்கங்கள் கொண்டது விலை ரூ. 1—4—0

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS & NOTES

ஆகஸ்டுமீ 4ந்தேதி.--வீண்கர்வத்தினால் ஐரோப்பாவிற்கே அழிவுதேடிய இராஜ்யத்தையடக்கி நல்ல புத்தியைப் புகட்டும்பொருட்டும், நடு நிலைமையை நிறுத்தும் பொருட்டும், கொடுத்தவாக்கைக் காப்பாற்றும் நிமித்தமும், அபயமென்ற எளிய ராஜ்யங்களைக் காக்கும் நிமித்தமும், ப்ரிடன், இவ்வைரோப்ய யுத்தத்தில் தலையிட்டு இன்றைக்கு ஸரியாய் ஒருவருஷமாகிறது. யுத்தவிளம்பரம் செய்ததினமாகிய 4-ந் தேதியில், ப்ரிடன் செய்யும் யுத்தம், தர்ம ஸ்தாபனார்த்தம் என்று தாங்களறிவதையும், ஆகவே முடிவில் ப்ரிடனே ஜயக்கொடி நாட்டும் என்பதில் சிறிதும் ஜனங்கள் ஐயப்படவில்லை. யென்பதையும் விளம்பரப்படுத்த சென்னை வாஸிகள், ஒருங்கு கூடினார்கள். கவர்னர் அக்ராஸனம்வகிக்க, யுத்தத்தை தாங்கள் ஆமோதிப்பதாயும், ஜயம் நமதுதான் என்று அபிப்ராயப்படுவதாயும், ஜனங்களின் அபிப்ராயம் வெளியிடப்பட்டபிறகு, ஸபைகலைந்தது. இந்தப் பொது ஜனங்கள் பொது அபிப்ராயத்தை நாம் அங்கீகரிக்கிறோமென்றும், சீக்கிரம் ப்ரிடன் வெற்றியடைந்து உலகத்திற்கு ஹிதம் விளைப்பார்கள் என்று பிரார்த்திக்கிறோமென்றும் நாம் விசேஷமாய்ச் சொல்வது அநாவச்யம்.

***

பேஹார் ஹைகோர்ட்டு.—தற்போது பேஹார் மாகாணத்தில் புதிதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் ஹைகோர்ட்டானது அடுத்த வருஷம் மார்ச்சுமாதம் 1-ந்தேதி கூடப்போவதால் மேற்படி ஹைகோர்ட்டானது பிப்பிரவரி மாதத்தின் ஆரம்பத்தில் நமது ராஜப்பிரதிநிதியால் திறந்து வைக்கப்படுமெனச் சொல்லப்படுகிறது.

***

"கீதா ரஹஸ்யம்".—பால கங்காதர திலகர் அவர்களால் எழுதப்பட்ட 'கீதா ரஹஸ்யம்" என்னும்புஸ்தகமானது 6000 காப்பிகள் அச்சடிக்கப்பட்டது. அப்புஸ்தகங்களெல்லாம் வெளியான ஒரு வாரத்திற்குள் செலவழிந்து போய்விட்டதென்பதனால் அதன் பெருமை நன்கு விளங்குகிறது.

***

மைசூர் சமஸ்தானத்தில் கட்டாய எலிமெண்டரிப் படிப்பு.—மைசூர் கவர்ன்மெண்டார் தமது சமஸ்தானமுழுவதும் கட்டாய எலிமெண்டரி படிப்பை அனுசரணைக்குக் கொண்டுவர உத்தேசித்து கல்வி இலாகா இன்ஸ்பெக்டர்-ஜெனரல் பிரேரேபித்திருக்கிறபடி 5 முக்கியமான ஸ்தலங்களில் கட்டாய எலிமெண்டரிப் படிப்பை அனுஸரணைக்கு கொண்டுவருவதை அங்கீகரித்துவிட்டார்கள். மேற்சொன்ன ஸ்தலங்களில் பெங்களூர் நகரின் 9 டிவிஷன்களும் அடங்கியுள்ளன.

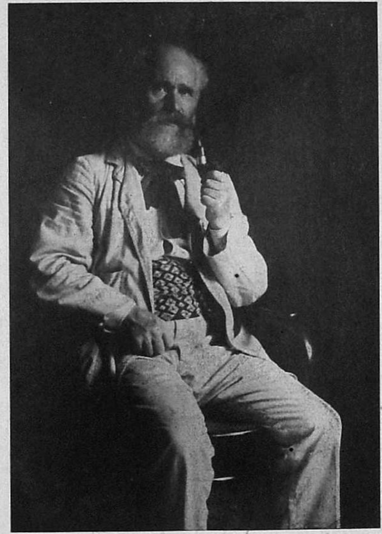

மிஸ்டர். ஜேம்ஸ் கிர் ஹார்டி, எம். பி.